

Giới thiệu Ảo Thuật Thần Tọa

Bạn đang đọc truyện Ảo Thuật Thần Tọa của tác giả Mục Thích Lặn Nước thuộc thể loại Tiên Hiệp mới.

Nội dung truyện tiên hiệp "ảo thuật thần tọa" nói đến một chân lý :

“Tri thức là sức mạnh.

Thần chẳng qua là ảo thuật sư khá mạnh thôi.”

Hạ Phong - chàng sinh viên đang chuẩn bị bảo vệ luận văn tốt nghiệp - mang theo những tri thức khoa học thời hiện đại xuyên không đến thế giới của ma pháp. Ngỡ như ở vùng đất châu Âu thời Trung cổ nhưng không khí khác lạ nơi đây làm người ta nghi hoặc.

"Câu chuyện dần phát triển theo chiều hướng xấu, định luật Murphy lãnh khốc nhắc nhở Hạ Phong về cậu nhóc đột nhiên xuất hiện, mặc trang phục cây đay này. Hơn nữa, tuy Hạ Phong nghe hiểu được ngôn ngữ của cậu nhóc này, cũng có thể nói được nhưng hẳn lại không phải là nhà ngôn ngữ học nên không thể đoán được đây là loại ngôn ngữ gì".

Liệu Hạ Phong sẽ tồn tại nơi đây bằng cách nào, sẽ đối mặt những điều gì, hãy cùng đọc truyện online để khám phá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ảo Thuật Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Giàn Hỏa Thiêu Rực Cháy

Khói đặc cuộn cuộn, mỗi lần hít phải liền ho lên sặc sụa như tiếng thổi ống bễ “ồm ồm”, cổ họng và phổi như bị lửa đốt, Hạ Phong dần mất đi ý thức.

“Không thể, không thể ngủ được, sẽ chết mất.”

“Tĩnh táo, nhất định phải tĩnh táo!”

...

Biển lửa vô biên vô hạn chọt nhọc đi, thay vào đây là bóng đêm đen kịt, Hạ Phong giống như một người chết đuối, giữa biển lửa muốn nắm lấy một thứ gì đó để giúp bản thân thoát khỏi trạng thái bồn chồn không chút sức lực, thoát khỏi bóng tối khó tả này.

Bỗng nhiên ở phía trước xuất hiện một tia sáng đỏ, như mặt trời mới mọc buổi sớm.

Được tia sáng rọi lên người, Hạ Phong cảm thấy bản thân khôi phục được một chút sức mạnh. Hắn liều mạng lao nhanh tới phía tia sáng đỏ.

Sau khi rọi lên người Hạ Phong, tia sáng ngày càng tỏ, từ đỏ chuyển sang trắng tinh, nháy mắt đã soi sáng nơi tối tăm này.

“Phù.” Hạ Phong đột nhiên ngồi dậy thở phào. Hắn không ngờ bản thân lại mơ thấy một con hỏa hoạn đáng sợ, hơn nữa trước khi bản thân bị lửa thiêu, trong lúc ngủ mơ do bản thân hít phải nhiều khói đặc mà hôn mê, chỉ biết tuyệt vọng chờ ngọn lửa cháy lan. Cũng giống như những lần trước đó, hắn như bị quỷ giữ chặt trên giường vậy, biết rõ là đang mơ, có thể tránh được nhưng bản thân lại chẳng còn chút sức nào để cự quậy cả.

Giấc mơ kỳ lạ này thật tới nỗi đến giờ mà Hạ Phong còn cảm thấy sợ. Cảm giác chung quanh lúc này không có ngọn lửa nào xuất hiện nên hắn cứ ngồi im đấy, ngơ ngác như kẻ mất hồn.

Khi nhịp tim bình thường trở lại, Hạ Phong mới tỉnh lại, nhớ tới bản thân ở trong thư viện tổng hợp để nghiên cứu bảo vệ luận văn tốt nghiệp, thậm chí: “Mấy hôm nay mình toàn thức đêm nghiên cứu nên khó trách bản thân mơ phải con ác mộng chân thực như thế.”

Hoàn hồn trở lại, đang định thu dọn sách vở quay về phòng ngủ thì một cảnh tượng khó tin ập vào mắt khiến hắn ngơ người như bị búa đập lên đầu.

Trước mặt hắn lúc này không còn là những chiếc bàn gỗ hiện đại trong thư viện, không còn những quyển sách tham khảo chất chồng lung tung, cũng không có bản luận nháp mà hắn đã chuẩn bị để gõ lên máy tính mà chỉ có một tấm thảm đen thùi lùi cũ nát đang đắp trên người.

Hắn cũng không phải ngồi trên chiếc ghế bành êm dịu tại thư viện mà là trên chiếc giường gỗ chật hẹp.

“Đây là đâu?”

Hạ Phong tuy hướng nội, ngại ngùng, phản ứng không được nhanh lắm nhưng dù thế nào đi nữa thì lúc này hắn cũng phát hiện mọi chuyện diễn ra không được bình thường. Nếu như thật sự bị lửa thiêu thì lẽ ra hắn phải được người ta đưa đi cấp cứu, mà nơi này đâu giống như đang ở bệnh viện đâu.

Hắn căng thẳng không thôi, cuống quýt nhìn quanh rồi vội vã đứng lên.

Mới giẫm chân lên đất, Hạ Phong liền cảm thấy choáng váng đầu óc, hai chân mềm nhũn như muốn ngã chéch xuổng.

Hạ Phong cuống quýt chống tay lên giường, ổn định cơ thể, mặt trắng bệch, tinh thần hoảng loạn, tranh thủ xem xét tình hình chung quanh.

Căn phòng cũ nát, chật hẹp, trong phòng ngoại trừ chiếc giường gỗ ra cũng chỉ có chiếc bàn gỗ mục lúc nào cũng có thể gãy, hai chiếc ghế còn dùng được, một chiếc rương gỗ không có nắp đáy, bên kia cánh cửa gỗ xiên xẹo là chiếc lò lửa thô sơ, bên trên có một chiếc hũ, củi gỗ bên dưới không biết đã tắt bao lâu rồi, không có tí hơi nóng nào.

Mọi thứ xung quanh đều lạ lẫm khiến Hạ Phong không thể biết được bản thân đang ở đâu, cảm giác yếu ớt duy trì mãi khiến hắn trở nên rối loạn.

“Đây là đâu thế?!”

“Sao cảm giác giống như lần mình mới khỏi bệnh viêm phổi hồi trung học vậy ta.”

...

Vô vàn ý nghĩ hiện ra trong đầu, Hạ Phong chưa bao giờ gặp phải chuyện quái gở đến tột cùng như thế này, thêm tính cách hướng nội của bản thân nên hắn không biết phải làm gì lúc này cả.

May mắn là không có thứ đáng ghét nào xuất hiện, Hạ Phong hít sâu mấy hơi theo thói quen để ổn định tinh thần trở lại thì ngoài cửa truyền tới tiếng hô lớn.

“Quyết định hỏa thiêu nữ phù thủy rồi. Giáo đường o'Let sẽ hỏa thiêu nữ phù thủy.”

“Mọi người mau ra xem!”

“Thiêu chết con phù thủy độc ác chết tiệt kia đi!”

Tiếng hô lớn chất chứa hưng phấn lẫn sợ hãi đánh tan mạch suy nghĩ trong lòng Hạ Phong, khiến hắn hiểu kỳ tự hỏi: “Nữ phù thủy? Rốt cuộc đây là thế giới gì?”

Điềm xấu chợt xuất hiện trong lòng Hạ Phong. Hắn còn chưa kịp nghĩ kỹ thì tiếng “ầm rầm” đột nhiên vang lên, cánh cửa gỗ cũ nát đáng thương bị đẩy ra, một cậu nhóc mười hai mười ba tuổi xuất hiện.

“Lucien đại ca...” Cậu nhóc có mái tóc ngắn màu nâu, vận áo dây đen cũ kỹ dài tới ngang đầu gối bước tới bên giường Hạ Phong, rồi đột nhiên reo lên: “Đại ca tỉnh rồi hả?”

Hạ Phong nhìn thấy cách ăn mặc của cậu nhóc không giống như thời hiện đại nên chỉ biết chết lặng gật đầu, trong đầu chợt nghĩ tới một chuyện hoang đường: “Lucien, nữ phù thủy, giáo đường, thiêu chết, chẳng lẽ mình thực sự xuyên việt, hơn nữa còn xuyên việt tới châu Âu thời Trung Cổ hắc ám săn giết nữ phù thủy sao?”

Câu chuyện dần phát triển theo chiều hướng xấu, định luật Murphy lãnh khốc nhắc nhở Hạ Phong về cậu nhóc đột nhiên xuất hiện, mặc trang phục dây này. Hơn nữa, tuy Hạ Phong nghe hiểu được ngôn ngữ của cậu nhóc này, cũng có thể nói được nhưng hắn lại không phải là nhà ngôn ngữ học nên không thể đoán được đây là loại ngôn ngữ gì.

Trông thấy Hạ Phong như người mất hồn, cậu bé mặt mũi nhem nhuốc cũng không cảm thấy lạ lùng: “Mẹ thật không tin em, nửa đêm thút thít, khóc đến sưng cả mắt. Evans, mẹ của em thật đáng thương, người cứ tưởng anh rồi sẽ bị chôn tại nghĩa địa đấy.”

“Mà cha em cũng hết cách rồi. Sáng sớm ông tới tìm tên khốn nhà Simon để truyền tin tới trang viên hiệp sĩ Wien hòng nghĩ cách để anh em về đây một lần. Mà anh của em đã là người hầu kỵ sĩ tập sự(*) rồi, đám kỵ sĩ kia sao dám tặng giá thuốc được.”

(*) Quy trình trở thành một kỵ sĩ gồm 3 giai đoạn: từ người hầu cho các lãnh chúa (năm 7 tuổi) đến người hầu riêng cho các kỵ sĩ (14 tuổi) và cuối cùng sau khi qua các đợt huấn luyện sẽ được phong làm kỵ sĩ (khoảng năm 18 tới 21 tuổi).

Cậu nhóc khề sờ cằm, tự dấy lòng cảm thấy tự hào khi đại ca của mình là một người hầu kỵ sĩ tập sự.

“Nhưng hiện tại thì tốt rồi, bọn họ thua còn em đứng. Lucien đại ca làm sao xảy ra chuyện gì được.”

Vừa nói, cậu nhóc vừa kéo tay Hạ Phong: “Lucien đại ca, đi thôi, nhanh tới quảng trường giáo đường xem nữ phù thủy bị hỏa thiêu đi, à ta chính là người đã làm hại đại ca nên bị thủ vệ giáo đường bắt về thẩm vấn một đêm đấy.”

Hạ Phong gặp phải biến cố lớn, còn đang cần yên tĩnh để suy nghĩ một chút, hơn nữa cũng không thích đi cùng cậu nhóc này xem diễn trò, lại là hỏa thiêu người sống nữa chứ, thực sự là một chuyện mà hắn không thể nào tiếp thu nổi. Bản thân không thể ngăn cản chuyện đó thì thôi, sao có thể tới xem tận

mất được, chỉ là câu nói cuối cùng của cậu nhóc kia khiến hắn thoáng khiếp sợ: “Cô gái đó có dính dáng tới mình sao?”

Hạ Phong nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, bất giác nhiên, tùy ý để cậu nhóc kéo chạy lao đảo tới giáo đường o'Let.

Trên đường đi tới giáo đường o'Let, Hạ Phong tranh thủ cơ hội quan sát mọi người ở chung quanh.

Khí trời khá ẩm, đàn ông hầu hết đều mặc trang phục làm từ cây day tay ngắn và quần cùng màu, không mang dép, phụ nữ thì mặc quần dài hoặc váy được làm khâu lại từ những tấm vải cũ nát.

Hầu hết mọi người đều là tóc nâu mắt nâu xen lẫn tóc vàng, tóc đỏ, tóc đen, mắt xanh, mắt đỏ mắt lam, gương mặt sắc sảo, góc cạnh.

“Chẳng lẽ thật sự là thời Trung Cổ sao?” Trên người Hạ Phong cũng mặc y như những người khác, áo cây day tay ngắn, quần như thế, không dép lê.

Những người dân nghèo từ trong những ngôi nhà bước ra tụ tập lại trước giáo đường, tòa nhà không lớn nhưng không khí trang nghiêm, vòm nửa cung tròn cao vút, trên đỉnh là một giá thập tự màu trắng lớn, bên dưới có một chiếc cửa sổ nhỏ hẹp.

Có rất nhiều người vây quanh quảng trường, cậu nhóc lôi kéo Hạ Phong lượn trái tránh phải, liên tục chen tới trước khiến cho không ít người tức giận bưng bưng, nhưng do đây là quảng trường giáo đường nên họ không dám đánh hai tên khốn này.

Chen chúc một lát, trước mặt Hạ Phong lúc này là một không gian rộng rãi sáng sủa, hóa ra bọn họ đã chen ra đứng ở hàng đầu tiên.

Giữa quảng trường đặt một chiếc giá thập tự làm bằng gỗ, ở trên cột một cô gái mặc áo bào đen chừng hai mươi tuổi có vẻ ngoài khá đẹp nhưng mặt đã tái đi.

Người dân quanh đây thỉnh thoảng lại mang theo bên người cục đá, mảnh gỗ, ngụm nước chờ cơ hội ném tới cô gái mặc áo bào đen kia, tiếng chửi bới, la hét hòa trộn lẫn nhau.

“Đập chết con phù thủy này.”

“Con phù thủy cái này trốn ở khu o'Let chúng ta, chắc muốn hại chết chúng ta đây.”

“Tracy đáng thương của mẹ ốm chết mấy tháng trước nhất định là do con phù thủy ác độc này gây ra! Ôi, Tracy đáng thương của mẹ...”

...

Dù bị ném trúng nhưng cô gái mặc áo bào đen vẫn ngậm chặt đôi môi trắng nhợt của mình mà không kêu rên lấy một tiếng, cứ như một pho tượng bình thường nhìn đám người giáo đường đứng trên bậc thang.

Đứng trước nhất là một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng nam vàng, đầu đội chiếc nón trắng dịu, tay cầm huy chương màu tròn vẽ hình cây thập tự giá màu trắng, đứng trang nghiêm không một lời nói. Sau ông ta có mấy nam nữ mặc trường bào trắng, đầu tóc gọn gàng, sắc mặt hồng hào, khác xa những người dân nghèo dưới quảng trường.

Ở sau những người mặc áo bào trắng này là một hàng thủ vệ mặc tào tử giáp màu xám bạc, uy vũ bất phàm.

Người đàn ông trung niên lấy ra một thứ giống như chiếc đồng hồ quả quýt, thấy đã tới giờ bèn bước tới trước một bước, tay giơ cao chiếc huy chương hình tròn.

Trong khoảnh khắc, đám người đang la hét phẫn nộ, chửi bới cãi cọ dưới quảng trường đột nhiên dừng lại, yên tĩnh không một tiếng động.

Trên quảng trường chỉ còn lại tiếng “xào xạc” khi gió thổi lướt qua.

Hạ Phong hết sức kinh ngạc, cho dù ở thời hiện đại, nếu muốn tất cả mọi người nghe theo cùng lúc như vậy ít nhất cũng phải trải qua huấn luyện mấy tháng, vậy mà những người dân nghèo bình thường này lại có thể làm được điều như thế sao? Bọn họ lấy sức mạnh gì để làm được điều này?

Người đàn ông giơ huy chương, cất giọng không lớn nhưng truyền khắp quảng trường: “Tội nhân đáng thương, cô bị ma quỷ mê hoặc, vọng tưởng đạt được sức mạnh tà ác, cả thân thể lẫn linh hồn đã trở nên dơ bẩn, chỉ có thánh quang mới có thể tịnh hóa hết. Đây là Chúa trừng phạt, cũng là Chúa ban ân, là Chúa khoan dung cho đứa con mê muội.”

“Thieu chết ả ta, thieu chết đi!” Những người dân nghèo quanh đó tiện đà lớn tiếng hô lên.

Cảnh tượng mê loạn, cuồng nhiệt khiến Hạ Phong lạnh run. Nếu để mọi người biết hắn xuyên việt đến đây thì hẳn người ở trên giàn hỏa kia chính là Lucien bị ma quỷ tà ác xâm chiếm linh hồn.

“Trước khi tịnh hóa ngươi, ta thay Chúa khoan dung và nhân từ hỏi cô một câu: Cô có bằng lòng sám hối không? Linh hồn cô sẽ được tịnh hóa triệt để, đi tới Thiên quốc của Chúa nếu cô thành tâm sám hối.” Người đàn ông trung niên hỏi một cách ôn hòa, thương xót.

Cô gái mặc áo bào đen bỗng nhiên cười to điên cuồng, hét lên chói tai: “Chân lý pháp thuật là truy cầu của ta chứ không phải thần, thieu chết ta đi, ta nguyên trong ngọn lửa tội ác này Thiên quốc sẽ bị hủy diệt, giáo đường hoa lệ sẽ sụp đổ.”

“Con điên!”

“Quả thực là một kẻ gian ác!”

“Giáo chủ nhân từ vậy mà lại chịu phải nguyên rủa, những phù thủy bị ma quỷ lấy mất tâm linh này thật đáng chết.”

“Thieu chết à ta!”

Giáo chủ không nói gì nhưng đông đảo người dân nghèo quanh đây lại phản ứng lại một cách điên cuồng.

Lần đầu tiên trong đời, Hạ Phong gặp phải bầu không khí cuồng nhiệt không dung tình như thế này, sau một hồi ngạc nhiên thì không khỏi suy nghĩ: “Châu Âu thời Trung Cổ quả thực là nguy hiểm!”

“Nhưng không có gỗ chồng lên thì sao thieu chết cô gái đó được?”

Mặc dù có chút thương tiếc không đành lòng dành cho cô gái mặc áo bào đen kia nhưng Hạ Phong lại không dám làm ra hành động gì, bằng không thì mỗi người một tảng đá cũng đủ đập chết hắn rồi.

Giáo chủ khăn cầu vải cầu, âm thanh lớn dần, vang dội mà không có chút cảm tình: “Tội nhân, vậy ngươi hãy xuống địa ngục dưới sự tịnh hóa của thánh quang đi.”

Huy chương thập tự giá trong tay ông ta đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chói lóa khiến Hạ Phong không thể thấy được gì, tất cả chỉ còn là một màu trắng xóa.

Giáo như như gió một vầng mặt trời, trang nghiêm, thiêng liêng, tất cả mọi cúi đầu lắng lắng cầu khẩn ca tụng, bao gồm cả cậu nhóc ở cạnh Hạ Phong.

Vầng sáng tụ lại vọt thẳng lên trời xanh, tới một độ cao nhất định thì tỏa ra theo hình vòm rơi xuống giàn hòa thieu.

Ngon lửa màu đỏ từ mặt đất bùng lên cao hơn cả con người, bao quanh cô gái mặc áo bào đen kia.

Cô gái cười lớn, điên cuồng nguyên rủa:

“Ta nguyên trong ngọn lửa tội ác này, Thiên quốc sẽ bị hủy diệt.”

“Ta nguyên trong ngọn lửa này, giáo đường hoa lệ rồi sẽ sụp đổ.”

“Ta nguyên các ngươi sẽ trầm luân vĩnh viễn trong ngọn lửa này.”

...

Tiếng kêu thê lương không dứt bên tai, cô gái mặc áo bào đen cùng giàn hòa thieu trở thành đồng tro tàn.

Còn Hạ Phong, hắn đã sững sờ khi thấy chiếc huy chương kia tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Nơi này không phải châu Âu thời Trung Cổ...”

“Đây là thế giới của phép thuật và thần thuật đúng nghĩa.”

“Ta tên Lucien...”

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Đến Theo Mình

Sập tối, ánh mặt trời len lỏi qua những đám mây đỏ ối rọi xuống quảng trường giáo đường o'Let trang nghiêm, giáo chủ treo chiếc huy chương đã mất đi hào quang sáng chói trước ngực, xoay người bước vào trong giáo đường.

Giữa quảng trường, nữ phù thủy mặc áo bào đen nỡ lệ đã bị thieu thành tro nhưng tiếng cười điên cuồng và lời nguyên của cô dường như còn vang vọng đâu đó khiến không ít người phải rùng mình. Mọi người nhanh chóng đi theo sau giáo chủ và các vị mục sư tiến vào trong giáo đường, thành tâm cầu

khẩn, sám hối tội lỗi của mình.

Tia sáng chói mắt dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt Lucien, ẩn chứa sức mạnh thần thánh khổng lồ khiến hắn cảm thấy mơ màng. Dưới lực xung kích ấy, hắn đã tiếp nhận thân phận của mình, chôn sâu bí mật trước kia trong lòng không dám để lộ ra.

“Thần thuật quả nhiên mạnh mẽ, không biết mình có cơ hội học nó không nhỉ?”

Lucien nhớ lại cảnh tượng đó thì cảm thấy hết sức kinh ngạc chứ không có kính nể như mọi người, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh khổng lồ ập lên vai trái khiến hắn không tự chủ được khuy người sang bên trái, suýt nữa thì ngã.

“Ôi, Evans đáng thương của di, cuối cùng thì con cũng khỏe lại rồi. Tạ ơn Chúa che chở, ta còn tưởng rằng con cũng sẽ như cha con, bệnh nặng đến chết chứ. Tạ ơn Chúa đã để cho con được bình an.”

Hạ Phong bị vỗ mạnh một cái nên nhanh chóng hoàn hồn trở lại. Lúc này đây, ở sau hắn là một người phụ nữ mặc quần áo vải thô vừa lau nước mắt vừa đầm thùm thụp lên vai hắn.

Thoáng né sang một bên, tránh cho bản thân không bị đập tới mức hộc máu, Hạ Phong há miệng nhưng không nói được một câu, bởi vì hắn không biết tên của người phụ nữ này. Hơn nữa cũng không biết hắn tên gì, Lucien hay Evans?

Hạ Phong lách người sang một bên càng khiến vị đại thẩm kia thêm đau thương: “Evans đáng thương, nhất định là con bị bệnh tởn người rồi, trông này, khuôn mặt của con gãy đến trơ xương. . .”

Nhắc tới chuyện này, Hạ Phong hết sức lúng túng. Hắn xuyên việt đến thế giới này, ngoại trừ có thể nghe hiểu ngôn ngữ ở thế giới này ra thì còn lại chẳng hiểu gì cả, nếu đối đáp sai thì e sẽ bị mọi người hiểu nhầm, cho là hắn bị ma quỷ nhập vào người. Mà tất nhiên, theo một nghĩa nào đấy thì đúng là Lucien hiện tại đã bị ma quỷ xâm chiếm linh hồn.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bước tới bên cạnh người phụ nữ, vỗ vai động viên: “Alissa à, Evans nó mới tỉnh dậy, tinh thần chắc còn bạc nhược lắm, nàng không nên nói nhiều như thế nữa. Alvin, tới đỡ mẹ con, chúng ta về nhà thôi.”

Người đàn ông trung niên này dáng rất gầy, lưng hơi cong, mái tóc ngắn màu vàng lấm tấm bạc, khuôn mặt tuấn tú lấm tấm những nếp nhăn theo thời gian. Nhưng trong mắt Hạ Phong, lúc này, ông ta lại như một thiên sứ lấp lánh giải thoát hắn khỏi sự căng thẳng, lúng túng.

“Di Alissa, con đỡ nhiều rồi, chỉ còn đau đầu chút thôi.” Hạ Phong lựa lời mà nói, tránh lộ ra sơ hở.

Cậu nhóc tên Alvin đã kéo Hạ Phong đến quảng trường xem hòa thiêu nữ phù thủy nhanh chóng tới đỡ mẹ của cậu ta rồi bấu môi thề lười: “Lucien đại ca không phải là người yếu đuối tới nỗi bị ôm chút đã chết được, chỉ có mẹ là nghĩ anh ấy cần được chăm sóc thôi.”

Di Alissa lau nước mắt, nói: “Evans, con khỏe lại là di an tâm rồi, tất cả cũng tại con phù thủy ác độc chết tiệt đã xuống địa ngục kia.”

Có Alvin đỡ một bên, di Alissa chậm rãi vừa bước đi vừa lẩm nhẩm: “Khi nó mới chuyển tới ở cạnh nhà con, trông nó mới dịu dàng xinh đẹp làm sao, lễ phép làm sao, di còn cầu Chúa ban ân cho gia đình chúng ta một đứa con dâu như nó đấy. Ai ngờ được nó lại là phù thủy cơ chứ, hơn nữa lại còn chạy đến nghĩa trang trộm di hài của người đã khuất để thi triển pháp thuật gian tà. May có Chúa vinh quang soi sáng tất cả, lúc ấy có người của Sở Tài Phán gác đêm tại nghĩa trang bắt được nó, nếu không, đợi tới khi nó thi triển xong phép thuật gian ác kia thì không biết khu o'Let chúng ta sẽ chết đi bao nhiêu người nữa. . .”

Hạ Phong đi cùng người đàn ông trung niên theo sau di Alissa đang lẩm nhẩm một đoạn cũng biết được đại khái mọi chuyện đã xảy ra. Lúc nữ phù thủy kia trộm xác ở nghĩa trang thì bị người canh gác ở đấy bắt được, mà hắn lại là hàng xóm của cô ta nên cũng bị bắt đi thẩm tra. Trong quá trình thẩm tra thì có sử dụng một chút thủ đoạn mà thần thuật là một trong số đó, qua đó Lucian thoát khỏi hiểm nguy, nhưng đồng thời cũng thương tổn đến linh hồn của bản thân nên bị bệnh nặng mà chết đi, cũng nhờ thế mà Hạ Phong mới có chỗ mà nhập hồn.

Trông thấy Lucien im lặng, người đàn ông trung niên vỗ vai hắn, thăm thì an ủi: “Di con chỉ lẩm nhẩm thế thôi, con cứ coi như không nghe thấy gì là được.”

Hạ Phong không biết nên nói gì nên chỉ có thể gật đầu xem như đồng ý.

Người đàn ông trung niên nhìn theo bóng lưng Alissa, lặng lẽ thở dài: “Ai, năm đó Alissa là một cô gái xinh đẹp thiện lương, nhưng từ khi sinh John ra thì cứ như bị ma quỷ nguyên rủa, mới gần gũi một năm đã như thế rồi.”

Ông ta trông có vẻ như đang cảm khái cuộc sống, ánh mắt khá sắc sảo, sau đó ngừng một chút nói: “Ta cũng không đánh lại nàng.”

Hạ Phong mới xuyên việt tới thế giới này, tận mắt nhìn thấy cũng như nhận thức được sức mạnh của thần thuật nên còn bị choáng, trong lòng đang nổi bão nên hắn chỉ có thể mỉm cười một cách miễn cưỡng chứ không có trả lời, hơn nữa hắn cũng không biết nên gọi người đàn ông trung niên này là gì.

Có thể do ông ta quá nhập tâm trong ký ức cũ mà không khống chế được giọng nói, để cho Alissa hừ lên một tiếng: “Joel, một ngâm du thi nhân (*) luôn sống trong lý tưởng và cảm xúc gian khổ đến thành Artaud truy cầu âm nhạc để hoàn thành giấc mơ thời thanh xuân nay đã trở thành một con sâu rọu say suốt ngày rồi.”

(*) người ngâm thơ rong.

Joel cười ngược: “Artaud là Thánh Vịnh chi thành, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người trẻ tuổi ảo tưởng đến đây truy cầu âm nhạc nhưng có mấy ai thành công? Alissa à, chẳng phải ta đã cai rượu từ khi John bắt đầu rèn luyện rồi đấy sao?”

Alissa đại thẩm quay lại lườm ông ta: “Ôn Chúa che chở, mọi hy vọng của chúng ta đều đặt trên người của John và Alvin. Nếu như không phải John chăm chỉ tập luyện mỗi ngày thì sao nó có thể được hiệp sĩ Wien lựa chọn, đưa nó tới trang viên riêng của ngài để tiến hành huấn luyện kỵ sĩ chính quy được. Nếu như nó có thể kích phát được ‘Thần ân’ trong huyết mạch, trở thành kỵ sĩ chân chính thì sẽ được Đại công phong làm huân tước, trở thành quý tộc tôn kính đấy.”

Ánh mắt nghiêm nghị của Alissa khiến Joel chùn chân, nhưng nàng cũng nhanh chóng chú ý tới biểu hiện hoảng hốt của Hạ Phong đang ở cạnh đó: “Áy chết, đi xin lỗi nhé Evans, không phải đi cố ý nhắc tới chuyện này đâu, con cũng rất có thiên phú, chỉ là chưa bắt đầu rèn luyện...”

Nhận ra bản thân nói tới nỗi đau trong lòng của Lucien, Alissa nhanh chóng im bặt, đưa mắt ra hiệu để Joel bắt chuyện.

Joel cười ha ha, vỗ vai Hạ Phong một lần nữa: “Evans của chúng ta sao có thể yếu ớt như thế được, nó nhất định sẽ hoàn thành giấc mơ của chú Joel nó khi còn trẻ, trở thành một nhà soạn nhạc.”

Hạ Phong còn đang ở trong trạng thái hỗn loạn nên chỉ biết cười giả lả: “Đúng vậy, ước mơ của con là trở thành một nhà soạn nhạc.”

Thấy Lucien không có biểu hiện gì khác lạ, Alissa lại tiếp tục câu nhàu đủ mọi chuyện, cũng để cho hắn hiểu rõ hơn vị trí của thành phố mình đang ở.

Thành phố lớn này ở gần Hắc Ám sơn mạch, tên là Artaud hay còn được mọi người gọi với cái tên khác là Thánh Vịnh chi thành. Một thành phố phồn vinh, ần nhiều cơ hội phát triển sự nghiệp.

Hiện tại hắn đang ở trong khu o’Let của thành Artaud, nơi tập trung sinh sống của những người nghèo khổ. Và cũng do hắn bị bệnh nặng mấy ngày nay nên đã bị mất việc việc khuôn bốt hàng hóa ở khu chợ.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới trước phòng của Lucien.

Alissa vốn muốn mời Lucien tới nhà nàng ăn tối nhưng do hắn cần yên tĩnh nên đã lựa lời từ chối rồi.

Sau khi tách ra, Alvin hiếu kỳ bước tới hỏi Hạ Phong: “Lucien đại ca, từ khi nào mà anh đã mơ thành một nhà soạn nhạc rồi vậy?”

“Vừa nãy.” Hạ Phong điềm người đáp.

Alvin ồ một tiếng thật dài.

Vào phòng, khóa trái cửa, Hạ Phong ngồi xuống như người mất hồn, khuỷu tay chống lên bàn gỗ mà đầu thì vùi sâu trong khuỷu tay.

“VẬY mà mình đã xuyên việt rồi!”

“Hơn nữa lại tới thế giới có sức mạnh phi thường này nữa.”

“Mọi người mà biết thì chắc mình sẽ bị cột lên giàn hỏa thiêu chết mất.”

Khi Hạ Phong tận mắt nhìn thấy kết cục bi thảm của nữ phù thủy, hắn đã nảy sinh suy nghĩ trong lòng rồi nhưng cố kìm nén tới lúc này mới phát ra, hắn thực bị dọa đến sợ rồi.

Hiển nhiên, một kẻ ít trải sự đời, sống hướng nội như Hạ Phong nếu gặp chuyện như thế thì dễ hoảng hốt lắm. Nhưng trước áp lực thật lớn kia, không ngờ hắn lại có thể giữ được bình tĩnh, đến khi trở về mới không áp chế nổi.

Không thể không nói, hoàn cảnh đưa đẩy là công cụ tốt nhất để tôi luyện bản thân.

Thời gian dần trôi qua, màn đêm dần buông xuống, Hạ Phong cũng quen dần mọi chuyện. Hắn bình tĩnh lại, suy nghĩ nếu bản thân đã xuyên việt rồi, nếu cứ kinh hoàng lo lắng sợ hãi thì cũng chẳng làm được gì, bây giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. Nếu mình chết lần nữa thì không chắc lại có thể xuyên việt tiếp được.

Tâm trạng khôi phục bình thường, thôi không nhớ cha mẹ bạn bè, đang định ngẫm lại chút nhân sinh thì Hạ Phong cảm thấy đói bụng ghê gớm, dạ dày hắn cứ như bị một bó đuốc thiêu đốt.

Hạ Phong khê nuốt nước bọt, trước mắt phải lấp đầy bụng đã rồi tính sau. Hắn bước tới chiếc giường có thể đựng đồ vật duy nhất trong phòng của mình.

Trong chiếc giường cũ nát, ngoại trừ một số ít quần áo và đồ dùng hàng ngày ra còn có hai ổ bánh mì và bảy đồng tiền lập lòe ánh kim.

Lúc này, Hạ Phong không còn nghĩ tới chuyện gì khác, bỏ sung lương thực cho dạ dày mới là chuyện quan trọng nhất, hắn cầm ổ bánh mì lên gặm.

“Rắc” một tiếng, Hạ Phong vội vã dùng tay che miệng lại, suýt chút nữa thì hắn bị gãy răng rồi, thứ này rốt cuộc là bánh mì hay là cây gậy chứ?

Người thử, Hạ Phong miễn cưỡng khẳng định nó đúng là bánh mỳ, chỉ là cứng đến độ có thể đánh ngất người trưởng thành thôi.

Có nên con đói, Hạ Phong lấy cục đá đánh lửa từ trong rương ra. Sau mấy lần thất bại, cuối cùng hắn cũng có thể nhóm được ít lửa dưới lò, bắt đầu hơ nóng ổ bánh mỳ.

“Thịt kho tàu, cánh gà xé cay, thịt bò chiên bột...” Hạ Phong vừa nướng mỳ vừa lăm nhăm những món ăn ngon, nước dãi văng ra liên tục.

Đến khi ổ bánh mỳ trông toi xốp, Hạ Phong nhận không được bắt đầu gặm, mùi vị của nó kinh khủng giống như ăn phải vụn gỗ vậy.

Tuy mùi vị khó nuốt như thế nhưng Hạ Phong vẫn ăn như hùm như sói, vừa ăn vừa than thở: “Nếu mỗi ngày mình đều ăn như thế này thì chết cho rồi, không được, nhất định phải kiếm tiền, nhất định phải thoát khỏi cuộc sống nghèo túng này.”

“Nếu mình có thể học được thần thuật, trở thành mục sư hay giáo hoàng...” Mãi suy nghĩ miên man, Hạ Phong nhớ tới những mục sư và giáo chủ quần áo ngấn nắp chỉnh tề đứng trước giáo đường, nhớ tới sức mạnh kinh khủng kia mà họ có được địa vị cao quý, tìm hắn bỗng nhiên đập nhanh. “Nhưng trạng thái của mình như thế, nếu đi học chẳng phải là muốn chết sao? Không biết còn có con đường nào khác để tiếp thu sức mạnh siêu phàm như thế không nhỉ? Ví dụ như cái thần ân gì đó?”

“Nếu như không thể có được sức mạnh như thế, vậy những thứ ta học được ở thế giới này còn có công dụng gì?”

Hết đói, Hạ Phong bắt đầu nghiêm túc phân tích con đường sinh tồn của bản thân, nhưng mới hồi tưởng lại những tri thức đã học trước kia thì đột nhiên trong đầu hắn hiện ra thêm một số thứ.

Dò xét tỉ mỉ, Hạ Phong nhận không được trọn to hai mắt: “Lạ thật, chẳng phải mấy thứ này ở trong thư viện à? Sao chúng nó cũng xuyên việt theo mình nhỉ?”

Trong đầu của Hạ Phong cất chứa toàn bộ những quyển sách có trong thư viện tổng hợp, chúng không phải là ký ức mà như là hình chiếu, được phân thành nhiều loại cung cấp cho hắn xem.

Hạ Phong hiếu kỳ lật thử một trang xem có gì không, nhưng lạ thay hắn gần như không thể mở ra được những quyển sách này.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Đêm Khuya

Lucien đã xuyên việt rồi nên chuyện trong đầu mình xuất hiện một cái thư viện cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ khó chấp nhận. Thế nhưng phần lớn những quyển sách trong thư viện này lại không thể mở ra được, không thấy được nội dung bên trong nên hắn mới tỏ ra nghi ngờ.

Lucien cố gắng giữ bình tĩnh, không thể vì tâm tình xúc động của bản thân mà thư viện biến mất được. Hắn lật từng quyển từng trang ra xem, ghi lại những cuốn có thể mở được, những cuốn không thể mở được.

“Sách lịch sử có thể mở ra.”

“Sách kinh tế cũng mở được.”

“Sách nghệ thuật cũng có thể mở được.”

“Sách toán học, vật lý, hóa học, sinh vật học có phần mở được, phần thì không.”

“Chẳng lẽ do quy tắc của hai thế giới khác nhau nên mình không thể mở được chúng? Thế nhưng sao mình lại nhớ được những kiến thức đã từng học nhỉ, ít nhất cũng là những kiến thức bậc đại học.”

Những quyển sách có thể mở ra được chủ yếu đều là những kiến thức cấp hai, cấp ba. Nhưng chắc chắn thư viện tổng hợp không thể nào lại đi sưu tập những kiến thức cấp hai, cấp ba này được, đây chỉ là một số tư liệu kiến thức thời Trung Cổ để phục vụ giảng dạy, nghiên cứu và để sinh viên tham khảo thôi.

Có rất nhiều sách trong thư viện, Lucien chỉ lật xem phần sau của mỗi quyển nên đưa ra suy đoán như vậy chứ không dám khẳng định, mà hắn cũng không rõ nguyên do trong đó.

Lucien mới khỏe lại sau cơn bệnh nặng nên hiện tại thân thể của hắn khá yếu, đến cả tinh thần cũng không được ổn định lắm nên sau khi lật xem một số quyển sách, hắn liền cảm thấy choáng váng đầu óc, cuối cùng hắn không cảm giác được thư viện nữa.

Lucien cố gắng lết người lên giường nằm, cố ngủ một giấc thật say để khôi phục tinh thần lẫn sức khỏe rồi ngày mai lại xử lý tiếp mọi chuyện. Hắn sẽ không quên mình chỉ còn mỗi một ổ bánh mì đen, sinh tồn luôn được xếp ở vị trí đầu tiên.

Lucien đang ngủ mơ màng thì những tiếng kêu “chít chít” chói tai của những con chuột đang gặm gỗ truyền tới, đánh thức hắn khỏi giấc mơ có những món ăn ngon lạ trên chiếc giường êm ái.

“Chuột?”

Lucien ngủ chưa đã, mơ mơ màng màng định ngủ tiếp thì tiếng chuột gặm gỗ kêu càng lúc càng lớn, chói tai hơn khiến một người nhạy cảm với giấc ngủ như hắn phải lăn qua lộn lại, không thể nào ngủ yên được.

Chờ một lúc lâu, tiếng gặm gỗ phát ra từ những con chuột vẫn vang lên liên tục nên Lucien không thể làm gì khác hơn là lấy tấm thảm lông che kín hai lỗ tai mình. Thế nhưng âm thanh kia giống như có tính xuyên thấu vậy, từ mọi hướng truyền vào tai hắn khiến hắn không thể ngủ một giấc ngon lành được.

“Thế này sao sống nổi trời!” Lucien không nhịn được con tức nói tục một câu, cảm thấy tinh thần bị suy nhược. Thức ăn thì khó nuốt, bánh mì thì mốc meo; mặc thì không đủ che, không đủ ấm; thảm lông cũng không biết làm từ chất liệu gì, tạm thời chỉ có thể bỏ hết mọi thứ sang một đêm để ngủ mà cũng bị những tiếng “chít chít” của mấy con chuột phá đám.

Lucien hận nghiền răng, cẩn thận lắng nghe hướng phát ra âm thanh từ con chuột. Nếu hắn đã không ngủ được thì chi bằng đi tìm rồi đánh chết một hai con chuột để dọa những con khác. Mặc khác, hắn cũng âm thầm thề nguyện:

“Minh nhất định phải phải mau chóng thoát khỏi lối sống kiểu này thôi!”

Lắng tai nghe, Lucien cố gắng tìm hướng phát ra âm thanh gặm nhấm kia.

Chít chít rít, chít rít chít... Ô ô ô, ô ô ô...

Lucien mới tập trung tinh thần nhưng lại phát hiện âm thanh mình nghe được không phải được phát ra từ con chuột mà là những tiếng thút thút rùng rợn.

Ô ô ô, ô ô ô...

Giữa đêm khuya yên tĩnh, không còn tiếng chuột kêu, không còn tiếng gặm nhấm mà chỉ có tiếng khóc ai oán thê lương truyền tới.

Tim của Lucien đột nhiên đập thành thịch, máu dồn lên não, các giác quan bỗng nhiên đặc biệt nhạy cảm, dường như có thể nghe được tiếng gió lạnh lẽo thổi qua khe cửa, mà tiếng khóc kia lại ngân nga như khúc ca văng vẳng như thật như mơ.

Lucien từ trên giường vươn mình đứng dậy, theo bản năng mở chiếc rương ra cầm ổ bánh mì trên tay, xem nó như vũ khí để tự vệ. Dù sao đi nữa, xét theo một góc độ nào đấy thì ổ bánh mì đen này đủ cứng để đánh ngất đối thủ.

Thịch thịch thịch, ô ô ô... Thịch thịch thịch, ô ô ô...

Lucien ngạc nhiên không biết tiếng “thịch thịch” kia là gì nhưng nhanh chóng phát hiện ra đấy là tiếng tim hắn đập, đập một cách dữ dội.

Con gió âm u lướt qua người, Lucien nắm chặt ổ bánh mì đen trong tay, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng: “Thế giới này tồn tại pháp thuật đấy, lẽ nào thật sự có oán linh quỷ hồn sao?”

Cũng may là Lucien từng xuyên việt, lúc sáng cũng đã trải qua một phen kinh sợ khi thấy thần thuật và chuyện người sống bị thiêu chết nên lúc này, trong bầu không khí ghê rợn này, tuy hắn có hơi sợ và căng thẳng nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Bước từng bước tới cửa, Lucien liền biết được hướng phát ra âm thanh.

Tiếng khóc thê lương giữa đêm khuya yên tĩnh rõ ràng như thế nhưng dường như mọi người quanh khu đều đang ngủ mơ, không một ai gây ra động tĩnh gì cả.

“Tiếng khóc này nghe như phát ra từ tầng hầm nhà bên phải nhì.” Lucien càng bước tới gần cánh cửa, tiếng khóc càng thêm rõ ràng.

“Ồ khoan, đây chẳng phải là nhà của nữ phù thủy bị thiêu chết khi sáng sao?”

Lucien thoáng kinh hãi: “Chẳng phải cô ta bị thiêu chết rồi ư? Chẳng lẽ trong nhà cô ta có mật thất ẩn giấu oán linh và những đồ vật khác?!”

Nghĩ tới mật thất, trong đầu Lucien liền hiện lướt qua những từ như “kỳ ngộ”, “bảo vật”, “ma pháp bút ký” khiến hắn lộ ra chút tham lam ẩn sâu trong lòng.

Ô ô ô, ô ô ô...

Tiếng khóc như thê lương thêm khiến Lucien không tự chủ được mà rùng mình, nhanh chóng tỉnh táo lại: “Nếu như có bảo vật và ma pháp bút ký thì hẳn là chúng được oán linh đang gào khóc này bảo vệ.”

“Mình chỉ là một người mới khỏe lại sau cơn bệnh nặng, hơn nữa lại không biết oán linh ở thế giới này lợi hại đến cỡ nào, có khuyết điểm nào thì lấy gì để đối phó nó đây? Chưa biết chừng lại bị nó mê hoặc, giết chết hoặc ám theo nữa thì khổ.”

Sau khi tỉnh táo, Lucien bắt đầu phân tích tình hình, càng nghĩ lại càng sợ. Nếu như hắn bị tham lam che mờ mắt, tùy tiện qua bên kia thì tám chín phần mười sẽ bị chôn thây tại đây.

“Nhưng mình cũng không thể chờ mãi như thế này, ai biết oán linh kia có chạy qua đây không.” Lucien nhanh chóng suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề.

Bỗng nhiên Lucien nghĩ ra được cách giải quyết, hắn liền bước tới cửa một cách cẩn thận, lo sợ oán linh có thể đột ngột hiện ra trước mặt hoặc sau lưng mình, tay cầm ô bánh nỳ đen thăm dăm mô hôi.

Kéo cánh cửa gỗ, trán Lucie đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cánh cửa gỗ mở được một nửa, bóng đêm sâu lắng cùng cơn gió lạnh bên ngoài ùa vào.

Lucien bước từng bước ra khỏi cửa, ở ngoài xa có ánh đèn hiu hắt.

Xung quanh không xuất hiện oán linh, hơn nữa khi ra khỏi nhà thì tiếng khóc của quỷ hồn đột nhiên nhỏ đến không thể nghe thấy gì, Lucien thở phào nhẹ nhõm, sau đó hít lấy hít để rồi hô to: “Có quỷ hồn! Có quỷ hồn hại người!”

Tiếng hét lớn đến nỗi ngay cả Lucien cũng sợ hết cả hồn, hắn không ngờ rằng giọng của mình lại to đến thế.

“Gâu! Gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Những chú chó hoang ở quanh đây bị tiếng hét to của Lucien dọa nên sủa lên ầm ĩ.

Nghe tiếng chó sủa, Lucien chạy vội đến giáo đường o'Let vì ở đây có đội ngũ xử lý oán linh chuyên nghiệp.

Hơn nữa, hắn là hàng xóm của nữ phù thủy nên nhiều khả năng sẽ bị người của giáo hội theo dõi. Nếu là Lucien thực sự thì đương nhiên sẽ chẳng có quan hệ gì, lại có thể giấu được bí mật xuyên việt. Nhưng ngược lại, chỉ cần hắn lơ là một chút, để lộ ra sơ hở thì nguy mất. Lần này, nhân cơ hội xuất hiện quỷ linh liên quan đến nữ phù thủy, hắn phải tìm người hỗ trợ để tẩy sạch mọi nghi ngờ, tạo dựng niềm tin với giáo hội để bản thân không cần phải lo lắng bị người của giáo hội giám sát.

Người của giáo hội nhiều khả năng sẽ nổi lòng tham giết hắn bịt đầu mối để cướp lấy bảo vật của nữ phù thủy nên Lucien mới phải hô to có quỷ hồn để đánh thức tất cả mọi người dân.

Vì mọi chuyện xảy ra quá gấp gáp nên hắn cũng chỉ mới nghĩ được tới đó, không cách nào nghĩ thấu đáo mọi chuyện được.

Giáo đường o'Let cũng khá gần nên thoáng chốc Lucien đã chạy tới trước khu kiến trúc lóng lánh này.

Một trong hai thủ vệ mặc tảo tử giáp màu bạc canh giữ trước cổng giáo đường thấy Lucien chạy tới liền giang tay cản hắn lại, người còn lại tuốt nửa thanh trường kiếm ra thủ thế chờ đợi. Nửa đêm nửa hôm luôn là thời gian khiến mọi người cảm thấy nguy hiểm nhất.

“Người tới giáo đường làm gì?” Thủ vệ giang tay ngăn cản lên tiếng.

Lucien nói giọng ngắt quãng: “Có quỷ hồn, tôi nghe thấy tiếng quỷ hồn gào khóc, nó phát ra từ trong căn nhà của nữ phù thủy bị thiêu chết sáng nay.”

Nghe thấy lời ấy, thủ vệ khá kinh hoàng, cũng không nghi ngờ gì Lucien. Chuyện cỡ này thì một kiến tập người hầu kỵ sĩ như y không thể quyết định được nên báo de'Sean - thủ vệ còn lại ở lại giữ cổng còn bản thân thì đi vào trong giáo đường thông báo cho mục sư trực buổi tối nay. Những tiếng ‘loảng xoảng’ do khớp giáp trên người y va vào nhau tạo ra dần nhỏ dần.

Ít phút sau, một mục sư trẻ tuổi mặc trường bào màu trắng từ trong giáo đường đi ra cùng người thủ vệ ban này.

Vị mục sư này có mái tóc vàng, khuôn mặt khá gầy, mỗi bước đi đều có tiết tấu rõ ràng trong có vẻ rất thanh tao: “Ta là mục sư Benjamin, cậu hãy kể lại chuyện quỷ hồn một lần nữa cho ta được rõ.”

Ở trước mặt mục sư Benjamin, hai thủ vệ đứng nghiêm chỉnh không dám rục rịch, sợ khời giáp tạo ra tiếng động quấy rầy câu hỏi của mục sư.

Lucien kể lại chuyện làm sao hắn phát hiện quỷ hồn gào khóc, đã hành động như thế nào, quyết định ra sao và vì sao lại đến đây một cách thành khẩn, cung kính.

Nghe xong, Benjamin nở một nụ cười bác ái: “Rất tốt, cậu làm rất tốt, có thể ngăn nỗi sợ hãi trong lòng chạy tới giáo đình bẩm báo đã chứng minh tấm lòng của cậu với Chúa rồi.”

Gã khen ngợi Lucien vài câu rồi quay sang bảo với thủ vệ: “Thomson, người gọi bốn người bọn Gary, Paul ra đây, nữ phù thủy kia chỉ là ma pháp học đồ nên không cần thiết phải quấy rầy tới giáo chủ đại nhân.”

“Vâng, đại nhân Benjamin.” Thomson không nói gì nhiều, đại nhân Benjamin là mục sư chính thức, tuy chỉ mới cấp một nhưng cũng đủ để giải quyết những cạm bẫy pháp thuật của ma pháp học đồ để lại rồi. Chênh lệch giữa hai bên còn lớn hơn giữa người hầu kỵ sĩ thượng đẳng và kỵ sĩ, lại có vẻ

tương đương với khoảng cách giữa mục sư chính thức và mục sư tập sự vậy, kể cả địa vị lẫn thực lực.

Benjamin hỏi Lucien vài câu, biết được tên của hắn thì lúc này bốn người mặc tã từ giáp màu bạc tương tự như thủ vệ Thomson nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy áp lực hơn chạy tới.

Có rất nhiều người đã tới đứng bên ngoài căn phòng của nữ phù thủy bị thiêu chết khi sáng, ánh đuốc như ánh sao lấp lánh hiện ra dưới ánh trăng bạc.

Vào lúc này, Lucien mới phát hiện ra mặt trăng ở thế giới này có màu bạc.

Sau khi Benjamin tới đây, những tiếng xì xầm hoảng loạn thoáng náo lên một chút rồi biến mất, mọi người cảm thấy an tâm nên dần vây quanh lại lặng lẽ chỉ trò.

“Ta không nghe thấy tiếng quý hồn tới.”

“Có hay không cũng được, mục sư đại nhân tới đây tịnh hóa một lần cũng tốt.”

Lucien cẩn thận lắng nghe, vẫn phát hiện ra tiếng khóc như có như không kia, thế nhưng tại sao những người chung quanh lại không nghe thấy?

Benjamin không tỏ ra chút khác lạ gì, điềm tĩnh nói với Lucien: “Quả thực có oán linh.”

Hiển nhiên gã cũng nghe thấy tiếng khóc.

Bốn vị thủ vệ cũng gật đầu như chứng minh bọn họ cũng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Con Mắt Màu Đỏ

Benjamin nhìn Lucien một chút rồi khoan thai bước tới trước căn nhà tồi tàn của nữ phù thủy, cất giọng bình thản trầm thấp: “Phù thủy tà ác luôn thích bốn cột tinh thần cùng tri giác của mọi người, đặc biệt là buổi tối dưới ánh trăng bạc này. Chẳng qua nữ phù thủy kia còn chưa có được sức mạnh tà ác không bố chân chính nên ma pháp của ả thường chỉ có thể gây ảnh hưởng tới một hai người mà thôi.”

Mới đầu Lucien nghe còn chưa hiểu mô tê gì, phải đến khi Benjamin nói xong, hắn mới hiểu tại sao chỉ có một mình hắn nghe được tiếng khóc kia còn những người dân ở quanh đây lại cứ ngủ say, dù bị đánh thức, cẩn thận lắng nghe cũng không phát hiện ra được.

Không để cho Lucien có cơ hội nói chen vào, Benjamin giang hay bàn tay mang găng tay trắng nõn ra liền lên tiếng: “Mà ta và bốn vị thủ vệ giáo đường đây được Chúa ân tứ mới có thể nghe được âm thanh tà ác này.”

Sau khi nghe xong, bốn vị thủ vệ giáo đường đồng loạt bước tới một bước, lập tức vẽ hình thập tự trướ ngực rồi hô to: “Duy chân lý vĩnh tồn.”

Tiếng hô to vang lên khiến cho tinh thần mọi người trở nên phấn khích một thoáng.

Những người dân nghèo đứng bên dưới cũng lầm nhảm cầu khẩn: “Duy chân lý vĩnh tồn.”

Sau đó bọn họ xì xào bàn tán: “Đây là sức mạnh thần linh, không hổ là mục sư đại nhân tôn quý.”

Trong tiếng ca ngợi hoan hô của người dân bên dưới, Benjamin nghiêm trang vẽ lên không trung một đường vòng cung, mở từ từ đôi bàn tay đang mang găng ra, miệng thì thầm âm tiết quái lạ: “Mặt tác.”

Khi âm tiết ngắn gọn kia mới kết thúc, căn nhà tồi tàn của nữ phù thủy được bịt kín bởi một tầng ánh sáng nhạt, tựa như những vầng hào quang được ánh trăng màu bạc trên trời chiếu xuống.

Trong màn sáng nhạt kia, trên một góc tường ngăn cách giữa nhà Lucien và nhà nữ phù thủy hiện ra hình thù của một cái cửa động trông khá là yêu dị có màu đỏ như máu.

Dưới tác dụng của thần thuật cảm hóa và chú văn thần bí kỳ lạ, Lucien và những người dân nghèo quanh đây cảm thấy chấn động, trong lòng thấp thỏm không yên. Những người dân nghèo này sợ hãi nhưng phần lớn là say mê, còn Lucien là cảm xúc sợ hãi xen lẫn trông mong sâu sắc.

Benjamin rút hai tay lại rồi ra lệnh cho người thủ vệ đứng trước mình: “Gary, đó là mặt môn nên không có bất pháp thuật đâu, các người tới mở nó ra đi.”

Gary khẽ ưỡn ngực, những tiếng “leng keng” phát ra từ tòa tử giáp gài mặt trên người: “Tuân lệnh, đại nhân Benjamin.”

Lúc Gary và một vị thủ vệ khác đi qua bên cạnh Lucien, hắn nghe được tiếng mắng thăm của Benjamin: “Những tên điên của Sở Tài Phán kia thật phách lối, ta dùng ‘Trình trắc ma pháp hãm tịnh’ thì không thể học một ít ‘Trình trắc mặt môn’ được sao? Hừ, chỉ bởi đối phương là ma pháp học đồ mà có thể sợ y như thế được sao?”

Có thần thuật chỉ thị, Gary biểu diễn cơ bắp mạnh mẽ của gã, bức tường kia nhanh chóng đổ sập sau hai ba cú đẩy.

Tiếp theo, một vị thủ vệ khác rút trường kiếm ra, rống to một tiếng rồi chém mạnh xuống khiến cơ quan ở chỗ đấy bị nứt làm đôi lộ ra cửa động chân thực.

Cửa động không lớn, chỉ đủ để một người đi vào, gió thổi qua từ cửa động truyền đến mùi tanh nồng. Benjamin khẽ nhủ mảy, lấy tay phải che miệng lại, còn Lucien thì thiếu chút nữa đã nôn mửa, bắt tri bắt giác lùi ra sau hai bước.

Gary quan sát cửa động thật kỹ rồi nói: “Đại nhân Benjamin, mật đạo này dẫn tới đường nước ngầm.”

Benjaminu nhíu đôi mày màu vàng nhìn Gary, che miệng nói một cách khó chịu: “Chắc chắn chứ?”

“Chắc, vào trong đi một chập sẽ tới đoạn đường nước ngầm.” Gary khẳng định.

Benjamin im lặng. Một mục sư tao nhã tôn quý, một thành viên của gia tộc Rafferty vinh quang được truyền thừa nhiều năm như y, mới nghĩ tới mùi tanh tưởi và dơ bẩn trong đường nước ngầm thôi đã thấy khó chịu rồi. Hơn nữa, y lại không biết “Tĩnh hóa thuật”, mà muốn thi triển ra phép thuật này thì nhất định phải dựa vào chú văn, thủ thế và vật liệu thì phép phối hợp với nhau. Nhưng ai mà biết được mật môn này ở đoạn nào của đường nước ngầm, trên đường đi phải sử dụng bao nhiêu lần “Tĩnh hóa thuật” đây.

“Dù sao cũng chỉ là một tên ma pháp học đồ thôi, trước Chân Lý Thánh Huy thì không thể gây ra ảnh hưởng xấu gì được.” Benjamin nghĩ một cách đơn giản, sau đó y quay người lại nói với Lucien, giọng nói một lần nữa trở nên uy nghiêm: “Cậu là hàng xóm của nữ phù thủy nên nhất định trên người sẽ nhiễm chút sức mạnh tà ác, cần phải chuộc tội mới có thể gột sạch. Nhưng lòng thành kính của cậu với Chúa đã khiến ta xúc động, ta sẽ đưa Thánh huy cho cậu mượn, một khi tĩnh hóa được sức mạnh mà nữ phù thủy tà ác kia lưu lại thì cậu có thể được chúa ân tứ lần nữa. Đi đi, Lucien, hãy làm theo Chúa mách bảo, Chúa sẽ dõi theo cậu.”

Lucien vô cùng ngạc nhiên, nhưng rồi lại do dự không quyết, Benjamin thấy vậy thì từ tốn hỏi: “Cậu không muốn?”

Dù câu hỏi không có chút ác ý nào nhưng lại khiến Lucien run lập cập. Hắn cố giữ bình tĩnh suy nghĩ, nếu bản thân trả lời là không thì e là sẽ bị giết chết ngay. Còn nếu ngược lại, có Thánh huy mà Benjamin cho mượn, lại có thêm hai ba thủ vệ đi theo xử lý oán linh tàn khuyết mà ma pháp học đồ để lại hẳn là nguy hiểm sẽ không quá lớn.

Cho dù Benjamin thực sự không muốn đi xuống đường nước ngầm dơ bẩn này hay là vì nguyên nhân gì khác thì chuyện này dường như cũng chẳng có lợi ích gì với y.

Cổ kim nén con giận đang lan tỏa trong lòng, Lucien nở nụ cười cứng nhắc trả lời: “Nguyện ý ra sức vì Chúa.”

Benjamin không quan tâm đến biểu hiện cứng nhắc của Lucien, tay phải giơ lên tháo Thánh huy hộ phù ra đưa cho hắn: “Đây là Chân Lý Thánh huy, chờ chút nữa ta thi triển Chúc phúc thuật lên người cậu để cậu có thể dễ dàng tập trung tinh thần mà phối hợp với thánh chú văn để kích phát sức mạnh của Chúa ẩn chứa bên trong Thánh huy.”

Lúc này, sau khi đã bình tĩnh lại, Lucien tỏ ra tò mò hứng thú với việc bản thân có thể thi triển thần thuật Thánh huy.

Thánh huy có đế màu vàng, thập tự giá màu trắng tỏa ra ánh sáng nhạt, quanh thập tự giá được khắc rất nhiều đồ án hình tròn, hình tam giác, hình vuông, hình chữ nhật được nối liền tại một điểm căng tròn lên về thần thánh của nó.

Cầm lấy Thánh huy, Lucien lập tức cảm thấy có một luồng sức mạnh nhu hòa truyền tới, lan tỏa khắp cơ thể, cho dù gặp gió lạnh ban đêm thổi tới cũng cảm thấy ấm áp như đang phơi nắng vậy.

“Bên trong Thánh Huy có hai thần thuật không chính thức là Quang lượng thuật và Trì liệu vi thương, mỗi ngày có thể sử dụng được ba lần. Bên cạnh đó còn có ba thần thuật cấp một là Thánh quang hộ thuẫn, Quang huy chi kiếm và Thánh quang đá kích, mỗi ngày chỉ có thể sử dụng được một lần. Ôn rồi, cậu hãy nghe và nhớ kỹ chú văn của từng loại nhé.”

Hiện giờ Lucien đã không còn đường lui, nhất định phải xuống dưới kia nên sức mạnh thần thuật hết sức quan trọng với hắn, cũng vì thế mà hắn rất chú tâm nghe Benjamin giảng đọc chú văn.

Chú văn đều là những từ âm tiết ngắn nhưng ngữ điệu lại hết sức biến hóa khó đọc, Lucien mất rất nhiều tâm sức mới có thể miễn cưỡng nhớ hết.

Qua một lúc, Benjamin khẽ gạt đầu rồi vươn tay phải ra.

Lần này không có chú văn nhưng lại xuất hiện một màn sáng trắng tinh phủ lên người Lucien rồi dần tan biến khiến cho hắn cảm thấy bản thân tràn đầy năng lượng, mạnh mẽ nhất từ trước tới giờ, đồng thời tinh thần nhạy cảm hẳn lên, có vẻ nghe rõ được tiếng nói ở khoảng cách rất xa.

“Không ngờ mục sư đại nhân để thằng nhóc Lucien xuống dưới đó, lại còn đưa Thánh huy cho hắn nữa?”

“Ông không nghe rõ à? Là mục sư đại nhân nhân từ, để thằng Lucien xuống đó gột rửa tội ác dính trên người đấy.”

“Chúa nhân từ, mục sư đại nhân nhân từ.”

Lucien chưa hiểu rõ thế giới này nên sau khi tiếp nhận Chúc phúc thuật xong thì lẳng lặng đứng yên chờ Benjamin thi triển Chúc phúc thuật cho Gary và hai vị thủ vệ khác.

Mỗi lần thi triển Chúc phúc thuật của Benjamin cách nhau khoảng hai, ba giây.

Sau khi thi pháp xong, Benjamin nói với đám người Lucien: “Paul sẽ canh giữ lối vào mật đạo, Gary, Howson, Correa và Lucien sẽ đi xuống dưới kiểm tra.”

Tiếp đó, gương mặt của y trở nên nghiêm túc, vẻ thập tự giá trước ngực rồi thảm nguyện: “Nguyện Chúa vinh quang che chở các người.”

“Duy chân lý vĩnh tồn!”

Gary và ba vị thủ vệ còn lại phần khởi lớn tiếng đáp lại, Lucien thì chậm nửa nhịp nên không biết phải làm sao.

Cũng may là Benjamin không để tâm đến chuyện này, nhìn bốn người bọn họ dần dần tiến vào mật đạo thông tới đường nước ngầm.

Vị thủ vệ Paul đứng ngoài hỏi nhỏ những nghi hoặc trong lòng: “Đại nhân Benjamin, tại sao lại là cậu ta?”

Có chú văn, có Thánh huy, gã và Gary cũng có thể kích phát thần thuật ẩn trong đó, chỉ là thời gian kích phát sẽ chậm hơn một chút so với mục sư đại nhân Benjamin, mục sư tập sự hoặc những ma pháp sư tà ác kia. Nhưng ngay cả như thế thì cũng không nên tới lượt một tên nhóc chưa từng rèn luyện qua chứ? Đại nhân Benjamin không muốn xuống thì hoàn toàn có thể giao Thánh huy cho Gary, Howson hoặc Correa kia mà.

Benjamin chỉ tay trái về phía mật đạo, tay phải bịt miệng và mũi, thều thào: “Sức mạnh tinh thần của cậu ta cao hơn người bình thường nên kích phát ra thần thuật có trong Thánh huy sẽ tốt hơn.”

“Nhưng tuổi lớn quá, không có giá trị bồi dưỡng.”

...

Vừa tiến vào mật đạo, mùi vị tanh tươi kinh khủng của đủ mọi thứ ập tới khiến Lucien không nhìn được nôn khan hai lần.

“Cậu sống ở khu o'Let thế mà còn không chịu được mùi của đường nước ngầm này sao, ta không ngờ khu này lại nghèo tới vậy. Cho dù là Thánh Vịnh chi thành hay Antigone Fleury, trong đường nước ngầm có rất nhiều gian nhà lụp xụp được dựng nên làm nơi ở cho những người nghèo chân chính đấy.” Trước khi tiến vào mật đạo, Correa cất giọng trào phúng. Gã có mái tóc màu đen, vóc dáng khác xa Gary và Benjamin, gò má hõm sâu.

Gary nghe thế liền nói ngay: “Yên lặng.”

Correa khẽ nhún vai, im lặng, đi tới đi lui vài bước trong mật đạo rồi nhảy vào trong đường nước ngầm.

Lucien cũng nhảy theo, chân giẫm phải thứ gì đó ướt nhão.

Chung quanh tường hầm đầy những loại rêu kỳ quái tỏa ra hào quang nhàn nhạt làm cho cả đường nước ngầm không đến nỗi hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Gary hạ thấp giọng: “Ta, Howson và Correa đều là người hầu kỵ sĩ cấp cao, cậu chỉ cần chú ý phối hợp với bọn ta, đến khi nguy hiểm thì lập tức triệu hoán Quang huy chi kiếm nhé.” Tuy gã mang bộ râu quai nón màu vàng nhưng mọi hành động lại rất trầm ổn, để cho mọi người cảm thấy hết sức an tâm, gần như là người lãnh đạo trong bốn vị thủ vệ vậy.

Gary nắm chặt trường kiếm bằng tay phải và cầm hộ thuẫn hình tròn bằng tay trái, sau khi bàn phương án tác chiến xong liền tản ra tìm nơi phát ra tiếng khóc của quỷ hồn.

Lucien theo sát phía sau, vừa đi vừa chửi thầm trong lòng: “Minh đâu có biết người hầu kỵ sĩ cấp cao mạnh cỡ nào đâu chứ?” Chuyện kiểu này, hắn không dám hỏi thẳng Gary.

Ở trong đường nước ngầm chật hẹp này, tiếng khóc thê lương, bi thương kia càng vang vọng hơn, tựa như truyền tới từ mọi hướng khiến mọi người khó có thể phát hiện rõ vị trí cụ thể.

Nhưng trước một thủ vệ đã được huấn luyện đặc thù như Gary và một người có sức mạnh tinh thần khá lớn như Lucien, lại được Chúc phúc thuật gia trì thêm nên đã dễ dàng tìm được phương hướng.

Một đoạn đường này quá yên tĩnh đến nỗi khiến người khác đâm ra sợ hãi, kể cả những người nghèo sống trong đường nước ngầm này theo như lời Correa kể lúc này.

Đi qua mấy khúc rẽ, đám người Lucien đứng trước một khúc rẽ khác trong đường nước ngầm.

Gary nhìn đám râu xanh phủ kín vách tường rồi nghiêm túc nói với Lucien: “Triệu hoán Quang huy chi kiếm.”

Lucien vừa lo lắng vừa nóng lòng muốn thử nghiệm ngay. Dưới sự trợ giúp của Chúc phúc thuật, hắn nhanh chóng ổn định tâm lý, tập trung tinh thần lên trên Thánh huy. Cảm giác được luồng sức mạnh nhu hòa tỏa ra từ Thánh huy, hắn nhanh chóng tháo Thánh huy đeo trên cổ ra cầm trên tay, thoáng chạm nhẹ theo một tiết tấu cố định lên thập tự giá màu trắng ở trên đây, đồng thời đọc chú văn với âm điệu quái lạ: “Kỳ tắc ông.”

Lucien tập trung tinh thần lên Thánh huy có cảm giác như bị những tia sáng xâm nhập, chúng hiện ra trước mắt rồi tụ hợp lại trong chớp mắt tạo thành một thanh kiếm lỏng lánh ánh sáng.

“Đây là giọng nói của mình sao?” Dưới sức mạnh của thần thuật cùng những âm điệu quái lạ khốc độc, giọng nói kích phát ra thần thuật của bản thân trở nên khàn đặc quý dị nên Lucien giật mình.

Nắm chặt quang kiếm, cảm nhận sức mạnh siêu phàm kia, Lucien không kìm được cảm xúc trong lòng, nhưng Gary nói một câu lập tức khiến hắn tỉnh táo trở lại: “Chém lên chỗ này đi, dưới sức mạnh của Quang huy chi kiếm, ma pháp cạm bẫy của ma pháp học đồ đều sẽ bị loại bỏ.”

Gary chỉ ra vị trí, Lucien khẽ run khi bản thân có xảy ra chuyện gì không khi phải đối mặt với sức mạnh pháp thuật thần bí.

“Một tên nhóc ngu ngốc, thiếu can đảm.” Correa cười lạnh một tiếng.

Lucien chỉ biết nhắm mắt lại, hít sâu mùi tanh tươi kinh khủng kia để bình tĩnh lại, nghiền chặt răng hét to trong lòng: “Cùng lắm thì chết thôi.”

Tay phải hắn cầm Quang huy chi kiếm chém lên vách tường trơn trượt bốc mùi kia.

Một vết sáng lỏng lánh, tảng đá như bùn nhão không thể ngăn cản nổi.

Lucien chém xuống nhưng dường như cũng chém phải một số thứ kỳ quái nên cảm thấy khác lạ, khí thể màu đen nhạt ở lưỡi Quang huy chi kiếm nhanh chóng biến mất.

Cả vách tường hoàn toàn sụp đổ.

Bên trong vách tường là một mảnh tối om.

Bỗng nhiên, trong bóng tối ấy hiện lên hai điểm sáng quý dị, lạnh lùng, dữ tợn màu đỏ.

Tiếp theo đó, càng lúc càng nhiều điểm sáng màu đỏ xuất hiện, lít nha lít nhít, đầy rẫy không gian tối om ấy.

Miệng lưỡi Lucien khô khốc, tinh thần căng thẳng, lòng bàn tay chảy mồ hôi, những điểm sáng đỏ kia hình như là những con mắt.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Đột Biến

Gặp phải tình cảnh quý dị khủng bố này, Lucien lặng run người, đầu to như cái đầu, không thể nghĩ được hiện tại nên và không nên làm gì, đứng sững tại đây.

“Thánh huy, chờ chút, mình còn có Chân lý thánh huy.”

Trong cơn hoảng sợ, Lucien chợt nhớ đến chỗ dựa lớn nhất của hắn, nhanh chóng tập trung tinh thần theo bản năng để đọc chú văn kích phát thần thuật cấp một Thánh quang hộ thuẫn, dù sao đi nữa thì bảo vệ bản thân mới là chuyện quan trọng nhất.

“Gừ!” Lúc này, tiếng gào như sét đánh vang lên bên tai Lucien khiến lạnh xương sống, lông tóc dựng đứng, một thoáng liền trở nên hoang mang bất an.

“Quang lượng thuật.” Tiếng nói trầm ổn của Gary vang lên bên tai Lucien. Khi này đột nhiên xuất hiện tiếng rống, Gary chính là người đánh thức Lucien, Correa và Howson khỏi cơn mê.

Bộ dáng trầm ổn nghiêm túc của Gary đã truyền sang Lucien khiến hắn nhanh chóng phản ứng, không nghĩ ngợi nhiều mà vượt nhẹ lên Thánh huy rồi lăm bầm một âm tiết kỳ lạ: “Già da.”

Một vầng sáng hình cầu xuất hiện trước mặt đám người Lucien, xua tan bóng tối mịt mù.

Ngay sau đó, Lucien thấy được cảnh tượng khiến hắn rét run, những con chuột lớn màu đen có đôi mắt đỏ chót xuất hiện đầy gian mật thất, những thực vật hình người kỳ quái bám trên tường, lúc nhá lúc nhúc.

Vầng sáng vừa xuất hiện, những con chuột này như gặp phải kẻ thù trời sinh, kêu chít chít xông tới đám người Lucien, Gary như thủy triều.

Những con chuột mắt đỏ tản ra tạo khoảng trống để đám người Lucien thấy được bố cục của gian mật thất này. Ở trong góc có một tủ sách, trên đây đặt ba bản ghi chép kỳ lạ lấp lánh ánh sáng, ở giữa gian có một cái bàn rộng phẳng, trên mặt bàn hiện lên một số đồ văn kỳ quái không tên đủ màu sắc tương tự như đồ án Chân lý thánh huy trên thánh giá.

Nhưng cả Lucien lẫn Gary đều không kịp quan sát kỹ vì những con chuột quỷ dị kia đã chạy tới trước mặt họ, mang theo mùi tanh tưởi khó chịu.

Sau khi tinh táo lại, cả Howson ít nói lẫn Correa chua ngoa đều nắm chặt trường kiếm và tằm khiên đứng hai bên trái phải Gary, kết thành một chiến trận đơn giản.

Gặp phải lũ chuột chứ không phải yêu ma quỷ quái, Lucien cảm nhiễm sự trầm ổn từ Gary cũng dần bình tĩnh trở lại, chỉ là lũ chuột quá đông, hung hãn và quỷ dị nên cũng khiến hắn cảm thấy hơi sợ.

Những con chuột mắt đỏ chạy ở hàng đầu tiên lao tới Lucien, mở chiếc miệng nhỏ lộ ra hai chiếc răng nanh dài nhọn.

Lucien nắm chặt Quang huy chỉ kiếm ngưng tụ ánh sáng ở lưỡi kiếm chém tới lũ chuột mắt đỏ.

Thanh kiếm được thần thuật triệu hồi ra sắc bén hơn xa trường kiếm của kỵ sĩ. Lucien đâm thanh kiếm ra trong con hoảng hốt, lại đoán sai sự quỷ dị lẫn tốc độ của những con chuột mắt đỏ này nên quang kiếm chỉ có thể đâm sượt qua chúng mà thôi.

Chỗ thanh kiếm đâm sượt qua, bộ lông đen của con chuột nhanh chóng bị đốt cháy, lan tới tận da thịt. Thế nhưng lúc này, con chuột đã lao tới trước mặt Lucien, đôi mắt lấp lánh ánh đỏ lạnh lùng hiện ra hết sức rõ ràng chi tiết, hắn cũng nghe rõ mùi tanh hôi phát ra từ miệng của nó.

Vì hắn chém hụt nên con chuột đã lao tới sát người, Lucien liền tỏ ra luống cuống, vừa muốn vung kiếm lên vừa muốn giang tay trái ra đỡ con chuột, mâu thuẫn trong lòng này suýt khiến hắn đánh rơi Quang huy chỉ kiếm xuống nền.

Con chuột mắt đỏ muốn cắn lên ngực Lucien, hắn luống cuống chân tay không biết phải làm thế nào cả.

Bỗng nhiên, một thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang hiện từ bên cạnh hiện ra vừa vọt chém lên cổ con chuột kia khiến nó đứt thành hai đoạn.

“Đừng hoảng, nếu không kịp đỡ thì hãy né chỗ hiểm, chúng ta có Trì liệu thần thuật nên không cần phải sợ.” Gary lên tiếng trấn an.

Cùng lúc đấy, tiếng chói tai của Correa cũng vang lên: “Mau tránh ra sau lưng chúng ta, một tên lính mới như cậu muốn chết hay sao lại đứng một mình ở đằng trước như thế hả?”

Trong tình huống này, dù đám người Gary, Howson, Correa có ấn tượng không mấy tốt về Lucien cũng hiểu hắn là người giữ Thánh huy nên sức chiến đấu không thể coi thường được, thậm chí nếu xảy ra biến cố gì thì hắn càng là nhân tố chủ chốt để xoay chuyển cục diện, chẳng ai biết được sau lũ chuột mắt đỏ này còn có những quái vật hay pháp thuật cạm bẫy nào khác không nữa.

Sau khi thoát khỏi nguy cơ bị con chuột mắt đỏ cắn phải, Lucien lặng lẽ thở phào một hơi. Lần thứ hai bình tĩnh trở lại, hắn cảm thấy khi gặp phải tình cảnh nguy hiểm, bản thân hắn quả non nớt, quá ngây ngô, quá lỏng lỏng tay chân nếu so sánh với một người hầu kỵ sĩ cấp cao có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như Gary. Bởi đâu phải ai cũng là thiên tài chiến đấu bẩm sinh, có thể giữ được bình tĩnh trước mọi hiểm nguy.

Lần đầu tiên trong đời hắn tham gia chiến đấu nên việc có những người am hiểu chiến đấu ở bên cạnh hướng dẫn giúp đỡ là một chuyện hết sức may mắn, giúp hắn tích lũy được những kinh nghiệm quý báu cho những lần chiến đấu sau.

Lúc này, Lucien không còn hoảng loạn nữa, vừa vung quang kiếm tới trước vừa từ từ bước lùi lại chỗ đám người Gary.

Hiện tại không chỉ có một hai con chuột mắt đỏ mà đã có tới mấy chục con lao tới cắn, đằng sau chúng là những con chuột khác nối đuôi nhau chạy tới.

Quang kiếm sáng loáng bén nhọn khẽ lướt qua để lại quang ảnh mờ mờ. Lucien xử ra chiêu kiếm này dựa theo hướng dẫn của Gary, chủ yếu để phòng thủ, phát huy được tối đa sức mạnh của Quang huy chỉ kiếm mà không bị ảnh hưởng gì bởi một người chưa từng học qua kiếm thuật căn bản nào như hắn.

Những con chuột không bị quang kiếm chém trúng mà chỉ xướt qua cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, da lông tiêu biến dần, tốc độ cũng chậm lại, tất cả chúng hoặc rơi xuống trước mặt Lucien hoặc bị đám người Correa chém rụng.

“Khá lắm nhóc, không ngờ một chiêu này lại giết được hơn mười con chuột.” Correa huyýt sáo, cũng không biết là gã đang khen hay chế nhạo nữa.

Lucien cũng không vì vậy mà đắc ý, hắn có thể giết chết nhiều con chuột mắt đỏ chỉ trong một chiêu như vậy hoàn toàn là nhờ sức mạnh của Quang huy chỉ kiếm và hướng dẫn của Gary. Lúc này, hắn nói gấp: “Tôi cảm thấy sức mạnh của Quang huy chỉ kiếm bắt đầu mất đi rồi.”

Trải qua lần chém giết lũ chuột mắt đỏ này, Lucien cảm thấy bản thân đã dần thích ứng những chuyện tương tự như thế này.

Gary phối hợp với Lucien chém trường kiếm và Quang huy chi kiếm ra liên tục, đẩy lùi những con chuột lọt lưới: “Cậu cứ bình tĩnh, sức mạnh còn lại của nó cũng đủ để giết hết lũ chuột này rồi.”

Nhóm đầu tiên bị giết lui, những con chuột mắt đỏ lao tới lần thứ hai, lần này xung quanh tối om như có trên trăm con tham gia.

Lucien vùng kiếm chém càng lúc càng thuận thực, tuy rằng trong lòng còn e dè, lo lắng bản thân không thể nào ngăn cản nổi hơn trăm con chuột này nhưng cũng tin tưởng Correa và Gary có thể giúp hắn ngăn trở những con chuột ở hai bên hông.

Quang huy chi kiếm chém ra chung quanh, tạo ra quang ảnh mỹ lệ giữa không trung, đùng đùng đùng đùng, không biết có bao nhiêu con chuột mắt đỏ bị kiếm chém trúng khiến cho áp lực nơi tay Lucien tăng lên gấp bội, suýt chút nữa thì một người bình thường chưa từng trải qua huấn luyện kỹ sư như hắn đã đánh rơi Quang huy chi kiếm.

Chuột thực sự quá nhiều, cho dù Quang huy chi kiếm có thể giết được hơn một nửa số chuột đang lao tới như mưa trút nhưng cũng như lúc đầu, có mấy chục con thoát khỏi sự ngăn cản của Lucien, xuyên qua bức tường quang ảnh được tạo ra bởi Quang huy chi kiếm.

“Nhiều chuột như thế, trừ phi Correa và Gary có thể trong một giây chém ra năm sáu kiếm, bằng không thì không thể nào chặn lũ chuột được.” Lucien cầm Quang huy chi kiếm chém ra lần nữa, trong lòng lo lắng: “Có lẽ người hầu kỹ sư cấp cao do Giáo hội bồi dưỡng ra sẽ có sức mạnh nào đấy tương tự như thần thuật cũng chưa biết chừng.”

Trong lúc Lucien đoán mò, thứ ngăn cản lũ chuột xuất hiện ở hai bên hông hắn đã không còn là hai thanh trường kiếm kỹ sư sắc bén như lúc đầu nữa mà là hai tấm khiên tròn được phủ bởi một lớp kim loại màu xám.

Hai tấm khiên mang theo khí thế hung mãnh đột nhiên vùng tới, hàng chục tiếng va chạm phát ra tạo thành tiếng vang lớn, những con chuột mắt đỏ kia bị đánh bay ra ngoài, rớt trên mặt đất, co giật một lát rồi chết hẳn.

Correa cười nói: “Một kỹ sư mạnh không chỉ giỏi dùng trường kiếm nhuần nhuyễn mà còn phải am hiểu sử dụng khiên nữa.”

Lucien thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời liên tục vùng Quang huy chi kiếm ngăn cản những con chuột mắt đỏ tấn công.

Sau nhiều lần tấn công thất bại, những con chuột mắt đỏ kia dường như phát hiện ra điểm khác thường nên không lao tới nữa mà con thì chạy con thì bò lên trên tường, chuẩn bị đột kích bốn người Lucien ở phía trên.

Tình hình thoáng chốc đã trở nên nguy hiểm.

“Ồ trên đề ta lo.” Howson cao to cường tráng ít lời đột nhiên lên tiếng.

Lucien vừa vùng Quang huy chi kiếm từ dưới lên trên ngăn trở mấy con chuột vừa lên tiếng hỏi: “Tôi lúc dùng Thánh quang hộ thuẫn rồi sao?”

Gary khẽ lắc đầu: “Chờ thêm tí nữa.”

Bốn người như một chiếc thuyền bấp bênh giữa con sóng dữ, những con chuột mắt đỏ kéo nhau ập tới chỗ bọn họ từ bốn phương tám hướng, kể cả trên không trung khiến ta có cảm giác con thuyền này có thể bị phá hư bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, Howson sơ xuất để lọt một con. Thấy con chuột lọt lưới này lao tới chỗ mình, Correa nhanh chóng giơ khiên lên đỡ nhưng do tính hướng xảy ra quá bất ngờ nên vai gãi bị con chuột này cắn một cái. Gãi rên lên một tiếng rồi hích vai hất văng con chuột mắt đỏ kia ra ngoài.

Correa tức giận nói: “Chỗ vết thương hơi tệ, nhất định là độc tính do lũ chuột này tiết ra.”

“Được, tôi sẽ kích phát Tri liệu thần thuật.” Lucien vừa nói vừa giang tay trái sờ nhẹ lên Thánh huy.

Gary ngăn cản, nói: “Từ từ đã, Correa có thể chống đỡ được, cứ chờ cho đến khi nào tất cả chúng ta không thể ngăn cản nổi, bị cắn mấy cái rồi cậu hãy kích phát Tri liệu thần thuật, lũ chuột quá đông nên chúng ta cần phải sử dụng thần thuật một cách tiết kiệm.”

Gã còn chưa nói hết câu đã rên lên một tiếng, hộ tất (trang bị bảo vệ đầu gối) của gã bị một con chuột mắt đỏ cắn.

Gặp phải chuyện này, Gary, Correa lẫn Howson thoáng thay đổi phong cách chiến đấu. Lũ chuột này tuy có thể cắn người nhưng hàm răng của chúng lại không đủ sắc bén để có thể cắn phá khỏi giáp. Mà bọn họ lại mặc tào tử giáp trên người nên không lo sợ nữa, chỉ lo thủ những nơi hiểm yếu khác thôi nên chỉ trong chốc lát mọi chuyện đã lạc quan hơn.

Chỉ có Lucien, do mặc quần áo ngắn làm từ cây đay không thể bảo vệ được cơ thể như tào tử giáp nên nhanh chóng bị một con chuột mắt đỏ cắn trúng mắt cá chân.

Cảm giác vừa nóng lại vừa lạnh từ mắt cá chân dần lan khắp cơ thể khiến hắn suýt chút nữa ngã quỵ, miệng lưỡi thì khô khốc như muốn uống thật nhiều nước.

“Thẻ chất của cậu kém xa chúng ta, giờ hãy sử dụng Thánh quang hộ thuẫn rồi dùng Trì liệu thần thuật luôn đi.” Gary nhận biết thế cuộc, lúc này lũ chuột trong gian mật thất đã chết gần nửa rồi.

Chuyện liên quan tới tính mạng của bản thân, Lucien lập tức tập trung tinh thần, sờ nhẹ lên Thánh huy.

“Tư môn.”

Chú văn thân bí quái lạ vang lên, một tấm khiên ánh sáng màu trắng nhạt hiện ra trên người Lucien.

Sau khi Lucien kích phát ra thần thuật này, tinh thần hắn không thể nào tập trung tiếp được nên chỉ có thể bước lên trước, dựa vào Thánh quang hộ thuẫn và Quang huy chỉ kiểm ngăn cản đợt tấn công của những con chuột mất đồ.

Những con chuột tránh được Quang huy chỉ kiểm lũ lượt thi nhau tấn công lên Thánh quang hộ thuẫn nhưng không khiến tấm chắn này lay động chút nào, tạo cơ hội cho Correa và Gary thay nhau chém giết, đánh bay lũ chuột này.

Qua hai ba giây sau, Lucien khôi phục tinh thần, sờ nhẹ lên Thánh huy rồi đọc chú văn khó nhớ: “Cổ nhĩ đế.”

Một tia sáng trắng phóng ra từ thập tự giá trên Thánh huy chiếu lên chân Lucien khiến cảm giác ngứa ngáy này giờ biến mất ngay lập tức.

Tuy thì Correa và Gary không tránh kịp bị lũ chuột cắn trúng nhưng có Thánh quang hộ thuẫn của Lucien nên thế cuộc đã dần xoay chuyển. Lũ chuột mất đồ ngày càng ít đi, nguy hiểm theo đó cũng từ từ biến mất.

Lucien tranh thủ kích phát Thánh huy trì liệu thương thế trên người Correa và Gary.

Không bao lâu sau, Correa chém ra một chiêu cuối giết chết một con chuột mất đồ khiến máu nó rơi tung tóe liên khê thờ phào: “Cuối cùng coi như cũng giết sạch lũ chuột này.”

Trên nền toàn là xác của lũ chuột mất đồ cùng những vũng máu đỏ au.

Lucien ngẩn người nhìn qua, không tin được mọi thứ do chính hắn tạo ra, còn Gary thì gật gù: “Lucien, cậu làm tốt lắm.”

Lucien khôi phục tinh thần lại, chuẩn bị cảm tạ Gary.

Gary thờ phào một hồi, ra lệnh: “Howson, người đi theo Lucien vào trong mật thất kiểm tra đi.”

Lucien có Thánh quang hộ thuẫn, Howson này giờ vẫn đứng ở phía sau nên không bị con chuột mất đồ nào cắn phải. Vào lúc này, Gary đương nhiên phải phát huy tối đa tác dụng của mỗi người ở đây.

Nghe thế nhưng Howson trầm mặt ít nói lại không lên tiếp đáp trả, không gian trở nên yên tĩnh.

Correa kỳ quái quay người lại nhìn, nhưng ngay sau đó gã hoảng sợ cực độ, lắp bắp: “Howson, không thấy Howson.”

Mới này Howson còn ở phía sau ba người đẩy lùi đợt tấn công từ trên đỉnh đầu của lũ chuột mất đồ nhưng sao giờ lại không có ở đây?!

Lucien lại cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thân Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Bất Ngờ

Cả Lucien, Gary lẫn Correa đều không hề nghe thấy tiếng đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết hoặc tiếng Howson bỏ đi.

Một người hầu kỵ sĩ cấp cao đồ con ít nói, thực lực mạnh mẽ như Howson sao có thể biến mất một cách không có tiếng động gì như thế được?!

Cảm giác lạnh toát từ lòng bàn chân nhanh chóng lan ra toàn thân, Lucien bắt đầu thở một cách nặng nề.

Nắm thật chặt Quang huy chỉ kiểm, Lucien nhanh chóng quay người ra sau.

Ở trên một vách tường nào đấy trong đường nước ngầm, màu rêu xanh tỏa ra ánh sáng nhạt lấp lờ không có một bóng người càng khiến chúng trông càng quỷ dị.

Đột nhiên vang lên tiếng hét thảm, mới xoay người lại, Lucien liền căng thẳng theo bản năng quay lại đằng sau một lần nữa.

Một con chuột có thân hình to lớn như con người hất Correa ngã nhào xuống đất, móng vuốt sắc nhọn của nó phá tan tóa từ giáp đâm lên vai gã, máu tươi chảy ra ròng ròng nhuộm đỏ cả mảnh giáp bạc, đôi mắt đỏ bừng yêu dị của nó như đang biểu thị sự coi thường.

Nó há to miệng ra, đôi ham răng kinh khủng khiến người ta mới nhìn liền phát khiếp cần xuống đứng ngay mũi trường kiếm Correa đang ngồi đâm tới.

Bản thân là một người hầu kỵ sĩ cấp cao, ở thời điểm nguy hiểm nhất, Correa đã thi triển một chiêu kiếm thuật tiêu chuẩn nhất để cứu tính mạng của gã. Bên cạnh đó, gã gờ tay trái cầm tấm khiên đâm thẳng tới bụng con chuột lớn kia.

Với Lucien, dù lúc này hắn rất sợ nhưng còn dễ chịu hơn là bản thân hoang mang không biết gì. Việc một con chuột mất đồ lớn như con người lặng im không một tiếng động xuất hiện hắn còn dễ tiếp nhận hơn là chuyện ai đó đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

Hít một hơi, Lucien nhanh chóng chém Quang huy chỉ kiếm lên con chuột kia để giải cứu Correa.

Thế nhưng lúc này, sau lưng Lucien đột nhiên phát ra tiếng hét trầm thấp tựa như tiếng dã thú gầm gừ.

“Gary cũng xảy ra chuyện rồi sao?” Lucien đang nghĩ tới Gary thì đột nhiên lưng hắn bị một thanh trường kiếm kỵ sĩ chém lên.

Màn sáng trắng nhạt tỏa ra từ Thánh quang hộ thuẫn lay động dữ dội, thoáng cái đã ảm đạm đi rất nhiều. Cùng lúc đấy, do lưng Lucien trúng phải một chiêu mạnh mẽ này mà ngã loạn choạng tới trước.

Thanh trường kiếm kỵ sĩ liên tục chém tới khiến Lucien không thể giữ được thăng bằng nên hắn không thể huy chỉ kiếm lên đỡ, càng không thể tập trung tinh thần sờ nếm lên Thánh huy sử dụng chú văn kích phát thần thuật được.

Lucien né một cách hoảng loạn, trong lòng vừa sợ vừa khó hiểu: “Sao đột nhiên Gary lại tấn công mình?”

Vũ khí tấn công là trường kiếm kỵ sĩ, lại chém từ đằng sau tới, nếu như không phải là Gary thì chỉ một khả năng là gã đã chết rồi.

Tiết tấu chém tới của thanh trường kiếm kỵ sĩ rất chặt chẽ khiến Lucien không có cơ hội để giữ cơ thể được thăng bằng, loạn choạng né tới trong mật thất.

Sau khi Lucien bị chém trúng liên tục, phát hiện ra bản thân không bị chút thương tích nào thì dần bình tĩnh lại, tự nhủ bản thân có Thánh quang hộ thuẫn thì cần gì phải giữ thăng bằng đánh giáp lá cà nữa.

Ý nghĩ chợt lóe lên, khi trường kiếm kỵ sĩ chém tới lần nữa thì Lucien cúi người lăn một vòng trên nền đất, tay trái nắm chặt Thánh huy đã chuẩn bị trước đó.

Lúc này, cuối cùng Lucien cũng biết người tập kích hắn là ai.

Quả thật là Gary, một Gary nghiêm nghị điềm tĩnh.

Thế nhưng lúc này cơ thịt trên mặt gã đã uốn éo, hai mắt đỏ ngầu, trông rất dã tính.

“Chẳng lẽ độc tính của lũ chuột mất đồ chưa bị tiêu trừ triệt để, hơn nữa lại có thể khiến người ta mất đi lý trí, trở thành một con dã thú khát máu sao?” Lucien thấy bộ dạng của Gary như thế liền nảy ra suy nghĩ này.

“Vậy sao mình lại không bị như gã, không cảm thấy chút dị thường nào nhỉ!?”

Lucien không có thời gian để nghĩ sâu hơn chuyện này, hắn nhanh chóng tập trung tinh thần, tay trái cầm thập tự giá trên Thánh huy định đọc chú văn.

Một tấm khiên tròn được bọc bởi lá sắt đâm lên Thánh quang hộ thuẫn khiến nó khễ lung lay.

Tuy rằng một đòn này của tấm thuẫn không thể đánh tan được Thánh quang hộ thuẫn nhưng lại truyền đến bên trong những đợt rung động khiến ngực Lucien đông lại không thở được, chú văn đọc được một bữa thì dừng.

Một đòn nghiêm trọng từ tấm khiên đã khiến cho nhịp hô hấp của Lucien bị rối nên hắn cũng không thể nào tập trung tinh thần nổi.

Gary là người có khả năng trở thành người hầu kỵ sĩ chân chính nên được huấn luyện khá giỏi ở phương diện ngăn cản thi pháp.

Tất nhiên là mục sư, ma pháp sư hay thậm chí là những thi pháp giả khác sẽ không giống như Lucien. Bản thân hắn chưa hề học qua những điều căn bản nhất để thi pháp nên mới có thể bị người hầu kỵ sĩ ngăn cản thi pháp thôi. Nếu đổi lại là một mục sư tập sự hoặc ma pháp học đồ nào đấy đã kích phát sẵn Thánh quang hộ thuẫn cũng như học được Chân lý thánh huy cấp một thì Gary hẳn đã sớm chết rồi.

Chiến đấu cùng cấp thi thi pháp giả luôn là người có được ưu thế tuyệt đối.

Lucien đang buồn khổ khi không thể nào tập trung được tinh thần kích phát thần thuật thì Correa ở bên kia đang ở trong tình trạng hết sức nguy hiểm, dường như tay chân đã mềm nhũn, tay phải nắm trường kiếm đã bị ép tới phải kề sát trước ngực dần run rẩy.

Cũng may là con chuột to lớn kia hình như cũng không quá mạnh như biểu hiện hùng mãnh lúc đầu của nó.

Lucien không thể nào đọc được chú văn nên cầm Quang huy chi kiếm đỡ đòn của Gary, không gấp gấp thi triển thần thuật nữa.

Qua lần chém giết lũ chuột mất đồ trước đó, Lucien đã hiểu rõ phần nào sự sắc bén của thanh quang kiếm được hán triệu hoán ra này, nó tuyệt đối hơn xa thanh trường kiếm kị sĩ trong tay Gary.

Dưới sự ngăn trở bởi tấm khiên của Gary, những đòn tấn công của Lucien không thể thi triển một cách liên tục, không thể chém trúng chỗ hiểm của Gary được.

Nhưng mà Gary thì khác, khi đối mặt với thanh quang kiếm của Lucien thì nhanh chóng giơ trường kiếm lên đỡ, biểu hiện bình thường không như là đã thủ bị mất đi lý trí.

Dường như gã không tránh đi, một khi hai bên rời rộng khoảng cách thì gã sẽ dính phải thần thuật. Cho dù gã kích phát sức mạnh huyết thống của kị sĩ cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, sợ là một chút sẽ bị trọng thương, thậm chí chết ngay.

Quang huy chi kiếm chém lên trường kiếm kị sĩ nhưng không có tiếng “leng keng” của kim loại chạm nhau.

Không một tiếng động, trường kiếm kị sĩ giống như một khúc gỗ bị quang kiếm chém làm hai. Thế nhưng lúc này Gary đã kịp giơ tấm khiên tròn đỡ trước người.

Trên tấm khiên tròn dần xuất hiện những vết rạn nhiều như mạng nhện, gần như muốn nứt làm đôi.

Lucien muốn nhân cơ hội này để phản công nhưng lúc này ánh sáng lấp lánh trên Quang huy chi kiếm mờ dần rồi tan thành từng tia sáng nhỏ rơi xuống sàn.

Kể từ khi phá tan bức tường ẩn chứa cấm pháp thuật, sức mạnh của Quang huy chi kiếm bắt đầu cạn dần rồi đến lúc này thì tiêu tán hết, không thể nào giữ lại được.

Lucien thoáng sững sờ, Gary nhân thế đập tấm khiên tròn lên tầng bảo hộ mỏng manh âm thầm của Quang huy chi thuẫn.

Tấm khiên bể thành nhiều mảnh bay đầu trời còn Thánh quang hộ thuẫn thì lấp ló lay động một chút rồi cũng biến mất luôn.

Chỗ dựa lớn nhất của Lucien là Thánh quang hộ thuẫn có thể chịu được liên tục những đòn tấn công lúc này đã bị phá tan.

Không có thời gian để suy nghĩ do bản thân thiếu kinh nghiệm chiến đấu hay do không giữ được bình tĩnh mà liên tiếp mắc phải những sai lầm chết người, Lucien khễ sờ lên thập tự giá trên Thánh huy, liều mạng tập trung tinh thần đọc chú văn.

“Tư... ặc ặc.”

Lucien mới đọc được một nửa âm tiết đã bị Gary đánh một quyền ngay bụng khiến cho cả người hấn cong lên như một con tôm, cổ họng xuất hiện một ngụm nước nhòe.

Gary cắt ngang quá trình thi pháp, tay còn lại của gã đột nhiên bóp mạnh lên cổ Lucien.

Tay phải của Lucien gắt gao gỡ năm ngón tay của Gary ra. Nhưng là một người hầu kị sĩ cấp cao, dù chiến đấu trong một thời gian khá lâu, tinh thần lẫn thể lực sụt giảm nghiêm trọng thì Gary cũng dư sức để áp chế một người bình thường như Lucien.

Lucien càng lúc càng khó thở, cổ đau đớn nên mọi thứ trước mặt dần dần biến thành màu đen. Tay trái hấn nắm chặt Thánh huy bị Gary đè mạnh trước ngực giữ gắt gao trước ngực, cả người hấn cũng bị gã ôm chặt luôn.

Tiếng thở phì phò của dã thú vang lên bên tai Lucien, cảm giác lạnh lẽo từ hai bàn tay truyền tới đại não Lucien khiến hấn từ trong cơn mê đột nhiên tỉnh táo lại đôi chút.

Linh hồn trôi nổi bỗng bình tạo ra một loại cảm giác kỳ diệu, Lucien cầu sinh đã bộc phát ra sức mạnh khiến tinh thần hấn như đột phá một giới hạn nào đấy, trào ra ngoài như nước biển tràn.

Lúc này, tay phải Gary đang siết chặt cổ Lucien thoáng nói lỏng ra cũng như đột giao tranh kịch liệt giữa Correa cùng con chuột khổng lồ khiến hấn có được cơ hội thở gấp quý giá.

Mặc dù Lucien không biết tại sao đột nhiên Gary lại nói lỏng tay nhưng trải qua kinh nghiệm quý giá lần trước, hấn không dám dờ người ra. Hấn nhanh chóng tập trung tinh thần trong sự ngạc nhiên, chậm nhẹ lên Thánh huy.

Vừa mới tiếp xúc, tinh thần Lucien bỗng nhiên chấn động, một đồ án phóng to được tạo thành từ hình tròn, hình tam giác, hình vuông và thập tự giá mang theo chút huyền bí xuất hiện trong cảm quan của hấn.

Cẩn thận cảm nhận, Lucien phát hiện trên thập tự giá kia có hơi thở của Benjamin.

Lucien tò mò chạm khẽ lên tháp tự giá, đột nhiên nó xoay tròn như bị xâm phạm, chung quanh đồ án chợt sáng lên, hào quang tụ lại mang khí thế hết sức mạnh mẽ.

Lucien sợ hết hồn, nhanh chóng rút lại cảm ứng tinh thần nhưng lại hơi chậm một chút, một cột sáng trắng noãn từ trên Thánh huy bắn lướt qua biên giới tinh thần của hắn khiến hắn buồn nôn, đầu đau như bị búa bổ, lỗ mũi chợt chảy ra chất lỏng lạnh lạnh hôi tanh mùi sắt gỉ.

Sau khi cột sáng bắn ra, nó bắt đầu hút lấy sức mạnh chung quanh, càng lúc càng lớn lên. Gary như phát hiện ra nguy hiểm lớn nên cuống cuồng tránh qua một bên. Đáng tiếc, do ở khoảng cách gần như thế nên dù gã có phản ứng nhanh hơn nữa cũng không thể tránh được cột sáng trắng noãn kia, tay phải và vai gã triệt để hóa khí, vết thương cháy đen không có chút máu chảy ra.

“Không cần đọc chú văn cũng như chạm nhẹ lên Thánh huy cũng có thể kích phát ra thần thuật à?” Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đại não Lucien, sau đó hắn vội vàng lảng sang một bên, sợ Gary đỡ được đòn này sẽ đánh hắn.

Sau khi lẩn, Lucien mới phát hiện tay chân bủn rủn không có khí lực, cứ thế lẩn tới gần chỗ Gary.

“Hà?!” Lucien kinh ngạc thốt lên, bởi hắn không ngờ được cảnh tượng đang xảy ra trước mắt.

Gary nằm trên nền đất, hai mắt khép hờ gần như sắp chết nhưng gương mặt không còn biến dạng, hai mắt cũng không còn mang màu đỏ nữa.

Còn ở xung quanh, bãi máu do những con chuột mất đồ bị bọn họ chém chết không biết từ bao giờ đã bốc hơi thành làn sương mù màu hồng nhạt, phủ kín gian mật thất lẫn phụ cận đường nước ngầm.

Bên trong mật thất, cái cây kỳ quái hình người ở trong làn sương mù màu hồng nhạt xòe cành lá trông rất thích ý.

Còn trận chiến bên kia lại càng kết thúc theo một cách khó có thể tưởng tượng nổi, con chuột to lớn đánh cùng Correa không ngờ lại là Howson trầm mặc ít nói.

Kiểm của hai người bọn họ cắm lên trên người nhau.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Thu Hoạch Mê Hoặc

Hít phải sương mù màu hồng nhạt quanh đấy, tay chân Lucien nhũn ra, đầu giật liên tục, trong mắt lúc thì hiện lên cảnh chiến đấu giữa Correa với Howson, lúc là Correa với con chuột to lớn, được lúc lại quay lại cảnh hai người giết lẫn nhau, như là ảo giác và hiện thực chồng lên nhau.

“Khoan đã, ảo giác?!” Lucien vừa nghĩ tới liền suy đoán đại khái trong lòng, tập trung tinh thần thín cảnh tượng trước mặt thay đổi lại như cũ, Correa liều mạng chiến đấu với Howson, trên người bọn họ chỉ chút vết thương, máu tươi chảy ra như mưa, động tác của cả hai chậm dần rồi ngừng hẳn tựa như đã tới cực hạn của họ.

“Chẳng lẽ do tác dụng của máu trong cơ thể lũ chuột mất đồ hay là máu của chúng đã được cái cây này hấp thu chuyển hóa mới khiến người ta gặp phải ảo giác nhỉ? Thực sự là một cái bẫy pháp thuật khéo léo.”

Rốt cuộc Lucien cũng hiểu rõ mọi chuyện, dù Howson mất tích hay Gary đột nhiên tấn công đều là ảnh hưởng của ảo giác. Mà ảnh hưởng này nhiều khả năng bắt đầu từ khi đánh chết con chuột mất đồ đầu tiên tạo ra, hoàn toàn giấu kín mọi giác quan nên rất khó nhận biết được. Chỉ có Lucien nhờ được Thánh quang hộ thuẫn bảo vệ cũng như tinh thần của hắn có tiến bộ nên mới thoát được khỏi ảo giác.

Vừa nãy, Chân lý thánh huy bắn ra Thánh quang đã kích không chỉ khiến tay phải và vai của Gary hóa khí mà còn bắn xuyên lên trướng đỉnh thạch ở trên mật thất tạo ra một cái hang lớn, đá vụn rơi xuống như mưa trút khiến gian mật thất có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Đá vụn và tro bụi dày đặc bao phủ màn sương mù màu hồng nhạt để cho Lucien khôi phục được chút khí lực.

Lucien không biết phía sau có còn những cạm bẫy pháp thuật liên hoàn nào nữa không nên dù lúc này tạm thời an toàn hắn cũng không dám thả lỏng mà nhanh chóng suy nghĩ biện pháp.

Chân lý thánh huy không thể kích phát ra được thần thuật nào trừ hai cái Quang lượng thuật, chỗ dựa lớn nhất của hắn đã không còn nữa, thậm chí sức mạnh bản thân cũng bị sương mù màu hồng nhạt gây tê liệt đến không còn rồi.

Bỗng nhiên Lucien nghĩ tới cái cây kỳ quái đang đứng đưa do đá vụn rơi xuống kia.

“Từ chuyện chế tạo ảo giác ra thì cái cây đó còn năng lực nào nữa không nhỉ?” Lucien lập tức tỉnh ngộ, cố gắng chống tay chống chân đứng lên đi tới chỗ cái cây kỳ quái kia.

Hai chân hần lão đảo bước đi một cách chậm chạp, mấy lần ngã xuống đồng đá vụn khiến thương tích đầy người, đau buốt, thậm chí có mấy chỗ chảy máu tươi đầm đìa.

“A.” Lucien hít một hơi sâu cố nhịn nổi đau thể xác, nhờ cơn đau từ vết thương truyền tới để tỉnh táo đầu óc cũng như khôi phục khí lực, bước một cách khó nhọc đến cạnh cái cây kỳ quái kia.

Trải qua chuyện lần này, Lucien đã bớt đi mấy phần ngây ngô ngờ nghệch. Tới bên cạnh cái cây, hần nín thở chạm tay phải lên thân cây.

Bàn tay Lucien cảm nhận được những kinh mạch đang đập, tựa như dòng máu đang chảy trong người, hần cảm thấy không phải mình đang nắm một cái cây mà là một sinh vật sống. Hần đột nhiên kéo cái cây qua một bên.

“A!”

Những cành lá trên cái cây kỳ lạ này thoáng co lại, phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai như người sắp chết.

Kéo nhẹ nhưng không cây không đứt, Lucien tiếp tục kéo mạnh hơn, cái cây kia vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết vừa chia cành ra quần lấy người hần.

Da hần truyền đến cảm giác ướt nhẹp, trơn trượt khó chịu, vô vàn những chiếc lông nhỏ đâm tới lên người, Lucien cố gắng nhịn nổi sợ hãi trong lòng, ra sức kéo cái cây.

“Ồ...”

Tiếng khóc im bật, chất lỏng màu đỏ nhạt từ trong cái cây văng lên ngực Lucien, mùi máu tanh xông lên mũi khiến chân tay hần mềm nhũn, chỉ có thể dựa người lên bức tường đá cạnh đó để khỏi bị ngã nhào xuống đất.

Gốc cây bị Lucien kéo thành hai đoạn, không khí chung quanh sưng mù màu hồng hạt càn nòng nặc, gần như ngưng kết thành dạng lỏng.

Ở gần đó, ba quyển thư tịch kỳ lạ lấp lánh ánh sáng trên tủ sách bị sưng mù màu hồng nhạt ăn mòn dần, từ từ đầu tiên cho đến từ cuối cùng đã biến mất chỉ trong ba giây ngắn ngủi, nhah đến mức Lucien ở ngay cạnh đấy không kịp xem tên cuốn sách.

Tất nhiên, với tình hình sức khỏe hiện tại của Lucien thì hần bước đi một bước cũng khó chứ nói gì đến việc ngăn cản chuyện đấy.

Tủ sách rỗng tuếch nhưng điều kỳ lạ là trừ chỗ đặt ba quyển thư tịch kia ra thì những chỗ còn lại đều không xuất hiện tình trạng bị ăn mòn. Sau phút ngạc nhiên ngắn ngủi, Lucien đã biết được nguyên nhân: “Hóa ra đây lại là một cạm bẫy pháp thuật khác, sau khi sưng mù màu hồng nhạt kia đạt tới một trình độ nhất định thì cạm bẫy pháp thuật ở trong ba quyển thư tịch kia sẽ được kích hoạt chế độ thiêu hủy tự động để kẻ địch không thể lấy được chúng.”

“Uổng mấy quyển ma pháp bút ký này thật.” Lucien tiếc hận trong lòng khi không thể học tập sức mạnh siêu pháp ghi trong ma pháp bút ký.

Đột nhiên Lucien sững sờ, hần phát hiện thư viện bên trong linh hồn mình tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Tò mò, Lucien tập trung tinh thần thăm dò thử, sau đó hai mắt hần tròn trừng khi nhìn thấy trong thư viện xuất hiện một kệ sách mới có ghi mấy chữ “Ma pháp (ảo thuật)”, mà ở trên kệ sách có ba quyển thư tịch cũng chính là ba quyển ma pháp bút ký mà hần thấy khi nãy.

“Lẽ nào thư viện này có cả năng lực sưu tập mọi quyển sách? Nhưng nội dung bên trong thì sao nhỉ?” Lucien hết sức kinh ngạc. “Mình cần phải kiểm tra nội dung bên trong ba cuốn sách này. Ừm, tuy mới này ba cuốn sách bị ăn mòn quá nhanh, nhưng nếu chiếu chậm lại toàn bộ quá trình thì hình như là bị ăn mòn từng trang một. Chẳng lẽ thư viện kỳ lạ này có thể ghi nhớ nội dung trong quyển sách nên mới có được hình chiếu của chúng sao?!”

Hiện giờ Lucien chỉ có thể suy đoán như thế, chờ sau này thí nghiệm những quyển sách khác nhiều lần mới có thể xác định rõ ràng được.

Mới nãy hần còn tiếc hận ba quyển ma pháp bút ký này nhưng giờ lại do dự: “Trong thế giới mà thần thuật mạnh mẽ có thể thiêu chết ma pháp sư trước mặt mọi người này, liệu mình học ma pháp có nguy hiểm không nhỉ?”

Lucien không quyết định được nên tạm thời bỏ qua ý định này, dù sao thì cả bọn còn đang ở trong mật thất, chưa hoàn toàn ra khỏi nơi nguy hiểm nên hần cần phải giữ sức.

Gốc cây kỳ quái kia đã bị Lucien bứt nên sưng mù màu hồng ngày càng nhạt, Correa và Howson dần tỉnh táo lại rồi khiếp sợ nhìn nhau, cả hai sắp chết rồi.

...

Ngay lúc Lucien sử dụng Chân lý thánh huy kích phát Thánh quang đã kích thì ở trên mặt đất, Benjamin khẽ rên lên một tiếng rồi buông lỏng tay phải, y nhìn mặt đạo chảnh chày nghi hoặc.

“Đại nhân Benjamin?” Thấy biểu hiện kỳ lạ của Benjamin, thủ vệ Paul hỏi ngay.

Dưới ánh trăng bạc, sắc mặt Benjamin rất không tốt, y thì thào: “Bên dưới xảy ra chuyện rồi, dấu ấn tinh thần của ta trong Thánh huy bị xung động rồi. Chết tiệt, chỉ là ma pháp học đồ thôi mà cũng để chuyện xảy ra tới mức này, mình thật vô dụng mà. Paul, người ở đây chờ ta, nếu năm phút nữa ta còn chưa ra thì người hãy mời giáo chủ đến đây.”

Vì có lưu dấu ấn tinh thần trong Thánh huy nên Benjamin mới yên tâm giao Chân lý thánh huy cho Lucien sử dụng. Nếu không, dù tiêu chuẩn sức mạnh thần thuật của nó có hạ thấp đến mức yếu hơn những kỹ vật thần thuật khác trên người Benjamin thì y cũng sẽ không đưa nó cho người khác sử dụng một cách tùy tiện như thế. Ai ngờ được lúc này dấu ấn tinh thần của y lại bị xung động, không thể kích phát được nên không thể ngăn cản thần thuật ở thời điểm mấu chốt.

Xưa nay sơ xuất bất cẩn luôn bầu bạn cùng thành kiến, ngạo mạn.

Benjamin luôn nghĩ trong lòng rằng đám kỹ sĩ có được sức mạnh từ huyết mạch chỉ là những kẻ thô kệch, dễ tiện, không xứng với sự cao quý như hân, kẻ cả đây có là thi pháp giả hay ma pháp sư tà ác, bọn họ không xứng để sử dụng kỹ vật thần thuật. Vì luôn nghĩ như thế nên y đưa Chân lý thánh huy theo bản năng cho một người có sức mạnh tinh thần cao hơn người thể như Lucien sử dụng.

Benjamin có lối suy nghĩ như thế cũng là do xuất thân, cuộc sống của y.

Rafferty là một trong những gia tộc đứng đầu ở công quốc Owuor Ritter, tuy rằng bọn họ cũng có sức mạnh dựa theo huyết thống “Thần ân” nhưng có chỗ khác kỹ sĩ. Bọn họ dựa trên sức mạnh huyết thống phát ra pháp thuật, là thi pháp giả chân chính. Mà bản thân Benjamin là người của gia tộc Rafferty, dù huyết thống mỏng manh, không thể nào kích phát ra sức mạnh của bản thân nhưng trong quá trình học tập ở Tu Đạo viện đã bộc lộ được tài năng nên trở thành một mục sư, kiên định đi trên con đường thi pháp giả.

Nhưng hiện tại, một mục sư chân chính như Benjamin lại để chuyện xảy ra sơ xuất như thế này thì hân địa vị của y trong giáo hội sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều, cho nên y mới nhanh chóng đi xuống mật thất kiểm tra.

Paul cũng kinh ngạc: “Có Chân lý thánh huy rồi mà còn xuất hiện biến cố sao? Chẳng lẽ có ma pháp sư chính thức khác nữa?”

...

Khi khí lực của Lucien khôi phục được một chút, dựa người lên tường đá định rời khỏi mật thất thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới, hân giật mình, tinh thần căng thẳng. Hân thầm nghĩ, nếu như kẻ tới là thứ gì đó được tạo ra từ pháp thuật của nữ phù thủy hoặc bạn bè của a thì e là hân khó có thể trốn được.

Chờ đến khi Benjamin với một thân trường bào trắng tinh hiện ra trước mặt Lucien, hân mới thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng hân cũng không dám thả lỏng cơ thể, dù thế nào thì mật thất cũng là một nơi rất tốt để giết người diệt khẩu.

“Lập Phổ Lan huyết đẳng?” Benjamin thoáng nhìn qua tình hình bên trong mật thất, liên hệ với những kiến thức mà y đã học về ma pháp và thực vật liên đoán liền hiểu được đại khái mọi chuyện, vì sao Lucien lại tựa người lên tường, tại sao đám người Gary lại có kết cục hấp hối gần chết như thế. “Cũng may mà bọn họ chưa chết hẳn.”

“Cậu bé này thật may mắn, không ngờ sức mạnh tinh thần lại tăng lên một chút đạt tới trình độ mục sư tập sự cấp thấp, cũng vì thế mà xúc động đến dấu ấn tinh thần của mình trong Thánh huy. Đáng tiếc, giáo hội hiện tại không còn cường thế như hơn ba trăm năm trước, thời đại chỉ cần người có thiên phú liền có thể học tập thần thuật, nếu không có thiên phú thì dù học tri thức ma pháp tới đâu chẳng nữa cũng không có cách nào trở thành mục sư chân chính. Không thể không nói, nhờ có Áo Thuật Hoàng Đế mở ra thời đại hoàng kim, gần bốn trăm năm nay, thần thuật cùng ma pháp mới phát triển nhanh như gió.

Là một thành viên của gia tộc Rafferty, Benjamin càng hiểu tình hình trên thế giới này hơn những mục sư khác, y cũng không thành kính với tín ngưỡng của mình. Chính xác hơn thì là mâu thuẫn trên lập trường khi y vừa là một thành viên quý tộc, lại vừa là một thành viên của giáo hội.

Càng quan trọng hơn là do hơn ba trăm năm trước, sau hội nghị “Tối cao thần học”, giáo hội bị phân ra một nam một bắc, hai bên tri trích đối phương là dị đoan, nhưng dù là như thế thì thần thuật cũng chẳng bị ảnh hưởng gì mấy. Chính điều này đã khiến cho rất nhiều Giáo chủ, Hồng y giáo chủ thầm nghĩ ngờ rốt cuộc thần có tồn tại không, có phải Người đang thử thách tín đồ của mình không.

Chính thái độ của họ đã ảnh hưởng trực tiếp đến suy nghĩ của những mục sư trẻ tuổi trong mấy trăm năm qua, kể cả Benjamin.

Hơn nữa, các đời Giáo hoàng để theo kịp nhịp phát triển của thời đại mà dẫn theo các Đại áo thuật sư nghiên cứu thế giới để tạo ra tri thức cải tạo cơ sở thần học. Điều này góp phần đẩy nhanh tốc độ phát triển của thần thuật, cao thủ xuất hiện liên tục, Giáo hội phía nam bước lên một tầm cao mới, mạnh mẽ đến mức dị đoan chỉ biết ngước nhìn. Thế nhưng, nó cũng khiến cho tín ngưỡng bị lung lay một lần nữa.

Benjamin ổn định tâm tình lại, tay rải xuống đất những hạt bụi trắng, miệng lầm nhảm âm tiết kỳ lạ, một trận gió lớn thổi tới xua tan làn sương mù màu hồng nhạt.

Tiếp theo y không niệm chú văn, cũng không có rải vật liệu thi pháp mà vèn vèn chỉ tay vào Gary thì ngay lập tức có một màn sáng trắng nhạt phủ lên người gã, bóc lớp da cháy đen ra, miệng vết thương khép lại, biến gã từ một người hấp hối sắp chết sang bị thương nặng.

Cứ cách một hai giây, Benjamin lại thi triển Trì liệu thần thuật để cứu sống Corea và Howson, cũng chữa khỏi thương thế trên người Lucien.

Sau khi hỏi đám người Lucien, Gary những chuyện đã xảy ra, Benjamin suy nghĩ một lát thấy bọn họ không nói dối thì phân phó: “Đưa mọi thứ có trong

mặt thất này cho giáo đường xử lý, ừm, bao gồm cả thi thể của những con chuột này.”

Y cũng lấy lại Thánh huy trong tay Lucien: “Tội lỗi trên người cậu đã được gột sạch, hãy nghỉ ngơi đi, nguyện Chúa phù hộ cậu.”

Ý định ban đầu là nếu Lucien xử lý tốt mọi chuyện thì Benjamin sẽ thưởng cho hắn chút tiền, thậm chí nếu có thể thì sẽ xem xét bồi dưỡng hắn nữa. Thế nhưng chuyện lần này xảy ra nguy hiểm như thế nên y không có tâm trạng đi khích lệ hắn. Sau khi xác định Lucien không cất giấu thứ gì trên người, y liền đuổi hắn đi. Dù sao ở đây còn có ba kỵ sĩ bị thương, Correa hay Howson thì còn đỡ một chút, riêng Gary đã bị chém mất tay phải thì khá phiền toái, y không biết được thần thuật có thể mọc lại tay.

Trông thấy Benjamin không có ý định giết người diệt khẩu, Lucien nào dám ở lại đây nữa, hắn nhanh chóng rời khỏi mặt thất. Đến khi hắn ra tới đường nước ngầm, nhờ tinh thần đã đột phá giới hạn nào đấy nên nghe được câu Correa nói trong mặt thất: “Gary mất tay phải thì sợ rằng hắn không thể trở thành kỵ sĩ, hơn nữa sẽ bị mời ra khỏi thủ vệ đội.” Chính câu này khiến lòng Lucie nặng trĩu.

Lucien thần thờ bước ra khỏi mặt đạo lập tức bị những người dân nghèo quanh đây bu lại hỏi.

“Evans, quỷ hồn đã bị tịnh hóa chưa con?” Di Alissa đứng ở xa hỏi tới.

Lucien khẽ gật đầu: “Nó đã bị đại nhân Benjamin và mấy vị thủ vệ khác tịnh hóa rồi.”

Mọi người xung quanh dần thoải mái hơn, bắt đầu hỏi chuyện: “Lucien, quỷ hồn trông như thế nào? Có đáng sợ không?”

“Đại nhân Benjamin không hồ là mục sư chính thức.”

“Lần này Lucien được Chúa che chở, không ngờ lại sử dụng được Chân lý thánh huy.”

“Tiếc là Lucien không còn nhỏ nữa, không thể đến học tập tại Tu Đạo viện, bằng không thì khu o'Let chúng ta đã có một đại nhân Lucien rồi.”

Nghe thấy những lời nói này, Lucien thoáng hoảng hốt: “Ta không thể trở thành mục sư được sao?”

Tuy rằng bị vướng bởi thân phận người xuyên việt, Lucien không nghĩ tới bản thân sẽ trở thành mục sư, nhưng mới trải nghiệm sức mạnh siêu phàm của pháp thuật, lại bị người ta phán định là mình không thể đi trên con đường này nên hắn khó tránh khỏi ủ rũ.

“Evans đáng thương, xem mặt của con kia, chắc con mệt lắm, nhanh về nghỉ ngơi đi con.” Di Alissa thấy sắc mặt của Lucien không được tốt bèn khuyên nhủ.

Lucien có rất nhiều tâm sự, xác thật là hắn cần yên lặng để suy nghĩ nên nhanh chóng gật đầu, đi về nhà của mình. Hắn ngồi trên giường, nghe tiếng đám người Benjamin rời đi, đêm khuya dần yên tĩnh trở lại, hắn chôn nỗi nhớ cha mẹ sâu trong lòng.

“Mình không thể trở thành mục sư, hơn nữa do không được huấn luyện nên cũng không có nhiều hy vọng trở thành kỵ sĩ, kích phát sức mạnh huyết thống.”

“Nếu muốn đạt được sức mạnh siêu phàm thì e rằng mình chỉ có thể học tập ma pháp thôi.”

“Nhưng một khi đã chọn ma pháp thì mình sẽ phải đối địch lại Giáo hội, địch lại đa số mọi người, kể cả gia đình di Alissa.”

“Có con đường nào khác không nhỉ?”

“Hiện tại trong đầu ta có lưu trữ ma pháp bút ký, hay trước tiên cứ thử xem sao đã, hẳn không có chuyện gì xảy ra.”

Do dự mãi một hồi, cuối cùng Lucie quyết định xem qua ma pháp bút ký. Hắn nhanh chóng tập trung tinh thần mở ra thư viện, đọc ma pháp bút ký.

Qua một lúc lâu, trong gian nhà truyền ra tiếng nói trầm thấp nửa cười nửa khóc: “Không biết chữ thì làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Artaud

Lucien mở ma pháp bút ký, những ký tự kỳ lạ cổ quá hiện ra trước mắt hắn. Chúng không phải là những hai loại chữ viết mà hắn biết ở thế giới trước khi hắn xuyên việt. Từ khi hắn xuyên việt đến thế giới này, cơ thể mà hắn nhập hồn thuộc tầng lớp nghèo nên chưa được học chữ, chỉ có thể nghe hiểu và nói theo bản năng, thế nên không ảnh hưởng gì đến chuyện giao tiếp.

Thế nên lúc này, Lucien là một người mù chữ, chỉ trơ mắt éch nhìn ma pháp bút ký chứ không hiểu được nội dung bên trong.

Lucien cười tự giễu: “Cảm giác mù chữ này quả thực không dễ chịu gì.”

Tuy rằng từ khi Lucien xuyên việt đến nay, trải qua nhiều chuyện khiến hắn trưởng thành hơn trước rất nhiều, thậm chí khi cầm ma pháp bút ký hắn còn lo lắng bị Giáo hội uy hiếp, do dự có nên học tập ma pháp hay không. Nhưng hiện tại, cảm giác thất vọng khi mù chữ khiến một người có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật của sinh viên đại học thời đại mới như hắn cảm thấy buồn phiền, đặc biệt là khi chữ viết này lại ảnh hưởng rất nhiều đến sức mạnh siêu phàm mà hắn mong ước.

Lucien không suy nghĩ lâu, sau khi bình tĩnh trở, trong lòng hắn liền kiên định ý nghĩ: “Chuyện quan trọng trước mắt là mình phải học chữ viết của thế giới này.”

Cho dù sau này mình không lựa chọn học tập ma pháp, muốn thoát khỏi cuộc sống của một người nghèo ở tầng dưới chót của xã hội này thì học chữ học kiến thức vẫn là con đường thích hợp. Đặc biệt là khi sức lực bản thân Lucien không lớn, ít có khả năng thoát khỏi thân phận hiện tại bằng con đường tích lũy chiến công khi tham gia chiến tranh.

Quyết định xong mọi chuyện, Lucien liền không cảm thấy thất vọng nữa, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết muốn phấn đấu mãnh liệt. Hắn tiếp tục lật mấy trang ma pháp bút ký, trên mặt sách không ẩn giấu bí mật gì kiểu như bản đồ kho báu chẳng hạn.

Lucien khẽ nhíu mày, bởi vì trên ma pháp bút ký ghi lại nhiều thứ hắn rất quen, ví dụ như những sơ đồ hình học, hoa văn do một số đường nét ký quái tạo thành.

“Ma pháp trận? Dấu ấn ma pháp?” Lucien dựa trên Chân lý thánh huy mà đưa ra suy đoán của mình. Tiếp theo, hắn nhanh chóng lật ra mặt sau của ma pháp bút ký thì lại gặp hàng loạt những công thức có phần tương tự những phương trình hóa học. Chỉ có điều, bên trong những công thức này không hề có ký hiệu mà là một số chữ lạ: “Phương trình ma pháp? Phương pháp phối chế ma dược?”

Dựa trên những điểm giống nhau của chúng mà Lucien đưa ra một ít suy đoán, nhưng do hắn không biết chữ nên chỉ có thể đoán trong lòng thế thôi.

Lucien lật hết bản ma pháp bút ký này rồi lại mở quyển ma pháp bút ký khác, chữ viết trên quyển này ngoằn ngoèo gần như là hoa văn vậy.

“Chữ khác nhau sao?” Tò mò, Lucien mở quyển thứ ba ra. Mặt trên của quyển này là vẽ một số loại thực vật, nhu thạch, đồ án kỳ quái, tựa như là một quyển truyện tranh vậy, nhưng chữ viết của nó lại giống quyển ma pháp bút ký thứ hai.

“Có lẽ mình nên học chữ ghi trên quyển ma pháp bút ký đầu tiên.” Từ độ ngoằn ngoèo của những chữ xuất hiện trên ba quyển ma pháp bút ký mà Lucien suy đoán ra độ thông dụng của nó.

Sau khi xem qua xem lại ba quyển ma pháp bút ký nhiều lần mà không thu hoạch được gì nhiều, Lucien nằm lên giường ép bản thân phải ngủ.

Lucien muốn thay đổi cuộc sống hiện tại thì bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày hắn phải nỗ lực hết sức. Nếu như hắn ngủ không đủ giấc khiến tinh thần uể oải thì không thể nào nắm chắc cơ hội đón ngày mới thật tốt được.

Tuy rằng Trì liệu thần thuật của Benjamin đã chữa lành thương tích trên người Lucien nhưng do quá trình chiến đấu quá kịch liệt, tinh thần quá mệt mỏi nên mới nằm xuống là hắn ngủ liền.

Lúc này, trong đường nước ngầm, tại gian mật thất tan hoang của nữ phù thủy xuất hiện một con chuột màu đen, hai mắt đỏ như máu, lạnh lùng, yêu dị.

Nó bò quanh gian mật thất rồi kêu hai tiếng “chít chít”, sau đó chạy tới một nơi khác trong đường nước ngầm. Một lúc lâu sau, nó chui vào trong một cái động bí mật, biến mất tăm.

...

Sáng sớm, khu o'Let dần náo nhiệt, tiếng mức nước, tiếng nói chuyện của mọi người thoáng đánh thức Lucien dậy.

Thường thì mỗi khi tỉnh dậy, Lucien còn nằm thêm một lúc mới rời giường. Nhưng lúc này, khi mới tỉnh dậy, hắn nhanh chóng rời giường nhen lửa để đun nước sôi cũng như hươu nóng ổ bánh mì đen cuối cùng kia.

Vừa đau khổ ăn ổ bánh mì đen như ăn phải mùn cưa, Lucien vừa sắp xếp kế hoạch sinh hoạt của ngày hôm nay.

Nếu như không nghĩ tới chuyện này thì dù Lucien đói bụng đến mức không thể nhịn được hắn cũng sẽ không thể nuốt trôi nổi ổ bánh mì đen này.

“Trước tiên mình phải tìm hiểu xem chỗ nào dạy chữ cùng những điều kiện tương ứng, mặt khác mình cũng phải kiếm việc làm nữa, không thì mình sẽ chết đói trước khi học được chữ mất.” Lucien không hiểu lắm thế giới này nên hắn chỉ có thể suy nghĩ mọi chuyện đơn giản như thế. “Tốt nhất là mình không nên để người quen bắt gặp, đỡ phải lộ ra sơ xuất.”

Lucien lau mặt đơn giản bằng nước bên trong bình thủy rồi lấy bảy đồng tiền lẻ ở trong rương ra để trong người, tuy rằng không nhiều nhưng ít nhiều cũng khiến hắn an tâm hơn.

Sau khi khóa cửa nhà, Lucien đi thẳng tới nhà dì Alissa. Hắn không biết đường đi ở Thánh Vịnh chi thành nên cần phải hỏi một số người, mà dì Alissa là một trong số đấy.

“Ê, Lucien.” Một thiếu nữ tóc đen tò mò gọi Lucien lại.

Lucien không biết mình có quen nàng không nên chỉ có thể cười xòa, gật đầu qua loa: “À, hiện tại ta có chuyện cần đến nhà dì Alissa rồi.” Sau đó hắn vội bước qua nàng.

“Ê Lucien, quý hồn có dạng gì?”

“Lucien, thi triển thần thuật có cảm giác sao?”

“Ta thấy có một vị thủ vệ bị đứt tay phải, chuyện tối qua có nguy hiểm lắm không?”

Nhà hắn cách nhà dì Alissa chỉ mấy chục bước thế mà mỗi lần bước đi, Lucien lại bị mấy người hàng xóm hỏi thăm không thôi, dường như chỉ trong một đêm, Lucien đã trở thành người nổi tiếng tại khu o'Let.

Hắn chỉ có thể lờ như nghe thấy, bước nhanh tới nhà dì Alissa.

Còn chưa mở cửa ra, Lucien đã nghe thấy tiếng nói quen thuộc: “Evans, hôm nay con dậy sớm thật đấy.”

Lucien thờ phào nhẹ nhõm trong lòng: “Chào buổi sáng, chú Joel.”

Hôm nay Joel ăn mặc khá tươm tất, trong tay ông là một chiếc thụ cầm cổ điển: “Ăn sáng chưa Evans? Con mới khỏi bệnh, cơ thể còn khá yếu nên không cần thiết phải tìm việc sớm như thế, tối bữa thì dì Alissa sẽ qua gọi con tối ăn cơm.”

Lucien chính là lý do này để hỏi Joel địa hình thành phố, nay thấy ông ta chủ động nói tới nên thuận theo nói luôn: “Cảm ơn chú Joel, con ăn rồi, hơn nữa tối qua được đại nhân Benjamin thi triển thần thuật trị liệu nên con cũng khỏe rồi, không cần nghỉ ngơi nữa.

Joel gật đầu, bước tới chỗ Lucien: “Có thần thuật của mục sư đại nhân trị liệu thì ta cũng an tâm, lát nữa con đi với ta qua quán rượu tìm chủ tiệm Cohen, lão còn nợ ta một bình rượu Luis, ta sẽ giới thiệu con làm ở đây.”

Lucien cảm ơn một tiếng rồi định rời đi, Joel suy nghĩ một chút liền nghiêm mặt nói: “Evans, mười bảy tuổi thì cũng lớn rồi, con nên lo đến cuộc sống sau này một chút.”

“Ý của chú Joel là sao?” Lucien khó hiểu hỏi lại.

Joel thờ dãi: “Nếu làm những việc thiện về sức mạnh, sau bốn mươi tuổi, thân thể sẽ già yếu rất nhanh, lúc đấy sẽ khó kiếm được việc làm lắm. Nếu như không tích góp, không có con cái thì qua thêm mấy nữa con sẽ bị cái nghèo, bệnh tật hành hạ đến chết mất. Chú thấy nhiều chuyện như thế rồi. Hiện tại con còn trẻ, thử đi học một nghề nào đấy đi, tuy rằng học đồng học đồ tới mười năm, nhưng nếu có thể học tốt thì sau này cuộc sống của con cũng sẽ theo đấy mà khá hơn.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đi qua cửa thành có thụ vệ canh giữ, mắt Lucien liền sáng lên. Con đường rộng rãi, phố xá sạch sẽ, cửa hàng hai bên đường náo nhiệt, mọi người đi trên đường mặc đủ loại trang phục màu sắc khác nhau nhưng đa số là mang quần dài, thậm chí thỉnh thoảng sẽ thấy quý tộc ăn mặc hào hoa phú quý, châu báu trang sức đầy người, tiếng nhạc réo rất reo lên làm chung quanh nhộn nhịp hẳn. Nơi này khác khu o'Let, hai nơi như hai thế giới khác nhau.

“Cảm ơn chú Joel.” Lucien có thể cảm nhận được sự quan tâm chân thành của Joel.

Joel thoáng dừng lại, mỉm cười nói: “Nếu con được sự phụ truyền nghề, lại kết hôn cùng con gái của người ta thì biết đâu được con sẽ từ học đồ trở thành ông chủ sao, Evans của chúng ta lớn lên cũng đẹp trai mà.”

Lucien chỉ biết cười ngượng khi bị Joel trêu chọc như thế.

Joel bỗng nhiên dừng lại rồi đi tới mép khúc rẽ, bỏ nón đang đội trên đầu xuống đất rồi ngồi xuống cạnh đó, chuẩn bị diễn thụ cầm.

Chú Joel là nghệ sĩ đường phố sao? Lucien hoàn toàn không lạ gì loại hình nghệ thuật này.

Joel chỉ tay tới một chỗ rất xa, chỉ thấy thấp thoáng một tòa kiến trúc tráng lệ có phong cách khá giống kiến trúc Baroque (*) ở kiếp trước của Lucien rồi nói: “Kia là Thánh Vĩnh thánh phòng, nhưng đối với ta thì diễn tấu ở ngay đây cũng có cảm giác chẳng khác gì đang diễn tấu ở đấy.”

(*) Kiến trúc Baroque là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17. Nó tạo dựng nên một khám phá mới về hình dáng, ánh sáng và bóng với cường độ mạnh. Trong kỷ nguyên Baroque, kiến trúc trở nên phức tạp và cầu kỳ hơn. Xem thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Kiến_trúc_Baroque

Lucien im lặng, Joel như chìm trong tâm sự của mình, ông huyền thuyên: “Hơn bốn trăm năm trước, Giáo hội dẫn tây đế quốc thần thánh Haierci chiếm lĩnh hạch tâm cuối cùng Artaud của đế quốc ma pháp Chirte Montparnasse, đuổi sinh vật hắc ám cũng như ma thú vào trong Hắc Ám sơn mạch, Artaud vẫn là một trong ít những thành phố nổi danh nhất trên đại lục.”

“Mà hơn ba trăm năm trước, lúc đó hồng y giáo chủ Charlie cũng chính là Giáo hoàng điện hạ đã chinh lý lại thánh ca các đời Giáo hoàng ở ngay tại

Artaud này, định ra âm nhạc, quy phạm biểu diễn. Đến khi người lên làm Giáo hoàng, ông liền mở rộng Thánh Vịnh xưởng pháp và xưởng thi tới mỗi giáo đường. Kể từ đây, thành Artaud còn được gọi là Thánh Vịnh chi thành.”

“Cũng do một số tình linh, ái nhân, cầu đầu nhân ở quanh Hắc Ám son mạch thay đổi tín ngưỡng mà trở thành một thành viên của công quốc, tụ hợp theo âm nhạc tại đây mà Artaud trở thành đề đô âm nhạc của cả đại lục. Nhịp điệu âm nhạc xuất hiện, hòa âm chính thức hình thành, các loại nhạc cụ đều được phát minh ra tại đây. Mỗi một nhà âm nhạc vĩ đại đều lưu lại tên của họ trong lịch sử.”

“Vội mỗi một ngâm du thi nhân, nhạc sĩ, nhà âm nhạc, vinh quang lớn nhất trong đời họ chính là được biểu diễn âm nhạc của họ tại Thánh Vịnh thánh phòng của thành Artaud này.”

“Dù ta không thể tiến vào được Thánh Vịnh thánh phòng nhưng được biểu diễn ở gần đây cũng vui lắm rồi.”

...

Cáo biệt Joel, Lucien vừa hỏi đường vừa ngắm nhìn diện mạo thành Artaud. Ở mỗi ngã rẽ trên đường đều có rất nhiều ngâm du thi nhân đang diễn tấu, trong cửa hàng, nhà dân thỉnh thoảng cũng sẽ có tiếng ca tiếng đàn vọng ra, cả thành phố chìm trong tiếng nhạc.

Lucien về lại khu o'Let rồi nhanh chóng đi tới quán rượu mà Joel đã nói ban sáng.

Bên ngoài quán rượu, thỉnh thoảng lại có những thiếu nữ, phụ nhân lén lút đi vào trong kiểm tra, sau đó thất vọng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Khởi Đầu Khó Khăn

Nhìn khung cảnh kỳ lạ đang diễn ra trước mắt, Lucien cảm thấy khá ngược đời, hần bước tới cửa quán rượu trong sự nghi ngờ, lẽ ra buổi sáng phải là thời điểm quán rượu quanh què nhất mới phải.

Trước cửa quán, một cô gái yếu điệu lén bước vào trong quán, mái tóc dài màu ánh kim phát phơ theo mỗi bước đi, khi nàng thở dài một tiếng định quay ra thì bỗng kêu lên đầy sợ hãi: “Lucien?”

Lại một người nữa biết mình mà mình lại không biết người ta? Lucien gặp phải tình huống như thế này nhiều rồi nên hần mỉm cười nói: “Sao đến quán rượu sớm thế?”

Gương mặt cô gái thoáng ửng hồng: “Tại ta nghe nói quán Copper Crown mới xuất hiện một người ngâm thơ rong nên tò mò tới xem, thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta đi giúp mẹ ít chuyện đây, hần gặp lại sau.”

Cô gái vội vã bỏ đi, Lucien thờ nhẹ một hơi rồi bước vào trong để xem thử tướng mạo hay tiếng ca của người ngâm thơ rong kia có chỗ nào hơn người.

Nhưng dù sao thì chuyện này cũng không có liên quan gì đến Lucien nên hần nhẹ nhàng đẩy cửa quán rồi đi vào trong.

Không gian tối mờ nồng nặc mùi rượu, giẫm lên sàn gỗ kêu cộp cộp, những cái bàn xếp lộn xộn. Đây là ấn tượng đầu tiên của Lucien khi hần bước vào trong quán rượu này. Nhìn từ bên ngoài thì quán rượu trông thoáng mát sạch sẽ sáng sủa nhưng ở bên trong lại là một thế giới khác.

Lucien thích ứng một lúc mới biết quầy rượu nằm ở chỗ nào.

Trong quán rượu có mấy người say rượu bị đánh thức bởi những tiếng cộp cộp do Lucien giẫm lên sàn gỗ, sau khi chửi đồng mấy câu lại nằm ngoài lên bàn ngủ tiếp.

Chỉ có một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi mũ chim ưng mặc áo khoác đen bó sát người đang yên lặng ngồi trên ghế cạnh quầy rượu, từ từ uống một cốc rượu màu hổ phách khiến Lucien cảm thấy âm trầm.

Thấy Lucien đến thì người đàn ông âm trầm này chỉ nhì thoáng qua một chút rồi tiếp tục thưởng thức rượu trong cốc của mình.

Lucien thoáng nhìn quanh, sau quầy rượu có một người lùn đang ngủ say như chết, ông ta ngồi trên chiếc ghế nhỏ, đầu tựa vào quầy rượu, tiếng ngáy vang dội, nước dãi chảy ra kết chòm râu dài màu vàng thành hình con bướm.

Thấy không có ai kêu gọi gì mình, người lùn cứ thế nằm ngủ nên Lucien không thể làm gì khác hơn là gõ tay lên quầy rượu tạo ra hai tiếng bộp bộp.

Trong lúc mấy tên say rượu nằm ở đằng sau nằng đại mấy tiếng, ông lão người lùn tỉnh dậy, từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ màng: “Này Lucien, rốt cuộc cậu coi như cũng lớn rồi, cuối cùng cũng biết rượu ngon có ý nghĩa như thế nào trong cuộc sống, dồ, cạ ly, vì vị khách mới tới này mà chúng ta cùng cạ ly nào.”

“Chú Cohen, trời sáng rồi.” Lucien cân nhắc cách xưng hô.

Cohen khẽ dụi mắt, xung quanh không có ánh sáng: “Ta không say, cháu đừng hòng lừa ta, rõ ràng là buổi tối mà, buổi tối thật đẹp biết bao.”

Qua một hồi nói chuyện có chút ý nghĩa nào, rốt cuộc Cohen cũng hoàn toàn tỉnh rượu: “Lucien, những chuyện thích hợp để cháu làm cũng không nhiều, tạm thời cũng không có công việc ổn định nào. Còn lại thì là những chuyện lật nhật, như nhà kho của một cửa hàng đồ cổ trong khu chợ cần người khâu vá hàng hóa, chín giờ bắt đầu, tiền công là ba đồng Phil. Mà cháu cũng biết đấy, những chuyện kiểu như thế đều do hắc bang Yaren khống chế, đến cuối phải nộp một đồng Phil cho họ nữa nên số tiền còn lại hẳn chỉ có thể mua loại bánh mỳ đen dở nhất thôi.”

“À còn một việc khác nữa, hôm nay hiệp hội âm nhạc tổ chức tổng dọn vệ sinh nên có rất nhiều rác thải cần đưa đến bờ sông Belen bên ngoài thành, cháu chỉ cần chở chúng trên chiếc xe đẩy bốn bánh, hơn một giờ chiều sẽ bắt đầu làm, trừ tiền thuê xe đẩy ra thì cháu sẽ nhận được tám đồng Phil, tất nhiên là sau đấy cháu phải trả ba đồng Phil cho hắc bang Yaren.”

“Hơn một giờ chiều, thêm một số việc tương tự như thế nữa thì trừ phi cháu là kỵ sĩ, nếu không sẽ không thể chạy từ ngoài thành về đây kịp.”

Lucien khẽ gật đầu, tính toán ra thì đi làm ở hiệp hội âm nhạc là tốt nhất, đồng thời cũng đoán thầm trong lòng: “Bảy đồng tiền trên người mình hẳn tên là đồng Phil gì đấy.”

“Chú Cohen, còn việc gì có thù lao cao hơn nữa không?” Lucien tò mò hỏi.

Cohen cười to: “Ha ha ha, đương nhiên là có, nhưng chúng không thích hợp cho cháu, những chuyện đó cần các chàng trai trẻ khỏe liều mạng hoàn thành chứ không phải dành cho một đứa trẻ đến ngay cả bia cũng không dám uống như cháu, Lucien à.”

Sau đó ông ta chỉ tay về phía khu vực trung tâm quán rượu, nghiêm túc nói: “Hắc Ám son mạch là kho tàng lớn nhất, hàng năm có ba, năm, sáu, bảy, thời quên đi, ta thực sự đếm không hết, nói chung là có rất nhiều lính đánh thuê, người thích mạo hiểm đến Hắc Ám son mạch, nhưng cuối cùng lại chỉ có một số người có thể ra khỏi nơi đây...” Cohen ợ một hơi: “Đương nhiên, những người ra được đều giàu sụ.”

“Trong đám lính đánh thuê, người mạo hiểm đó có một số người là kỵ sĩ chân chính, thậm chí là đại kỵ sĩ.” Giọng nói êm tai có từ tính được phát ra từ sau lưng Lucien, mỗi khi kết thúc câu đều cao giọng rất cổ quái, tạo nên tiết tấu kỳ lạ hấp dẫn người nghe.

Lucien vội quay đầu lại, cửa quán rượu được mở ra do có khách tới, đây là một chàng trai mang quần bó mặc áo khoác màu đỏ, áo sơ mi trong màu đen trông khá chỉnh tề nhưng nhìn hẳn lại hơi phong trần, ngũ quan sâu sắc tinh tế, con ngươi màu bạc, mũi cứng chắc, đôi môi mỏng phớt hồng mái tóc bạc mềm mại trông yêu dị đẹp trai.

Người thanh niên này cầm một loại nhạc cụ tương tự như thụ cầm của Joel chậm rãi bước tới.

“Hắn là người ngâm thơ rong mới tới sao?” Lucien thầm suy đoán trong lòng, sau đó không tin tưởng lắm hỏi: “Những kỵ sĩ kia đã là quý tộc chân chính rồi sao họ còn mạo hiểm tới Hắc Ám son mạch tìm kho báu nữa?”

Cohen chào hỏi: “Lane, làm một ly không?”

“Tôi chỉ uống rượu buổi tối.” Lane cười đáp, sau đó ngồi xuống cạnh quầy rượu: “Ở phía đông có không ít quốc gia, hai ba trăm năm nay chưa từng xảy ra chiến tranh nên họ không cần kỵ sĩ cho lắm, dù sao thì sắc phong một kỵ sĩ cũng cần phải bang tặng đất đai nhà cửa. Vì thế nên ở nơi đó, dù thường dân có kích phát ra sức mạnh huyết thống cũng không có mấy người được phong kỵ sĩ nên họ không thể trở thành quý tộc chân chính. Do đó, bọn họ chỉ có thể đi tới những quốc gia khác để trở thành kỵ sĩ, mà Owuor Ritter công quốc của chúng ta là nơi gần dễ đoán, dễ giáo dục, hắc ám sinh vật, ma thú nhất nên họ sẽ tới đây để kiếm công huân, tìm kho báu.”

“Bên cạnh đó cũng không thiếu những kỵ sĩ nghèo do bị phá sản, kỵ sĩ trốn tội, quý tộc kỵ sĩ đi tu luyện cùng những người kích phát sức mạnh huyết thống mang thuộc tính hắc ám không được Giáo hội thừa nhận, hay thậm chí cả hắc ám kỵ sĩ bị truy sát nữa.”

Cohen khẽ làm bầm mấy câu, thấy Lane không uống rượu cùng mình nên không có hứng lắm: “Lucien, đây là Lane, Lane D. Cullen, người ngâm thơ rong mới trong quán. Cậu ta chu du nhiều nơi, hiểu sâu biết rộng, mới thoát khỏi các quý phụ nhiệt tình ở Eritrea đến từ vương quốc Syracuse.”

“Vương quốc Syracuse?” Lucien mỉm cười gật đầu chào Lane. Hắc Ám son mạch nguy hiểm đến nỗi kỵ sĩ chân chính tới cũng chết ít nhiều nên hẳn tạm thời bỏ ý nghĩ mạo hiểm tới đây tìm kho báu, dù lúc nào đi nữa thì hiểu rõ năng lực bản thân tới đâu mới là điều quan trọng nhất.

Cohen bắt đầu cười ha hả, chòm râu dài màu vàng lay mạnh, nếp nhăn trên mặt biểu lộ điều ám muội mà chỉ đàn ông mới hiểu: “Đúng vậy, chính là vương quốc Syracuse sống nhiệt tình, buông thả, ái tình cao hơn tất cả đấy.”

Lúc Lane xuất hiện, một tên sâu rượu tỉnh lại bước lảo đảo tới chỗ gã, thì thoảng lại nấc lên thành tiếng, về mặt hàm mộ và đầy hy vọng hỏi: “Lane, các quý phụ ở Eritrea có thật xinh đẹp, nhiệt tình như vậy không?”

Lance cười mỉm, cất giọng tao nhã giàu cảm xúc: “Ừ, các nàng có đôi mắt sáng như ánh sao sớm, tóc dài mượt như lụa, đôi môi đẹp như hoa hồng, làn da trơn mềm như sữa bò, hương nước hoa mê hoặc khắp người. Có mấy vị từ tước phu nhân, thậm chí cả bá tước phu nhân ri đôi môi ướt át thơm tho lên tai mời ta đến trang viên bí mật của các nàng làm khách đấy.”

Tên sâu rượu chờ mong hỏi: “Vậy người đi chứ? Cảm giác thế nào?” Hô hấp y dòn dập hẳn.

Lucien cũng không lạ gì những chuyện như thế này, mỗi khi cánh đàn ông tụ tập lại một chỗ thì không thể thiếu những chuyện về đàn bà được. Hắn ở bên vừa lắng nghe chuyện hấp dẫn này vừa suy nghĩ bản thân nên hỏi Cohen chuyện học chữ như thế nào cho phải.

Lane mặt không đổi sắc, cười nhạt một tiếng rồi trả lời: “Không hứng thú, tôi không thích đụng tới đồ của người khác, tôi chỉ thích những thứ mỹ lệ thuần khiết, mặc kệ là nam hay nữ, bọn họ mới là thứ ngon nhất trên thế giới này.”

“Há, Lane, người thật khoác lác, chẳng lẽ các nàng lại chấp nhận bị sỉ nhục như thế sao?”

“Ha ha, trong đám quý tộc kia có không ít người là kỵ sĩ, nếu Lane dám trả lời như thế hẳn đã bị xé xác rồi.”

Tên sâu rượu cười to nhìn Cohen, Lane khẽ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Cũng vì thế nên tôi mới phải trốn khỏi vương quốc Syracuse đến Artaud này.”

Cohen cười đập bàn mạnh đến nỗi đánh thức những tên sâu rượu đang ngủ dậy, cười mắng: “Cảm ơn Lane đã kể lại chuyện xưa của người để chúng ta có một ngày mới vui vẻ, cạn ly.”

Ba bốn tên sâu rượu hết sức miễn cảm với từ “cạn ly” này, lập tức cười vui vẻ, lão đảo đi tới nhận ly bia trong tay Cohen rồi giơ cao lên.

“Vì kẻ khoác lác Lane, cạn ly.”

Sau một hồi âm ỉ, Cohen thấy Lucien vẫn còn ở trong quán nên kinh ngạc hỏi: “Cháu còn chuyện gì muốn hỏi sao, Lucien?”

Lucien hệ thống lại những dự định của mình, nói một cách chân thành: “Chú Cohen, mấy hôm nay trải qua nhiều chuyện khiến ta nảy ra một ý nghĩ, ta muốn học chữ.”

“Ồ, học chữ hả? Lẽ nào Lucien của chúng ta đã bị Lane lây nhiễm, bắt đầu khoác lác rồi?”

“Chữ ư, lý tưởng thật cao xa.”

“Lucien, đừng để ý tới bọn họ, đàn ông con trai mà không có chí hướng thì chết quách đi cho xong.”

Cohen cười theo rồi nói: “Cháu thật sự muốn học chữ hả Lucien? Cháu chưa học qua trường lớp nào cả, nếu muốn học chữ thì tốn ít nhất hai năm, mà chẳng lẽ cháu có nhiều tiền và thời gian như thế sao?”

“Dù con đường đầy chông gai phía trước, nếu không thể bước được một bước này thì ta mãi không đi tới cuối được, chú Cohen, cháu đã nghĩ kỹ rồi.” Lucien trả lời một cách nghiêm túc. Hơn nữa, ở kiếp trước hắn từng học nhiều năm nên nắm được phương pháp học tập, quan trọng nhất là có thể nói tiếng bản địa trôi chảy chữ còn học chữ thì chỉ cần một hai tháng là được thôi.

Cohen thấy Lucien trả lời nghiêm túc như thế, liền nghiêm chỉnh: “Nếu là một năm trước thì cháu sẽ có cơ hội được Giáo hội lựa chọn đến Tu Đạo viện học chữ học kiến thức. Nhưng hiện tại, hoặc cháu trở thành học đồ của người khác, ký kết hợp đồng mười năm hoặc dùng tiền của chính mình để đi học chữ. Tất nhiên, trở thành học đồ của một ai đó thì chưa chắc đã có thể được học chữ, những thợ rèn ở hành hội thợ rèn là một ví dụ. Nếu tự bỏ tiền túi đi học, dựa theo tiêu chuẩn giá cả tại Artaud này thì tốn năm bạc Einar mỗi tháng, hơn mười học giả đồng ý giảng dạy.”

Lucien theo bản năng loại trừ phương pháp trở thành học đồ người khác. Vấn đề không phải là do bản hợp đồng mười năm kia, một khi hắn đã quyết định học tập mà pháp thì căn bản không cần tuân thủ bản hợp đồng kia. Chẳng qua nếu trở thành học đồ, mỗi ngày phải theo sư phụ học tập, ăn chung ở chung thì nhiều sẽ năng sẽ dễ lộ ra bí mật của hắn, lại không tiện học mà pháp. Lucien nghĩ thế nên lăm bậm lâu bầu hỏi: “Năm bạc Einar?”

Cohen khẽ gật đầu: “Ừ, năm bạc Einar, trừ phi mỗi ngày cháu đều làm việc chăm chỉ từ sáng sớm, chỉ ăn loại bánh mỳ đen dở nhất chắc hơn nửa năm sẽ tích cóp đủ, nhưng cháu có thể học được bao nhiêu chữ trong một tháng? Cháu thật sự muốn học chữ chứ?”

“Dạ.” Lucien trả lời ngay. Nếu tính như thế thì một trăm đồng Phil bằng một bạc Einar.

Quả thật chuyện này bắt đầu khó khăn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 10: Hiệp Hội Âm Nhạc

Nghĩ lại những phương án làm giàu sau khi xuyên việt, Lucien đáng thương phát hiện bản thân chưa biết gì nhiều về thế giới này nên hắn cũng không biết có thể áp dụng chúng được không. Dù làm chuyện gì đi nữa thì điều đầu tiên và quan trọng nhất là phải có tiền, thế nhưng hiện tại trong người hắn chỉ có bảy đồng Phil.

Bởi vậy, lúc chín giờ, thời điểm ánh mặt trời chiếu rọi cả khu chợ, Lucien đã cống một túi hàng hóa lớn đi về phía công thành. Dù sao thì rất nhiều lúc, sinh tồn luôn xếp ở vị trí đầu tiên.

Từng giọt mồ hôi từ trên mặt Lucien liên tục chảy xuống cổ, thấm ướt cả bộ quần áo làm từ cây đay mà hắn đang mặc trên người rồi nhỏ xuống đất, ánh nắng mặt trời chói nóng mấy chiếu lên người khiến bước mỗi bước đi của hắn thêm thống khổ. Đồng thời, hắn còn phải chịu những lời cảm ràm của tên béo Gucci đang đi bên cạnh nữa.

“Chết tiệt, tên khốn nào đưa thằng nhóc này tới đây thế, chú mày đi vững một chút chứ không lại hù hét hàng của ta đấy.”

Nhìn tên béo lấy khăn tay lau mồ hôi trên người do đi bộ mệt nhọc, Lucien thầm trách: “Cũng tại ông tiếc tiền thuê có mỗi một người.”

Tất nhiên cũng nhờ thế mà tiền công của Lucien từ ba đồng lên bốn đồng Phil.

Vất vả lắm mới cống túi hàng tới được cửa thành, Lucien cẩn thận để chúng xuống đất chờ xe ngựa tới chuyển đi.

Tên béo Gucci miễn cưỡng lấy bốn đồng Phil từ trong túi tiền của gã ra đưa cho Lucien: “Tiền công đây, khá lắm, không ngờ khí lực của chú mày lại khá thế, sau này có hàng cần chuyển ta sẽ gọi chú mày.”

Thực ra Lucien khí lực của Lucien không bằng những thanh niên cùng trang lứa đã trải qua rèn luyện, nhưng do tên béo Gucci keo kiệt ham giá rẻ, thuê một người thay vì hai người nên mới buộc miệng khen một câu như thế, hoàn toàn quên mất những câu gã mắng hắn trước đó.

Vừa mới nhận tiền xong, Lucien liền thấy có hai người đàn ông mặc áo khoác làm từ cây đay đi tới bên cạnh hắn, trông đáng điệu của họ khá hung dữ.

“Bọn tao là đàn em của đại ca Yaren, mày có thể gọi tao là Andrew.” Người đàn ông tóc nâu tự giới thiệu bản thân, trên mặt gã có một vết sẹo mờ.

Lucien biết rõ tại sao bọn họ tới đây, do đã sớm chuẩn bị tư tưởng trước rồi nên hắn cũng không có ý định chống đối gì, nhanh chóng lấy ra một đồng Phil đưa cho người đàn ông tên là Andrew.

Người đàn ông còn lại liền trừng mắt nhìn Lucien: “Hai đồng Phil!”

“Không phải chỉ nộp một đồng Phil thôi sao?” Hiện tại Lucien nghèo rớt mồng tơi nên dù biết bản thân không thể chống lại bè lũ hắc bang này nhưng cũng không nhận được mà cãi lại.

“Nếu không phải do mày thích thể hiện thì tên béo kia sẽ thuê hai người, mà hai người này sẽ đưa cho bọn tao tổng cộng hai Phil, giờ thiếu một đồng Phil chẳng lẽ bọn tao phải trả thay mày sao?” Andrew cười khì khải như một thương nhân đứng đắn.

Dù sao thì mất đi một đồng Phil cũng không ảnh hưởng quá lớn đến khả năng sinh tồn của bản thân nên thay vì phải đối mặt với sự truy sát của hắc bang, Lucien đành đo chi một giấy liền nhận đưa thêm một đồng Phil cho người đàn ông đang đi tới đi lui quanh Andrew như muốn biểu diễn vóc dáng cường tráng của y.”

“Tốt lắm, nhóc rất hiểu chuyện đấy. Trước đây luôn có một số tên loi chơi thích khiêu chiến bọn tao, nhưng mà mày thấy đấy, bọn tao thì sống tốt ở đây còn mấy tên kia thì đã chìm xuống đáy sông Belen rồi. Được rồi, Muggles, bên kia có người đến rồi.” Andrew dọa mấy câu theo thường lệ rồi xoay người đi tới một chỗ khác cùng Muggles.

Lucien âm ức nhìn bóng lưng hai người bọn họ, tuy lúc mới bắt đầu đã biết sẽ bị người của hắc bang trấn lột, nhưng tới lúc gặp phải hắn vẫn không ổn định được tâm tình của mình.

Sau khi tự trách bản thân thiếu huyết huyết, Lucien hiểu rõ, muốn thoát khỏi tình huống hiện tại thì hoặc sức mạnh bản thân siêu quần hoặc phải có địa vị xã hội nhất định.

Tất nhiên, ở thế giới này mà sức mạnh cá nhân siêu quần thường sẽ có địa vị xã hội rất cao.

“Không biết trên ma pháp bút ký có ghi cách điều chế thuốc tăng cường sức mạnh và thể chất không nhỉ?” Lucien không nhận được nghĩ tới vấn đề này, cho dù hắn biết rõ điều này khá nguy hiểm nhưng vẫn không chịu nổi sự mê hoặc của nó.

...

Hiệp hội âm nhạc gần khu hành chính Thánh Vịnh thánh phòng có lối kiến trúc khá đặc biệt ở Artaud nên trên đường đẩy xe thuê, Lucien chỉ hỏi thăm một lần đã tìm được nơi có tên gọi khác là “Khiêu động hóa diêm” này.

Tòa nhà đa phần là những đường sổ dọc, tháp nhọn, phi phù bích (*), tường đính pha lê sắc sỡ sắc màu, cửa sổ như ngọn lửa rực cháy khiến tổng thể năm tầng trông không được đối xứng, nhưng lại tôn lên vẻ đẹp, sự mềm mại cầu kỳ của nơi này.

(*) *phi phù bích* (飞扶壁) = *flying buttress* = *cột chống tỳ* (trụ áp bay) là phần thanh ngang chống giữa trụ *buttress* & tường của nhà thờ.

Lucien vừa tới thì một người đàn ông trung niên trông xấu xí có chòm râu dê bước nhanh từ trên bậc thang xuống: “Sao người đến trễ thế? Tiếng chuông của đại giáo đường Yellow sắp vang lên rồi!”

Sau khi Lucien nhận công việc từ người lùn Cohen đã từng gặp qua người đàn ông trung niên này một lần, biết gã tên là George, có chút quan hệ trong hiệp hội âm nhạc.

“George, còn mười phút nữa.” Lucien chỉ về phía đại giáo đường Yellow nguy nga hùng vĩ như có thể khổng chế toàn bộ thành phố nằm trong khu quý tộc, kim đồng hồ trên đây còn cách một đoạn nữa mới chỉ đúng số mười hai.”

George trách mắng: “Lao công hiệp hội thuê đã sớm quét dọn xong, người mau đi theo ta vào trong xử lí, bằng không để đồng rác ở mặt sau hiệp hội thế kia sẽ ảnh hưởng đến tâm tình làm việc của các nhà âm nhạc, phiền lắm.”

Lucien hết sức tò mò về giấc mơ trở thành một nhà âm nhạc của chú Joel nên hẳn cũng không tranh luận gì với George, đẩy xe qua một bên giao cho thủ vệ giữ rồi bước lên bậc thang, đi tới cửa ra vào.

Khẽ đẩy cánh cửa chính nạm đầy những mảnh pha lê lớn sắc sỡ, trước mặt Lucien là đại sảnh rộng rãi sáng sủa hào nhoáng.

Trên nền đại sảnh lót một tấm thảm xốp, đi lên không nghe thấy tiếng bước chân, bên trong có rất ít người qua lại, toàn bộ đại sảnh trông có vẻ yên tĩnh lạ lùng.

Dưới sự hướng dẫn của George, Lucien đi tới giữa đại sảnh, dừng lại trước một cái bàn gỗ cao ngang nửa người.

Ngồi sau bàn gỗ, một cô gái tóc nâu mắt xanh xinh đẹp cười ngọt ngào cất giọng trong trẻo: “Chú George tìm ai vậy?”

Cô gái vừa nói vừa đưa cho George một túi tiền vang lên những tiếng leng keng, Lucien thấy chúng chứa ít nhất cũng phải bốn mươi đồng Phil thì mừng thầm trong lòng, trừ tiền thuê xe đây ra thì bản thân chỉ nhận được có tám đồng Phil.

George nhận túi tiền rồi cười híp mắt, lộ ra hai hàm răng vàng khè: “Elena, cô tìm người dẫn Lucien ra sau vườn hoa nhé, trông nhỏ tuổi, thân hình mảnh mai thế chứ cũng khỏe lắm đấy.”

Nói xong, gã quay qua nói với Lucien: “Ta sẽ đưa tiền công của người cho Andrew ở khu cửa thành giữ hộ, làm xong mọi chuyện thì người có thể tới đó lấy.”

Lucien khẽ gật đầu, không hề lo lắng George sẽ xù tiền công của mình. Tuy rằng hắc bang Yaren hung ác nhưng ở phương diện tiền bạc này lại rất uy tín, theo như lời Cohen kể thì từng có người cố gắng quýt tiền thuê nhưng rồi cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn trả tiền công gấp đôi.

Elena đang định thông báo cho người giúp việc trong đại sảnh dẫn Lucien ra sau vườn hoa vận chuyển rác thải thì bỗng nhiên thấy có một người đàn ông trung niên mặc áo khoác lớn màu đỏ đi vào, cô ta nhanh chóng đứng lên, khẽ cúi chào: “Buổi chiều tốt lành, tiên sinh Victor.”

Người đàn ông trung niên này ăn mặc đơn giản nhưng tinh tế, để râu cá trê nhạt cùng mái tóc quăn màu đen, đôi mắt như màu xanh nước biển đượm buồn: “Buổi chiều tốt lành, Elena, bán ta một tờ Âm nhạc bình luận.” Giọng nói dịu êm sâu dày.

Trông thấy Elena lấy một tờ báo mới từ trong ngăn kéo dưới chiếc bàn gỗ ra, Lucien kinh ngạc không thôi: “Artaud đã phát triển ra báo chí rồi sao? Hơn nữa lại còn là loại chuyên về hình ảnh nữa.”

Liên tưởng tới tình hình của khu dân nghèo, Lucien thầm thở dài trong lòng: “Thế giới này phân hóa giàu nghèo hết sức nghiêm trọng, nhưng người biết chữ hẳn cũng không nhiều, không biết một tờ báo phải bán bao nhiêu tiền mới có thể thu hồi được phí tổn đây?”

Victor cầm tờ Âm nhạc bình luận trên tay, lật xem sơ qua một số trang rồi mới đưa mười đồng Phil cho Elena, sau đó gật đầu lịch sự chào George và Lucien rồi xoay người đi về phía cầu thang bên cạnh đại sảnh.

“Vị tiên sinh Victor này thật phong độ.” Lucien lặng lẽ đánh giá trong lòng.

Chờ khi Victor lên lầu, Lucien tò mò hỏi Elena: “Tờ Âm nhạc bình luận mới này có giá tới mười đồng Phil sao?”

Elena biết Lucien cũng giống bản thân mình lúc trước, căn bản không có cơ hội tiếp xúc xã hội thường lưu nên bắt đầu công tác phổ cập những kiến thức ở Hiệp hội âm nhạc trong khoảng một năm trở lại đây: “Tuy rằng năm 426 Thần Thánh lịch, hồng y giáo chủ Adelaide phát minh ra phương pháp chế tạo giấy đơn giản, thông dụng hơn để giá giấy càng ngày càng rẻ, tới hiện tại chỉ tốn mấy đồng Phil cũng có thể mua được hơn một tờ giấy, thế nhưng chỉ có hội viên Hiệp hội âm nhạc chúng ta mới có thể mua tờ Âm nhạc bình luận với giá mười đồng Phil, còn những người khác kể cả quý tộc, muốn mua cũng phải tốn tới một bạc Einar.”

“Bởi trong tờ Âm nhạc bình luận này còn có cả Hòa âm đạo báo, là hai tờ báo uy tín nhất ở lĩnh vực âm nhạc trên toàn đại lục, đại diện cho phương hướng phát triển âm nhạc, mỗi một bản nhạc phổ, bình luận trên đây đều là kết tinh của trí tuệ. Trên bìa tờ Âm nhạc bình luận tháng này thậm chí còn đăng một bài bình luận về buổi diễn tấu nhạc khúc giữa đại công bệ hạ và công chúa Natasha với hội nhạc sĩ tại Thánh Vĩnh thánh phòng đấy.”

Không thể không thừa nhận, Elena giới thiệu liên tục như thế ngoại trừ khoe khoang ra cũng do bị tướng mạo thanh tú tóc đen mắt đen của Lucien thu hút.

“Một bạc Einar?” Bỗng nhiên Lucien rất muốn ăn trộm những tờ báo này, chỉ cần năm phần thôi thì hẳn cũng có thể giải quyết vấn đề khó khăn bản thân đang mắc phải một cách dễ dàng. Nhưng nghĩ lại, cho dù có trộm được một tờ thì bản thân cũng khó có thể tìm được một người mua thích hợp nên hẳn

nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ này.

Elena khoe khoang có Lucien phối hợp thì càng hài lòng: “Ha ha, cậu đừng tưởng một bạc Einar thì đã đắt nhé. Ở những nơi như Eritrea, Antigone Fleury, Article Rhys hay Anhar Dole thì hai tờ báo này là những thứ quý hiếm, giá cao nhất tới một vàng Teller lận đấy. Cũng do quý tộc ở những quốc gia này đều theo đuổi làn sóng âm nhạc tại Artaud, coi đây là vinh dự nên dù tờ báo cũ cũng rất có giá.”

Lucien thoáng liếc qua sổ báo còn lại trong ngăn tủ cạnh Elena, kiềm chế sự kích động muốn ăn trộm chúng, đồng thời từ những tin tức đó tổng kết đưa ra một số suy đoán: “Hẳn cả đại lục đều sử dụng chung một hệ thống tiền tệ, ừm, Giáo hội có thần thuật chắc hẳn sẽ rất mạnh mẽ. Nhiều khả năng là thế giới này sẽ không có không gian truyền tống trận, cho dù có thì điều kiện sử dụng chúng chắc chắn sẽ rất ngặt nghèo, bằng không thì dưới nhu cầu lớn của nhiều quý tộc như thế mà sao họ chỉ có thể đọc những tờ báo cũ được.”

Lucien như một tấm xốp hút nước, hấp thu các kiến thức hần thiếu hụt nhất qua lời kể của Elena. Nói chuyện được hơn mười mấy phút, cô gái sức nhớ tới chuyện của mình bèn thông báo cho người giúp việc của đại sảnh dẫn Lucien đi ra sau vườn hoa.

“Lucien, nhất định phải giữ yên lặng, không được nói lớn tiếng, vận chuyển rác thải cố gắng đừng tạo ra tiếng động, hơn ba tháng nữa tiên sinh Victor sẽ tổ chức buổi hòa nhạc đầu tiên của người tại Thánh Vịnh thánh phòng nên hẳn thời gian này sẽ cảm thấy nhiều áp lực, ừm, tinh thần ông hẳn cảm lắm.” Elena tốt bụng nhắc nhở Lucien.

Lucien khẽ gật đầu cảm ơn cô gái, sau đó cẩn thận đi theo người giúp việc ra sau vườn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Phát Hiện

Rác được người của Hiệp hội âm nhạc dọn dẹp rồi chất thành một đống lớn trông khá bừa bãi trong cống thoát nước, Lucien chuyển tới chuyển lui chúng bảy tám lần trên chiếc xe đẩy bốn bánh mới gần hết số đó, cả người lem lốc.

Thực ra mỗi buổi sớm, Giáo hội đều thuê cu li tới dọn đồng rác ra bên ngoài thành để thành phố đỡ phải dơ bẩn cũng như phát sinh bệnh truyền nhiễm, nhưng Hiệp hội âm nhạc lại không thể dời được đến sáng ngày thứ hai, ngại đồng rác lớn như thế ảnh hưởng đến mỹ quan chung quanh.

Ôm lấy đồng rác cuối cùng, Lucien cẩn thận bước từng bước quanh mé ngoài của đại sảnh ra tới cửa chính.

“Wolf, chết tiệt, ông không thể để ta yên tĩnh xem khúc phổ (*) một chút được sao?” Tiếng nói thuần hậu nhưng khá gay gắt đột nhiên phát ra, đồng thời một bóng người mặc áo khoác đỏ vội vã từ trên cầu thang đi xuống, ông ta vừa đi xuống vừa quay người lại ngoái, đúng lúc đụng phải Lucien không kịp né.

(*) khúc phổ là sách tập hợp các làn điệu để người soạn nhạc tham khảo.

Loảng xoảng một tiếng, có một thứ trong đồng rác Lucien ôm rơi xuống thảm, cho dù tấm thảm này cực mềm cực dày nhưng cũng không thể ngăn nổi âm thanh khá trầm lắng phát ra.

Bóng người mặc áo khoác đỏ lao đảo mấy bước mới đứng thẳng được, người này chính là nhạc sĩ Victor.

Victor hít sâu một hơi, sau đó khom lưng nhặt chiếc đèn bị rớt đưa cho Lucien đang cuống quýt ôm chặt đồng rác trên người: “Xin lỗi.”

Một người đàn ông trung niên tóc xù mặc áo khoác màu xanh đậm từ trên cầu thang bước xuống, cầm ông ta hơi nhô ra trước: “Victor, hiệp hội không phải chỉ mở cho mình ông, tôi có quyền làm chuyện tôi muốn, nếu muốn thoải mái tự tại thì hãy quay về nhà của ông đi.”

Ông ta dùng động tác tay để nhấn mạnh thêm ý nói của bản thân, trên mặt không giấu nổi nụ cười: “Chỉ còn hơn ba tháng nữa sẽ diễn ra buổi giao hưởng đầu tiên của ông tại Thánh Vịnh thánh phòng, tôi hiểu là ông căng thẳng hẳn cảm tới mức nào, nhưng chẳng lẽ đến giờ ông còn chưa chuẩn bị xong một bản nhạc nào sao? Tôi chờ buổi biểu diễn này rất lâu rồi, thậm chí còn định sau khi nghe xong sẽ viết một bài cho ông trên tờ Âm nhạc bình luận đấy.”

“Chết tiệt, có bản lĩnh thì ông tổ chức ngay một buổi giao hưởng tại Thánh Vịnh thánh phòng xem.” Victor chửi thề một câu, xoay người đi khỏi đại sảnh.

Sắc mặt Wolf kém hẳn đi, vừa chửi thề vừa bước lên lầu lại: “Nếu không có ông, hơn ba tháng sau...”

Lucien thấy đôi bên thôi cãi nhau liền ôm đồng rác ra khỏi đại sảnh, bỗng nhiên, hần nhìn qua chiếc đèn không có pha lê nằm trên cùng, thấy những hoa văn đẹp đẽ khắc trên chui đèn đã bị mài mòn thì chợt nghĩ: “Nó có phải kim loại không nhỉ?”

Mang suy nghĩ như thế, sau khi Lucien ôm đồng rác này bỏ xuống xe đẩy bốn bánh liền đưa tay chạm khẽ lên chui đèn, biết được nó được chế tạo từ kim loại, hình như là đồng nhưng lại cứng và bền hơn những loại đồng mà hắn thấy ở kiếp trước: “Na ná nguyên tố đồng? Tuy rằng cái chui đèn này cũng chẳng được bao nhiêu kim loại lắm nhưng nếu bán cho thợ rèn hẳn cũng được mấy đồng Phil đây.”

“Tiền?” Là một tên nghèo kiết xác nên giờ có thấy thứ gì thì Lucien đều sẽ nghĩ nó có đáng giá không, cũng nhờ thế mà hắn chợt nghĩ tới một chuyện: “Không biết trong đồng rác này có thứ gì dùng được không? Ví dụ như đồng giấy vụn, mấy cây bút lông hồng mới thấy khi này.”

Lucien như phát hiện ra một “bảo tàng”, trong lòng hớn hờ không thôi. Tuy rằng trong mắt những người giàu thì chúng không bé nhỏ không đáng kể nhưng lại như ánh ban mai soi sáng con đường để Lucien phấn đấu thay đổi cuộc sống. Chỉ cần tích góp đủ năm bạc Naar thì hắn sẽ biết được sơ bộ những chữ cái trong một tháng. Biết chữ thì hắn sẽ hiểu rõ được tình hình thế giới này, cộng thêm những kiến thức, kinh nghiệm học được ở kiếp trước và thư viện trong đầu, lúc cần hẳn hoàn toàn có thể tìm được một con đường làm giàu khác tốt hơn.

Hung phấn, do dự, trông mong những điều tốt đẹp ở tương lai khiến Lucien mạnh mẽ hẳn, đẩy xe bốn bánh ra ngoài thành nhưng đồng thời trong lòng cũng có nỗi lo riêng. Hắn tìm những thứ có thể sử dụng, có thể bán được từ trong đồng rác bằng hai bàn tay của mình mà không ngại dơ bẩn hôi thối.

“Chỉ cần hắc bang không nhúng tay đến chuyện này là được, mình hoàn toàn có thể ứng phó những tên ăn mầy rài rác khác.” Trải qua lần đại chiến với lũ chuột mất đồ cùng đám Gary, Correa trong đường nước ngầm, Lucien khá tự tin sức mạnh bản thân. Tuy hắn không khỏe bằng những thanh niên rèn luyện cơ thể thường xuyên, nhưng nếu đánh nhau thì sự bình tĩnh, ra tay tinh chuẩn tàn nhẫn cũng là những nhân tố quan trọng quyết định thắng lợi.

Rời khỏi Hiệp hội âm nhạc không bao xa, Lucien chợt thấy một người thanh niên tóc bạc thông dong bước tới nơi đây: “Lane? Hẳn tới Hiệp hội âm nhạc làm gì nhỉ?”

Sau khi tự nghĩ ra lý do Lane là người ngâm thơ rong luôn mơ tới Hiệp hội âm nhạc nên mới đến đây, Lucien nhanh chóng quên đi chuyện này.

Tới khu cửa thành, do Andrew có chút ấn tượng về Lucien nên khi thấy hắn đẩy xe rác tới liền biết hắn tới nhận nhiệm vụ gì, giả mím cười không hỏi han gì, để mặc hắn đẩy xe ngang qua đám binh sĩ thủ vệ ra khỏi cửa thành.

“Không phải người đi theo mình, lẽ nào hắc bang thật sự không nhúng tay tới?” Lucien cảm thấy phần chân xen lẫn khó hiểu.

Nhưng không nhờ thế là Lucien buông lỏng bản thân. Sau khi ra khỏi cửa thành, đi tới hạ du sông Belen được hơn hai mươi phút, thấy xung quanh yên tĩnh thì hắn liền đẩy chiếc xe bốn bánh vào một bụi cỏ ven đường, sau đó cúi mò tìm những thứ có thể bán được tiền từ trong đồng rác ở trên xe.

Một chiếc đèn dầu nát, mấy tấm kim loại rỉ sắt, tám cây bút lông hồng, đồng giấy vụn bị vò tròn, vân vân.

Lucien lục đến cuối, lôi ra một tấm lụa mỏng hình vuông, trong suốt, màu đen. Nó có mùi thơm thoang thoảng, mặt trên có một lỗ rách lớn như bị móc ở chỗ nào đấy: “Có lẽ là khăn che mặt của một nữ nhạc sĩ nào đấy.”

Lucien nhìn chiếc khăn che mặt, khẽ vuốt nó, hẳn hoàn toàn không có ý nghĩ đen tối gì mà chỉ xem nó có đáng tiền không thôi: “Chất liệu của tấm lụa đen này rất tốt nhưng nó có thể chế được thứ gì nhỉ? Ủm, bán cho thợ may để họ cắt tấm lụa đen này tạo thành đồ trang trí nhỏ hoặc là những đường viền hoa thêu trên váy, áo khoác.”

Sau khi gói những món đồ này bằng mấy tờ giấy vụn rồi đem giấu ở gần đấy, Lucien tiếp tục đẩy chiếc xe bốn bánh tới khu đổ rác thải ở hạ du sông Belen.

Gần mười phút sau, Lucien đã tới gần sông Belen, nhìn đồng rác xếp thành chồng núi nhỏ kia nhưng Lucien cảm thấy kinh ngạc vì chúng cũng không nhiều như trong tường tường của hắn. Hơn nữa, chỗ chất đồng rác kia cũng ở khá xa dòng sông trong veo như lục bảo thạch nên chúng không thể bị nước sông cuốn đi: “Lẽ nào là tập trung rác lại đây rồi dùng thần thuật để xử lý chúng?”

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, Lucien không thấy một ai, chỉ có mùi tanh tưởi lan tới: “Không có ai khác tới đây tìm những thứ đáng tiền bên trong đồng rác sao? Chẳng lẽ sợ ôn dịch, hoặc họ không có thói quen này?”

Mặc kệ nguyên nhân do đâu, sau khi nhìn thấy đồng rác chất chồng tanh tưởi này, Lucien lại như thấy một núi tiền. Sau khi đổ đồng rác trên xe xuống, nhẩn nại đi tới đi lui quanh chỗ này một lúc như không nghĩ thấy mùi hôi thối, kiểm tra lại không thấy dấu hiệu ôn dịch, Lucien quyết định mạo hiểm, dù sao thì thần thuật cùng ma pháp ở thế giới này có thể chữa bệnh được.

Đương nhiên, Lucien cũng e sợ bản thân mắc phải bệnh truyền nhiễm nào đấy nên hắn lấy giấy vụn bọc tay mình lại, cẩn thận từng chút một đi bới rác.

Hiệp hội âm nhạc là một tổ chức xã hội thượng lưu nên hẳn nhiên những món rác thải bên trong đây phải đáng giá hơn những thứ khác nhiều, Lucien bới một hồi cũng tìm được không ít thứ bán được tiền.

Suy nghĩ đến chuyện bản thân sẽ đi qua cửa thành như thế nào để không bị người khác nghi ngờ, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên nên Lucien cảm thấy khá lo. Bởi vậy nên khi tìm được một chiếc túi vải đã rách một nửa, hắn liền chôn những thứ tìm được ở một nơi kín đáo gần đấy, sau đó đẩy xe bốn bánh quay lại lối cũ, cuối cùng lấy những thứ hắn đã bọc giấy chôn trước đó bỏ hết vào túi rồi chất lên xem, cố hết sức giữ chúng bằng phẳng để xem như nó là một tấm lót tránh làm bẩn chiếc xe bốn bánh.

Chiếc khăn che mặt có thể cất trên người nên đương nhiên Lucien cất nó trong túi sách của hắn.

Lúc đi tới cửa thành, những binh sĩ thủ vệ chỉ thoáng nhìn qua rồi phát tay để Lucien đi vào.

Đẩy chiếc xe bốn bánh tới chỗ Andrew và Magnus, thấy bọn họ vội và lấy tay che mũi, Lucien lên nờ nụ cười, nói: “Tôi là Lucien, tôi tới lấy tiền công nhận được từ chỗ Hiệp hội âm nhạc.”

Magnus tránh qua một bên, vừa chửi vừa đưa đồng Phil cho Lucien: “Chết tiệt, mày mau cầm tiền rồi xéo, đẩy luôn cái xe bốn bánh hôi thối này đi luôn.”

Andrew đứng ở xa hơn, trên mặt nờ nụ cười quen thuộc: “Xem ra đây là lần đầu tiên mày chuyển rác đến sông Belen nên mới đi lâu như thế, khả khả, nếu như chậm tới khi trời tối thì vào thành hay không không phải là vấn đề, buổi tối bên ngoài có thủy quỷ qua lại đấy.”

“Giáo hội không tiêu diệt toàn bộ thủy quỷ sao?!” Tất nhiên Lucien sẽ không hỏi câu này, hần nhanh chóng rời khỏi khu cửa thành trong nỗi khó hiểu và hân hoan khi Andrew, Magnus không nghi ngờ gì mình, rồi trả chiếc xe bốn bánh lại cho chủ của nó.

Tuy sau chuyến này Lucien kiếm được năm đồng Phil, nhưng những thứ được giấu trên người và trong túi vải mới là nhân tố quyết định để hần nhanh chóng kiếm được năm bạc Naar.

Sau khi trở lại căn nhà của mình ở khu o'Let, Lucien giấu kỹ những thứ trong túi vải rồi vội vã mang chiếc khăn che mặt tới khu chợ.

Do không biết tấm khăn này có thể giặt sạch được không nên dù Lucien dứt khoát mặc kệ, tuy nhiên hần cũng cẩn thận giữ nó không để dính bẩn.

Khi tới trước một tiệm may, Lucien hơi do dự, lo lắng bị người khác mắng mỏ rồi đuổi ra ngoài giống như lúc hần đi chào hàng ở kiếp trước, mặt đỏ bừng, ấp úng không biết nên nói gì, cuối cùng tự nhận bản thân không có duyên tiếp thị mà bỏ nghề.

“Mình lo lắng những chuyện này thật ra là do sợ mất mặt, nhưng giờ mình còn gì để lo được mất nữa đâu? Chẳng lẽ thể diện có thể biến bánh mì đen thành bánh bao trắng, có thể cho mình ăn bỏ bít tết, cá tuyết, uống rượu nho được sao? Có thể giúp mình học được chữ chặc?”

Sau khi Lucien xuyên việt đến thế giới này, trải qua một số chuyện, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng, lúc này chỉ do dự một chút rồi hạ quyết tâm bỏ qua thể diện, nhanh chóng đi vào trong tiệm may.

Trong tiệm có một ông lão tóc đeo kính tóc hoa râm, thấy Lucien đi vào thì nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì?” Nhìn qua trang phục trên người Lucien đã biết hần không phải là người có thể tới những tiệm may đắt tiền như ở đây.

Lucien cười rất nhiệt tình: “Lão tiên sinh, tiệm của ông có cần lụa đen không, chỗ tôi có một miếng khá tốt...”

Lucien còn chưa nói hết câu đã bị ông lão tóc hoa râm lên tiếng cắt ngang: “Người có thể có được tấm lụa đen gì tốt chứ, mau đi ra, tên lừa đảo chết tiệt.”

Ông lão vừa mắng vừa đi ra quầy đẩy Lucien, căn bản không cho hần có cơ hội lấy tấm lụa đen ra: “Cho dù có chặc cũng là của ăn trộm thôi, lão João (*) ta là người ngay thẳng, chỉ mua vải vóc từ những hãng buôn thôi.”

(*) João tên tiếng Bồ Đào Nha của John.

Lucien bị đẩy ra khỏi tiệm nên bắt đầu đi phải tìm một tiệm khác và quyết định thay đổi phương thức một chút.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Món Tiền Đầu Tiên

Lucien hết sức buồn bực khi liên tục bị người của ba tiệm may khá chuyên nghiệp đuổi ra ngoài. Mặc dù hần đã lấy tấm lụa đen ra ngay từ lúc đầu nhưng những thợ may kia vẫn không chịu tin, không những không kiểm tra chất liệu của tấm lụa kia mà còn tỏ ra đề phòng một người lạ như hần.

Khu chợ này rất lớn, có hơn mười con phố lớn nhỏ khác nhau, người đến kẻ đi, thường xuyên thấy được các dị tộc như người lùn, tinh linh, cực kỳ phồn hoa nên Lucien nhanh chóng tìm thấy một tiệm may trang nhã sạch sẽ ở cuối một con phố.

Cậu bé tóc vàng khoảng mười lăm mười sáu tuổi trông cửa tiệm nờ nụ cười ngại ngùng ngây ngô: “Sự phụ tôi đang thiết kế trang phục ở phía trong, tôi tên là Banse, không biết ngài cần gì?”

“Có thể xem giúp ta tấm lụa đen này không?” Rút kinh nghiệm ở những lần trước, lần này Lucien lấy tấm lụa đen ra hỏi dò.

Banse tưởng Lucien muốn mua một tấm lụa đen tương tự nên cầm lấy mà không nghi ngờ gì. Sau khi cậu bé đưa tay sờ thử, xem ngoài nắng thì kinh ngạc: “Thưa ngài, đây là ‘Dạ oanh đen’ của nước Holm, chỉ có những quý tộc chân chính mới mua được nó, không biết sao ngài lại có được nó?”

Cậu bé cũng giống như những người thợ may trước đó, lo lắng đề phòng Lucien. Một kẻ mặc rách rưới như hần sao có thể có ‘Dạ oanh đen’ mà ngay

cả những phú ông lắm tiền cũng không mua được, chắc chắn là la lịch hết sức đáng nghi.

Lucien thấy tất cả mọi người đều phản ứng giống nhau nên dứt khoát hạ giọng: “Yên tâm đi, chắc chắn sẽ không gây ra rắc rối gì cho các người đâu.”

“Thật sao?” Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt gầy dài bước ra từ sau tiệm, ông ta là McDowell, chủ tiệm may này. Trước đó, do Banse kinh ngạc nên không khống chế được giọng nói của mình, quấy nhiễu đến ông nên ông đi ra xem thử có chuyện gì, đúng lúc nghe thấy lời giải thích của Lucien.

Không đuổi ta ngay sao? Lucien thấy rốt cuộc cũng có một kết quả khá ưng ý, trong lòng mong chờ, khá phấn khởi: “Tôi xin thề với Chúa, hơn nữa, ngài xem, nó bị thủng một chỗ rồi nên sẽ chẳng có vị tiểu thư, phu nhân quý tộc nào quan tâm đến, chỉ cần ngài sửa nó thành họa tiết trang trí trên đầm hoặc làm ruy băng thì sẽ chẳng ai biết được nó từng là gì.”

McDowell lấy tấm lụa đen từ tay Banse, xem kỹ rồi yên lặng trong chốc lát, sau đó cất giọng bình ổn: “Vậy cậu muốn bao nhiêu?”

Lucien hưng phấn trong lòng, bàn tay siết chặt, suýt nữa đã vung lên rồi, nhưng nhờ trải qua lần gặp phải lũ chuột mất đồ trước đó mà ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường, mỉm cười nhìn McDowell: “Tôi tin tiền sinh sẽ không khiến tôi phải thất vọng.”

McDowell thoáng nhìn mắt Lucien, thấy hắn không có vẻ vội vàng gì liền nhẹ nhàng nói: “Bốn mươi đồng Phil, nó chỉ lớn chừng này, lại bị thủng một lỗ lớn nữa nên những chỗ ta có thể dùng được cũng không nhiều.”

“Một bạc Naar, một chiếc đầm lông lấy nếu được đính thêm Dạ oanh đen có nét đẹp tiềm ẩn như bầu trời đêm thì chắc chắn nó sẽ càng hoàn mỹ và thích hợp với các tiểu thư, phu nhân tôn quý hơn.” Lucien cố nén kích động, mặc cả giá gấp đôi.

McDowell lắc đầu rồi trả tấm lụa đen lại cho Lucien: “Tối đa là năm mươi đồng Phil, nếu không thì cậu đem đi đi.”

“Thật đáng tiếc.” Ngoài mặt thì Lucien bình tĩnh lấy lại tấm lụa đen, xoay người đi ra khỏi tiệm nhưng thực tế thì trong lòng hắn hết sức căng thẳng, mâu thuẫn. Phải chăng sẽ kêu mình dừng lại? Phải chăng sẽ tăng thêm giá? Nếu bỏ qua cơ hội ở tiệm này, chắc gì những tiệm khác đã sẵn lòng mua một thứ không rõ lai lịch như thế nữa!

Một bước, hai bước, ba bước... Lucien thấy mình gần như đã ra khỏi cửa tiệm rồi thì McDowell đứng ở đằng sau rốt cuộc cũng gọi lại: “Tám mươi đồng Phil, nếu không phải đúng lúc có một chiếc đầm phù hợp cần trang trí họa tiết từ Dạ oanh đen thì ta nhất định không trả giá cao thế đâu.”

Tuyệt lắm! Lucien kích động, hưng phấn dậm lên ngực mình một cái, sau đó xoay người lại, bình tĩnh mỉm cười: “Như ngài mong muốn.”

Tám mươi đồng Phil đổ lên túi của Lucien phát ra những tiếng leng keng khiến chiếc túi căng phồng, khá rườm rà, nhưng hắn lại cảm thấy chúng đáng yêu không nói nên lời.

Trước khi Lucien bước ra khỏi cửa tiệm thì McDowell gọi lại một lần nữa: “Ta không biết cậu, cũng không muốn biết tên cậu, nhưng sau này nếu như còn những tấm vải quý giá như thế này mà cậu không muốn rước lấy phiền phức gì thì có thể suy nghĩ đến chỗ của ta.”

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Tâm trạng của Lucien khá tốt, hắn khẽ cúi người chào.

Đi ra khỏi tiệm may của McDowell, Lucien phát hiện bầu trời trở nên xanh thẫm, nắng tự nhiên tươi sáng, không khí mát mẻ, hết thấy đều tốt đẹp như thế.

Tám mươi đồng Phil không nhiều cũng không ít, trừ việc thu hẹp khoảng cách đến năm bạc Naar ra còn chứng minh được phương pháp kiếm tiền từ chuyện nhặt rác của hắn, đây chính điều quan trọng nhất.

...

“Đại ca Lucien, rốt cuộc anh cũng về rồi, anh trai em mới về nhà nên mẹ kêu em sang mời anh ăn bữa tối.”

Lucien đi gần tới nhà mình thì thấy Alvin đứng trước cửa, đúng lúc cậu bé cũng nhìn thấy hắn nên vui vẻ vẫy tay gọi.

“John, con cả của dì Alissa? Người thanh niên đã trở thành người hầu kỵ sĩ tập sự đó sao?” Lucien nhớ lại chuyện hai anh em Alvin, sau đó mỉm cười nói với cậu bé: “Em chờ chút, để anh lau mồ hôi trên người đã.” Lucien có chín mươi hai đồng Phil nhưng không muốn để Alvin thấy, có trời mới biết được cậu bé sẽ lỡ miệng nói cho ai đó thì sao, chờ khi bản thân kiếm đủ năm bạc Naar đóng tiền học chữ thì sẽ không còn chuyện gì lớn nữa, hắn tin chắc bản thân sẽ không làm chuyện như hôm nay mãi.

Alvin cười hi hi trả lời: “Dạ, Lucien đại ca. À đúng rồi, anh trai em mang về một khối thịt bò rừng, do lúc trước anh tham gia huấn luyện kỵ sĩ, đi nơi hoang dã mà săn được, sau đó Hiệp sĩ Wien chia cho mỗi người mỗi phần bằng nhau.”

“Rốt cuộc cũng được ăn khoai tây hầm thịt bò rồi, hai năm kể từ khi anh trai em được Hiệp sĩ Wien dẫn đi huấn luyện tới giờ, em mới ăn chưa tới hai mươi lần!”

Cậu bé thoáng liếm môi thèm thuồng.

Mặc dù thu nhập của một nghệ sĩ đường phố như Joel khi có khi không nhưng còn đỡ hơn phải lao động chân tay hay làm cu li rất nhiều, cộng thêm số

tiền Alissa kiếm được từ việc giặt đồ tại xưởng dệt nên thu nhập của gia đình họ khá gần ở mức bình dân. Chỉ do John rèn luyện cơ thể, sức ăn lớn nên gia đình họ mới sống khổ như thế, thậm chí thỉnh thoảng còn phải nhờ lão Evans giúp đỡ thêm.

Chỉ sau khi John thành công được Hiệp sĩ Wien chọn, hai người họ không cần lo lắng gì nữa, Alissa lại bắt đầu suy nghĩ cho cuộc sống sau này của Alvin, kết quả vậy mà họ còn ăn kém hơn trước đây nữa.

Về chuyện này, do Lucien không quá hiểu thế giới này nên không cảm thấy lạ gì, ngược lại còn cho rằng dân nghèo được ăn thịt bò một tháng một lần coi như đã tốt lắm rồi.

Sau khi giấu kỹ mấy đồng Phil, Lucien tùy tiện lau mồ hôi trên người rồi theo Alvin đi tới nhà di Alissa.

Bên ngoài nhà di Alissa tụ tập những người hàng xóm mà Lucien rất quen mặt, bọn họ đang nói chuyện rất sôi nổi:

“Nghe nói thằng John đã trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức cho Hiệp sĩ Wien rồi phải không?”

“Chính miệng Alissa nói mà, cô ấy không nói dối đâu!”

“Chưa tới mười chín tuổi đã trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức, không chừng thằng John thật sự có thể kích phát sức mạnh huyết thống, đạt được Thần ân, trở thành kỵ sĩ chân chính đây.”

“Chắc, sắp phải gọi nó là John lão gia, John đại nhân rồi.”

“Joel và Alissa thật may mắn, sắp được sống những tháng ngày tốt đẹp rồi!”

Lucien khó hiểu nhìn Alvin, thấy cậu bé cũng đang ngạc nhiên và gật đầu thật mạnh nhìn lại xem như những điều mọi người nói ban nãy là vinh quang.

Vào phòng, Lucien đã nhìn thấy một người thanh niên tóc vàng mắt nâu đang ngồi trên ghế đứng lên, John giống chú Joel hồi trẻ, cao ráo anh tuấn, nhưng khiến hắn ấn tượng nhất chính là khí chất trầm ổn nội liễm của đối phương.

“Nghe nói cậu gặp chuyện nên mình đã rất lo, nhưng hiện tại xem ra thì không còn gì nghiêm trọng nữa rồi, mình cũng yên tâm.” John mỉm cười vỗ khệ vai Lucien. “Cậu đừng quá bận tâm, chuyện bất ngờ xảy ra như thế cứ coi như là một lần khảo nghiệm bản thân đi.”

Hắc mặc trang phục kỵ sĩ màu xám, dáng người cao ráo nhưng lại tỏ ra chín chắn như một người anh trai khi nói chuyện với Lucien, mặc dù y chỉ lớn hơn hắn có một hai tuổi.

Lucien cười đáp: “Vốn bệnh cũng không nặng lắm, nhưng di Alissa lo lắng quá nên mọi chuyện mới hơi căng thẳng thế thôi.”

Alvin ở một bên hùa theo: “Đúng thế, đúng thế, mẹ hoàn toàn không tin em.”

John cười xoa đầu Alvin: “Nhanh đi rửa mặt đi, sắp ăn tối rồi.”

Chờ Alvin đi khỏi, John cười mỉm gợi ý Lucien ngồi xuống: “Sao nào, lâu không gặp nên giờ ngại thế hả? Lucien, chúng ta là đôi bạn thân từ nhỏ tới giờ mà.”

“Quả thực có chút không quen, ừm, mình không ngờ là cậu lại thay đổi nhiều thế.” Lucien tìm đại một lí do.

John đứng đắn gật đầu: “Huấn luyện kỵ sĩ không phải chỉ rèn luyện thân thể không mà còn cả đạo đức, tinh thần nữa, tuy hết sức khổ cực nhưng kết quả đạt được cũng rất lớn.”

Mọi người cùng nghe John kể lại những chuyện diễn ra khi huấn luyện trong trang viên của Hiệp sĩ Wien được một lát thì di Alissa bắt đầu dọn bữa tối.

Trên bàn ăn chỉ có khoai tây hầm thịt bò và cá nướng nhưng Lucien lại cảm thấy chúng rất ngon, ăn tới suýt nữa thì cắn luôn cả lưỡi, bởi cả ngày nay hắn chỉ ăn toàn bánh mì đen, còn Joel thì do John trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức nên được Alissa phá lệ cho uống rượu nếp ăn thịt bò.

Suốt bữa tối, Alissa vui vẻ lời nhai liên tục, Joel, Lucien và Alvin thì tranh thủ ăn hoặc uống rượu, thỉnh thoảng mới trả lời mấy câu khiến bà thỏa mãn, còn John thì tuân theo quy tắc của một kỵ sĩ mà im lặng ăn tối, không thể nói chuyện.

“Ồ.” Trong tiếng no ợ dài của Alvin, bữa tối kết thúc.

John mỉm cười lắc đầu: “Alvin, ăn quá no có thể ảnh hưởng tới cơ thể đấy, sau này đừng thế nữa.”

Sau đó y quay sang nhìn Lucien: “Lucien, cậu có từng nghĩ tới công việc sau này mình sẽ làm chưa?”

Đối với vấn đề này, dù là Joel hay Alissa đều hết sức quan tâm, họ nghiêm túc nhìn Lucien.

Lucien cẩn thận trả lời: “Hiện tại còn chưa xác định rõ, nhưng mình không nghĩ mọi chuyện sẽ tiếp tục giống như hiện tại đâu.”

“Rất tốt, bất mãn với cuộc sống là sức mạnh để tiến bước.” John hài lòng gật đầu. “Đạo này, trong phòng mì và phòng ủ rượu ở trang viên của Hiệp sĩ

Wien thiếu người, đang muốn tuyển một ít học đồ, nhưng trong mười năm phải sống ở trang viên, cậu suy nghĩ một chút, chờ tuần tới mình quay lại rồi nói cho mình biết đáp án.”

Sau khi trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức, John đã cố gắng lực thay đổi cuộc sống của bản thân y lẫn người nhà, bạn bè, dù nhỏ bé những cũng rất quan trọng.

Mà thế giới này cũng lưu truyền thần thoại thất thiên tạo thế (*), mỗi ngày là một thứ, cứ bảy ngày là một tuần.

(*) Sáng tạo thế giới trong bảy ngày, trích chương 1 & 2 trong Sáng thế ký.

Xem chi tiết tại http://vi.wikisource.org/wiki/Sáng_thế_ký

Trích:

- Ngày thứ nhất: Tạo ánh sáng và bóng tối.
- Ngày thứ hai: tạo bầu trời và biển cả.
- Ngày thứ ba: tách biển và đất liền - cây cỏ mọc trên đất, tùy theo loại sinh trưởng và tái sinh theo từng giống hoa-quả-hạt.
- Ngày thứ tư: tạo dựng Mặt Trời, Mặt Trăng cùng các vì tinh tú, phân định ngày với đêm, thời tiết trên các vùng Trái Đất.
- Ngày thứ năm: tạo dựng các sinh vật sống và sinh sôi dưới nước, trên không các loại thủy sản, các loại cầm.
- Ngày thứ sáu: tạo dựng muôn thú trên mặt đất và cuối cùng dựng lên loài người: cai quản thế giới trần gian.
- Ngày thứ bảy: Thiên Chúa nghỉ ngơi.

“Tốt, John.” Lucien mới kiếm được món tiền đầu tiên trong đời nên càng có thêm những dự định lâu dài tốt đẹp hơn, căn bản không nghĩ tới chuyện đi bán thân trong mười năm, nhưng nếu từ chối thẳng thừng thì lại không ổn, không phù hợp tình hình cuộc sống hiện tại nên hắn định chờ qua ít ngày sang tuần sau rồi từ chối.

John đứng lên: “Được rồi, giờ Lucien đã không xảy ra chuyện gì nữa nên con sẽ quay lại trang viên của Hiệp sĩ Wien trước khi cửa thành đóng.” Sau đó, y ôm Joel, Alissa, Alvin và cuối cùng là một cái ôm thật chặt dành cho Lucien. “Tiếc là cậu không biết chữ, chứ không thì có thể làm thư ký giúp quản gia Donni giải quyết vụ án ở các làng xã rồi, công việc này được nhiều tiền công và thể diện lắm.”

“Mình đang định học chữ nè.” Lucien nhân cơ hội nói ra.

John sững sờ một lát rồi bật cười: “Lucien của chúng ta rất có chí khí nha, ừm, mình sẽ nghĩ cách giúp cậu, xem thử có thể tìm được cơ hội nào không, nhưng có thể hy vọng không lớn hoặc sẽ tốn một thời gian dài đấy, cậu cần phải chuẩn bị trước đi đó.”

“Cảm ơn cậu, John.” Lucien không hề kí thác hy vọng trên người John, chính hắn đang nắm chắc trong tay một con đường khác.

...

Liên tiếp ba ngày, mặc dù không tìm được món nào có giá trị như Dạ oanh đen nhưng Lucien cũng đã kiếm được một bạc Naar sáu mươi tư đồng Phil, cho nên hắn hăng hái đi ra khỏi thành.

Andrew nhìn bóng lưng Lucien, khó hiểu nói với Magnus: “Sao mỗi sáng tên nhóc kia đều đi ra bên ngoài thành nhỉ?”

“Andrew, người mới nói gì?” Sau lưng Andrew truyền tới một giọng nói ôn hòa.

Về mặt Andrew trở nên nghiêm túc, gã vội vàng quay đầu lại: “Buổi sáng tốt lành, Jackson đại ca.”

Leon Jackson, ông trùm hắc bang Aaron. Gã có một gương mặt hết sức bình thường, thoát nhìn như một người thân thiện nhã nhặn, nhưng nếu có ai bị vè ngoài của gã đánh lừa thì chắc chắn kết cuộc của kẻ đó sẽ rất thê thảm. Luận mặt âm hiểm xảo trá hay độ tàn nhẫn nhạy cảm, gã đều xếp số một số hai ở hắc bang Aaron.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thân Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 13: Tấn Công Bất Ngờ

Jackson sờ cằm rồi nở nụ cười bình dị: “Andrew, dạo này người làm không tồi, đứng rồi, mới này người nói gì nhỉ?”

Andrew cười xòa: “Jackson đại ca, chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi mà, tôi thấy một tên nhóc mấy ngày gần đây hay đi ra ngoài thành nên cảm thấy hơi khó hiểu thôi.”

“Tên nhóc đó có mang cái gì ra ngoài, đem cái gì về, người có để ý tới chuyện này không?” Jackson cười rất ôn hòa nhưng không hiểu sao, Andrew và Magnus lại cảm thấy hơi lạnh run.

Magna tự nhận mình là người có 16% huyết thống của tộc người dã man Adede chỉ tin ngưỡng nắm đấm chứ không tin ngưỡng thần, gần như bị coi là côn đồ nhưng nghe Jackson hỏi thế thì ấp úng không biết trả lời sao cả. Andrew thì đỡ hơn một chút, sau khi nhớ lại mọi chuyện, nói một cách không chắc chắn: “Hình như nó mang một chiếc túi cũ nát làm từ cây đay ra ngoài, còn lúc về, à, hình như bên trong túi có một số thứ, nhưng mà thời gian này, trong rừng Black đối diện sông Belen đang là mùa nấm, có thể nó đi hái nấm chăng?”

“Hái nấm cũng cần tới sức mạnh của một thanh niên ư? Mép rừng Black không có gì nguy hiểm cả, mấy đứa con nít đi hái đã đủ rồi.” Jackson lắc đầu.

Andrew lấy can đảm hỏi: “Thế nhưng Jackson đại ca, một thằng nhóc nghèo túng dơ bẩn như nó thì có thể có thứ gì kỳ lạ đây?”

Artaud có tổng cộng ba cửa thành nhưng nơi giáp ranh sông Belen cùng rừng Meltzer Black là nhộn nhịp nhất, thương nhân, binh danh, lính đánh thuê, người mạo hiểm qua lại mỗi ngày rất nhiều, Andrew và Magnus đầu rảnh mà chú ý tới một tên nhóc nghèo như Lucien.

Jackson cười ha ha: “Hôm kia thợ rèn Reger tới tìm ta, lão mua được một khối kim loại vụn khá tốt từ một tên nhóc mà chỉ có những người giàu, có địa vị trong Nhân Sĩ các mới dùng được. Mặc dù nó chỉ là loại thấp kém nhất trong số đó nhưng cũng có chút trợ giúp để tạo ra một con dao găm sắc bén hơn. Lão tò mò về lai lịch của khối kim loại này nên muốn hỏi chúng ta có biết tin tức gì không.”

“Jackson đại ca, ý của người là Lucien đã bán khối kim loại kia cho Reger?” Cái đầu toàn là bã đậu của Magus lập tức liên tưởng hai người này, hoàn toàn mặc kệ có chứng cứ hay không.

Jackson khẽ gật đầu: “Tên nhóc đó rất cẩn thận, Reger không thể theo đuôi nó được, khối kim loại vụn kia đã được kiểm tra rồi nhưng không nhìn ra được xuất xứ, ta phải tốn mất một ngày mới phát hiện được chút đầu mối từ khu chợ. Mấy hôm nay tên nhóc đó ra tay khá nhiều lần nên mọi người cũng có chút ấn tượng, có người thấy nó hay xuất hiện ở cửa thành này, ha ha, không ngờ các người lại biết nó, thật quá tốt.”

“Jackson đại ca, chúng tôi phải làm sao?” Andrew vội hỏi Jackson.

Jackson chỉ hướng cửa thành: “Trước tiên hãy cho ta biết lai lịch của thằng nhóc này, sau đó các người lặng lẽ bám theo nó, nếu bị nó phát hiện thì cứ bắt nó lại mà tra hỏi, những đồng Phil trên người nó sẽ là của các người.”

“Vâng, Jackson đại ca.” Magnus dành trả lời trước Andrew, trên mặt hiện lên nét hung tàn

Hon mười ngày nay chưa đánh ai nên lúc này gã cảm thấy hưng phấn.

...

Lucien đang trên đường đi tới sông Belen, tay cầm chiếc túi làm từ cây đay. Đột nhiên phát hiện ra một phương pháp kiếm bộn tiền, thực ra sau cơn hưng phấn thuở ban đầu thì lúc này hắn đã tỉnh táo lại, suy nghĩ làm sao để mọi người không phát hiện ra chỗ khác lạ của hắn, ít nhất phải tới trước khi hắn kiếm đủ năm bạc Naar.

“Mặc dù mình khá cẩn thận trên nhiều phương diện nhưng do chưa có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, lại không quá quen thuộc thể giới này, nên rất khó nói được sẽ bỏ sót điểm nào đấy, ừm, dựa theo kế hoạch thì mai đi cửa thành cũ một lần nữa, ngày kia sẽ đi từ cửa thành khu Nolan, qua ba ngày sau sẽ đổi qua cửa thành khu Viola.”

Khu Viola cũng là một khu bình dân, khu Nolan là một khu chợ khác ở Artaud này. Cửa thành ở hai nơi này ở rất xa sông Belen, nếu xuất phát từ hai nơi này thì phải đi một vòng rất lớn mới tới được con sông. Bình thường thì Lucien muốn đến rừng Meltzer Black hái nấm để lấp liếm đã tốn hai tiếng, mà từ hai cửa thành này đến khu rừng cũng phải mất ít nhất ba tiếng đồng hồ.

Lucien mãi suy nghĩ thì đột nhiên mơ hồ cảm thấy mình bị người khác theo dõi.

“Ai theo dõi mình nhỉ?” Lucien hết sức cảnh giác.

Sau lần suýt bị Gary bóp chết dưới đường thoát nước, Lucien cảm thấy tinh thần bản thân khá nhạy cảm, có năng lực cảm ứng thần bí, nhờ thế mà mấy hôm nay, trong lúc bán hàng hắn mới có thể thuận lợi thoát khỏi những kẻ tham lam bám theo.

Không dám lơ là, Lucien giả bộ như không có chuyện gì cả. Lúc qua một góc khẽ trên con đường cái lớn, thừa dịp có đám cây cối che lấp tầm nhìn đằng sau, hắn lập tức chạy như điên, sau đó đột nhiên chạy vào trong khu rừng thưa cây, trốn sau một gốc cây lớn chờ đám người theo đuôi xuất hiện.

Lúc này, Lucien cực kì tỉnh táo, hắn cần phải biết rõ người bám theo mình là ai mới có thể đưa ra phương pháp ứng đối tốt nhất.

Một hai phút sau, hai tiếng bước chân xột xoạt lục đục vang lên rồi ngừng ngừng hẳn tại ngã rẽ, dường như chủ nhân của nó đang muốn tìm hiểu xem Lucien đang ở đâu.

“Chết tiệt, nó chạy mất rồi!”

“Andrew, sớm nghe ta thì tốt rồi, quân nó đi đâu, trực tiếp bắt nó lại rồi đánh một hồi thì chúng ta sẽ biết hết mọi chuyện thôi!”

Hai người không ần nấp nữa mà lớn tiếng mắng.

Lucien vốn cảm thấy giọng nói này khá quen tai, nhưng đợi đến khi Magnus kêu tên “Andrew” thì hắn lập tức hiểu: “Đám hắc bang Aaron nghi ngờ mình rồi à? Nhanh thế sao?”

Lucien hoàn toàn không suy nghĩ nhiều đến chuyện tại sao bản thân lại bị phát hiện nhanh như thế bởi thế giới này có rất nhiều phương pháp kì lạ để tìm ra. Hắn nhẹ nhàng hít sâu một hơi, định chờ hai người rồi đi thì lập tức di chuyển tới cửa thành khác, quay lại nhà của mình lấy số tiền đã giấu rồi trốn đi nơi khác ít ngày, sau đó, cùng lắm thì đồng ý theo John tới trang viên của Hiệp sĩ Wien làm học đồ ủ rượu.

Andrew và Magnus đứng ở chỗ cũ tranh luận hơn một phút, thấy Lucien đã không còn ở đây thì tỏ ra chán chường, nhưng Jackson là một người tàn nhẫn, nếu làm hỏng chuyện của gã thì sợ rằng họ sẽ không có kết cục tốt.

“Magnus, chẳng phải mày hay khoe khoang bản thân mang huyết thống tộc người dã man sao, có thể phân biệt được mùi vị trong gió không?” Andrew đột nhiên nhớ tới một chuyện mà lúc trước Magnus thường hay lấy ra để khoe.

Magnus sờ lên cái đầu trọc của mình rồi nói giọng ồm ồm: “Ta nhất thời quên mất rồi, hơn nữa có lúc phân được có lúc lại không.”

Ở cách đó không xa, Lucien nghe hai người nói thế thì tâm tình không yên, hắn mới xuyên việt tới thế giới này có mấy ngày nên còn hiểu khá ít những phương pháp và thủ đoạn làm việc ở đây.

Manus khẽ ngẩng đầu rồi hít sâu một hơi, đột nhiên gã kêu lên đầy hưng phấn: “Ta ngửi thấy cái mùi thối hoắc của thằng nhóc đó rồi!”

Vừa gào thét, gã vừa bước tới gốc cây lớn nơi Lucien ẩn mình, Andrew thì bám sát theo sau gã.

Ngay lúc Magnus kêu lên, Lucien cũng đã xoay ngoài chạy trốn, muốn dựa vào tốc độ thoát khỏi hai người bọn họ.

Nhưng ai mà biết được, mặc dù Magnus đồ con, vai u thịt bắp như thế nhưng lại chạy hết sức nhanh, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng ngắn, nếu không phải gã lo né mấy gốc cây thì đã bắt được chéo áo của Lucien rồi.

Trong khu rừng thưa cây bên cạnh sông Belen, Lucien chạy một chập liền thấy trước mặt trở nên trống trải, biết bản thân đã không thể nhờ cây cối và sự linh hoạt để né tránh Magnus nữa.

Thế nhưng Lucien không quá hoang mang, cảm giác áp bách mà Magnus mang lại cho hắn kém xa người hầu kỵ sĩ cấp cao Gary chứ đừng nói gì tới lũ chuột mất đồ lúc nhúc kia.

“Không thể chạy trốn được nữa, thừa dịp Magnus đuổi theo mà Andrew còn ở đằng xa, mình phải đánh ngã Magnus thôi.” Lucien nhanh chóng đưa ra quyết định.

Ngay lúc Lucien đề phòng cao độ cũng như dồn sự phát động tấn công, Magnus hưng phấn rống giận bên tai hắn.

Lucien lập tức khựng lại, thụp người xuống, đầu cúi gằm, nhún chân phi về phía ngực Magnus.

Magnus không ngờ Lucien sẽ dừng lại đột ngột nên không thể điều khiển được cơ thể mình đang lao tới trước theo quán tính, tay phải vô ý thức vung ra một quyền, nhưng do Lucien đã cúi người né tránh nên cú đấm chỉ có thể lướt qua đầu hắn.

Lucien vừa va đến ngực Magnus, nắm tay phải đang nắm chặt đánh mạnh vào phần bụng yếu ớt của Magnus khiến ruột gan gã lộn tùng phèo, cổ họng rứa ra chất chua, la hét đau đớn.

Nhưng cách tấn công như thế chưa thể khiến cho một người có một phần mười máu huyết thống tộc người dã man như Magnus mất sức chiến đấu được. Sau hai ba giây thích ứng, gã gấp khuỷu tay trái đánh xuống dưới.

Song trước khi gã đánh khuỷu tay xuống dưới thì chân phải của Lucien đã sớm co lên, thúc mạnh đầu gối lên chỗ chính giữa hai chân Magnus.

“AAA!!”

Một đứa con lai không nhìn ra huyết thống tộc người dã man như Magnus hét lên thảm thiết, hai tay che phía dưới, lăn qua lăn lại trên mặt đất trông rất thống khổ.

Andrew chạy tới gần thấy thế, tự đứng dưới hông mát lạnh, biết là mình đã tới chậm một bước.

Lucien không hề đứng lại xem mà xoay người chạy trốn, bởi Andrew đang đuổi theo sau tay cầm một con dao sáng loáng, chung quanh lại không có thứ

gì có thể lấy làm vũ khí, bản thân lại không biết gã kia mạnh nhường nào, hơn nữa nói không chừng qua một lát thì tên Magnus có thể khôi phục sức chiến đấu, dù sao thì thân thể của gã cũng quá rắn chắc.

Andrew đuổi theo được mười mấy bước, thấy khoảng cách giữa hai bên ngày càng xa, mà Magnus lại đang lẩn lộn kêu rên ở đằng sau nên gã do dự một chút rồi quyết định dừng lại.

...

“Ở thế giới này nếu không có sức mạnh thì thật sự không cảm thấy an toàn, tới một khoản tiền nhỏ cũng không giữ được.” Trải qua chuyện lần này, Lucien không nhận được mà cảm thán.

Hiện tại đã hơn chín giờ sáng, Lucien từ cửa thành khu Nolan cẩn thận quay lại căn nhà nhỏ tại khu dân nghèo của mình, chuẩn bị lấy số tiền đã giấu trước đó ra. Dù sao Andrew và Magnus cũng biết hắn, biết Cohen giới thiệu nên rất có thể hắc bang Aaron đã tra ra lai lịch cũng như chỗ ở rồi. Hiện giờ hắn chỉ mong có thể hoàn thành mọi chuyện trước khi bọn họ ập tới, bằng không thì toàn bộ tâm huyết mấy hôm nay bỏ ra sẽ đi tong hết, hơn nữa còn chọc tới một đám côn đồ, lưu manh, vô lại.

Lucien nấp sau một bức tường bên ngoài nhà mình, lén quan sát căn phòng nhỏ của mình, thấy xung quanh không có người nào, đang định tìm mấy đứa trẻ hàng xóm hỏi thăm một chút thì đột nhiên nhìn thấy mấy tên thanh niên đang hùng hổ lao tới căn phòng của mình.

Theo hướng chỉ tay của một người đàn ông tướng mạo bình thường ăn mặc chỉnh tề, một tên thanh niên có cánh tay cơ bắp đứng dậy, đá tung tấm cửa mục nát nhà Lucien.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Quyết Tâm

Mấy tên lâu la đá bay cánh cửa nhà Lucien, thấy bên trong không có chút phản ứng gì thì vọt vào xem rồi quay ra bẩm báo với tên đại ca có khuôn mặt bình thường: “Jackson đại ca, bên trong không có người, mọi thứ rất ngăn nắp.”

Jackson nở nụ cười thân thiện: “Tồn khá nhiều thời gian ở chỗ lão Cohen mới biết được tình hình chi tiết của tên nhóc này, vốn tưởng sẽ tới muộn, ha ha, mặc dù Magnus và Andrew ngu ngốc ăn hại nhưng ít ra cũng có chút tác dụng.”

Mấy tên lâu la ở bên cạnh nghe gã nhắc tới hai người đó thì lập tức nhớ tới tình trạng bị thảm của Magnus, không tự chủ được cảm thấy lạnh teo bu-gi. Andrew đứng ở phía trước nhất thì im lặng mừng thầm, nếu như tên nhóc kia ôm mọi thứ bỏ trốn thì kết quả của mình sẽ hết sức thảm, nhưng tất nhiên còn tốt hơn tên Manus bị các thầy thuốc phán phải nằm trên giường một tuần liền.

“Andrew, người đi vào trong tìm xem có thứ gì kì lạ không.” Jackson dặn dò.

Lúc này Andrew cần biểu hiện lập công nên nghe thế liền đi ngay.

Ít phút sau, Andrew mang ra một số thứ linh tinh, trên mặt biểu tình quái dị: “Jackson đại ca, trong rương của tên nhóc này có rất nhiều ‘rác’.”

Lucien khóe thâm trong lòng, đây đều là những thứ hắn chưa kịp xử lí xong. Mới nhìn qua sẽ thấy chúng có liên quan đến rác, nếu như liên tưởng tới những thứ mà mình bán cho khu chợ trong mấy ngày hôm nay, với trí thông minh của những người bình thường thôi cũng đủ biết được phương pháp làm giàu của hắn.

Hơn nữa hắn chỉ hành động một mình, lại sợ bị người phát hiện nên mỗi lần chỉ mang theo một ít thứ, kết quả số tiền kiếm được cũng khá ít. Nhưng nếu băng xã hội đen Aaron không chế đồng rác bên bờ sông, với số lượng nhân công cùng khả năng nắm giữ khu chợ của họ, nói không chừng đây lại là một phương pháp kiếm bộn tiền. Cứ như thế, chắc chắn bọn họ sẽ không từ bỏ phương pháp này, cho nên mình chỉ có thể kiếm một biện pháp làm giàu khác.

Jackson thoáng nhìn qua đồng rác trên tay Andrew, lắc đầu bĩu môi: “Ta nghĩ là ta đã biết tên nhóc kia lấy được khối kim loại vụn kia từ đâu rồi, ôi, cứ ba ngày Giáo hội lại dọn dẹp một lần, thế mà chúng ta lại không nghĩ tới bên trong đồng rác ở gần bờ sông Belen lại cất giấu ‘bảo tàng’. Rác từ khu quý tộc, cung đình, trang viên ngoài thành, Hiệp hội âm nhạc, phường rèn, công hội lính đánh thuê đều tập trung lại một chỗ ở bên bờ sông Belen. Ha ha, rác trong mắt các quý tộc chưa hẳn đã là rác thật.”

Thực ra khi Jackson nghe Andrew và Magnus kể tới chuyện Lucien chuyển rác từ Hiệp hội âm nhạc ra ngoài thành đã nghĩ tới chuyện này rồi, lúc này chẳng qua chỉ là xác nhận lại thôi.

Sau khi phát biểu xong cảm nghĩ, Jackson cười rất hòa nhã: “Cảm ơn Lucien đã chỉ cho những kẻ mê muội như chúng ta thấy được một con đường sáng để làm giàu, chúng ta nên cảm ơn nó một cách nhiệt tình mới phải, đi, đập nát mọi thứ trong nhà nó, tịch thu số tiền của nó, sau này ai phát hiện ra nó thì hãy ‘cảm ơn’ nhiệt tình một chút rồi đến chỗ ta nhận chút thù lao.”

Trong mắt Jackson thì Lucien còn lâu mới đạt tới trình độ khiến hán phải phải người coi chừng, là một băng xã hội đen có tổ chức, có kỷ luật, công chuyện cần xử lý mỗi ngày rất nhiều nên hơi đâu mà tốn thời gian, lãng phí nhân thủ chi vì một tên nhóc.

Mấy tên lâu la lên tiếng hoan hô, nếu không phải phòng của Lucien quá nhỏ, không chứa được nhiều người chứ không thì bọn họ đã vọt vào hết rồi.

Những tiếng loảng xoảng liên tiếp vang lên do những vật dụng bị đổ bẽ.

Lucien nấp ở gần đó dựa trên những tiếng loảng xoảng kia mà suy đoán: “Bẽ bình sứ rồi... Bàn bị đập nát rồi... Bọn họ đang tìm chỗ mình giấu tiền...” Lucien xiết chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi thì thầm trong lòng.

Thật ra thì Lucien cũng hiểu, hơn mười tên lâu la xã hội đen ở đó, dù hán có đi ra ngăn cản thì chỉ có nước bị đánh cho bò lê bò cang, thậm chí bị đánh chết, cho nên dù giận dữ, uất ức nhưng hán cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nếu không có địa vị, sức mạnh, quyền lực thì không có bất cứ biện pháp gì để đối phó đám côn đồ, lưu manh, vô lại, cặn bã xã hội này được. Pháp luật sao, nhìn cái cách bọn họ đập phá kiêu ngạo như thế cũng đoán được nó chẳng có tác dụng gì.

“Nếu nữ phù thủy kia không tới nghĩa trang trộm cắp hài cốt thì sao lại bị thiêu chết.”

“Ma pháp đã tồn tại thì sao những dị tộc, sinh vật hắc ám cũng tồn tại? Hán cũng có ma pháp bị phân liệt bài xích. Chỉ cần mình học được chút ma pháp, chờ khi đủ sức bảo vệ bản thân sẽ đi tìm một chỗ sống ổn định thật sự.”

“Nguy hiểm lớn nhưng thu hoạch cũng hết sức phong phú, không trải qua nguy hiểm thì sao có thể sống một cuộc sống an nhàn phú quý được? Cho dù mở cửa hàng buôn bán thì cũng phải chịu sự bóc lột của đám xã hội đen, quý tộc cùng những đối thủ cạnh tranh, sơ sẩy một chút là phá sản, thậm chí chết.”

Rất nhiều những suy nghĩ mà bình thường Lucien hay cất giấu trong lòng rốt cuộc cũng phá tan lồng giam mà hiện ra, tựa như ma quỷ mê hoặc khiến hán không thể không nghĩ tới, giả sử thật sự có một nơi an toàn để học tập ma pháp thì tại sao phù thủy còn cần đến Artaud này?

Vô số ý nghĩ, vô vàn dục vọng trong lòng Lucien ủa ra, nhưng khi hán còn chưa hạ quyết tâm thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói của dì Alissa: “Bọn xã hội đen chết tiệt các ngươi đang làm gì thế?”

Công việc giặt ủi ở phường dệt phải mười giờ mới bắt đầu, sau khi sai Alvin ra ngoài thành hái nấm, Alissa còn chưa ra khỏi nhà đã nghe thấy tiếng đồ đạc bị đổ bẽ.

Bà cầm một chiếc thìa gỗ dài đi tới chỗ băng xã hội đen Aaron, cố gắng ngăn cản bọn họ đập phá mọi thứ trong phòng Lucien.

“Kéo bà ta qua một bên.” Jackson chỉ Alissa nói.

Hai tên lâu la không thể vào trong phòng Lucien đập phá nhanh chóng xắn tay áo, hung dữ chạy tới định kéo Alissa qua một bên.

Thế nhưng bọn họ đã đánh giá thấp sức mạnh của Alissa, bàn tay như tay gấu của bà vùng mạnh chiếc thìa đập lên người một tên lâu la khiến gã loảng xoảng kêu đau.

Jackson thấy thế thì hạ lệnh bao vây, lập tức có hai tên lâu la khác xông lên hỗ trợ.

Mặc dù Alissa khá mạnh, thân hình to con rất có sức uy hiếp nhưng gặp phải ba bốn tên lâu la lấy nắm đấm mà sống thì không ăn thua, bọn họ né tránh ngăn cản một hồi đã đánh rớt được cái thìa trong tay bà.

Một quyền nặng nề đánh lên vai Alissa, cho dù lớp mỡ trên người khiến nó yếu bớt nhưng bà cũng kêu đau một tiếng, tuy nhiên bà không lùi lại mà cứ tiến tới hét lớn như cũ: “Các ngươi mau dừng tay, quan trọng sắp đến rồi.”

Lucien nấp sau bức tường gần đó thấy Alissa bị đánh thì nhìn không được tự chủ thàn: “Mày có phải đàn ông không?!”

Mặc dù mới chỉ “biết” nhau ít ngày, tình cảm của hán dành cho dì Alissa và chú Joel không quá nhiều nhưng lúc này Alissa do ngăn người khác phá phòng mình mà bị đánh, mà mình lại trốn không dám ra mặt thì thực sự là một chuyện mà bản thân không thể tiếp nhận nổi.

Vì thế mà Lucien siết chặt tay, nhìn lướt qua căn phòng của mình rồi lắc đầu la lớn: “Lên!”

Sau đó hán đột ngột lao ra, mục tiêu là Jackson chỉ còn lại một tên lâu la ở cạnh.

Chân giẫm mạnh lên mặt đất, từ chỗ Lucien tới căn phòng nhỏ cũng không xa, vèn vèn chỉ vài bước hán đã vọt tới gần Jackson, sau đó đột nhiên nhào tới.

Lúc này Jackson mới kịp phản ứng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn qua hướng bên này, nhưng gã không kịp làm ra bất cứ cử động nào đã trúng một đòn của Lucien mà ngã xuống đất, cả hai bắt đầu vật lộn.

Lucien cố hết sức mình, tay trái chặn hai tay của Jackson không để gã rút con dao găm trên người, tay phải thì liều mạng nhắm tới cổ họng đối phương,

chỉ cần bóp được cổ họng gã, chế trụ được gã thì có thể tạm thời không chế được cục diện.

Nhưng tên đại ca Jackson của băng xã hội đen Aaron đâu chỉ tàn nhẫn nhay cảm, gã cũng xuất thân từ dân đấm đá nên có khá nhiều kinh nghiệm, vừa mượn thể quay người lại không cho Lucien có cơ hội bóp cổ họng, vừa thúc khuỷu tay bị khóa lên sườn đối thủ.

Không gian không di động, cú thúc khuỷu tay không mạnh lắm nhưng do xương sườn là bộ phận tương đối mềm cảm trên cơ thể nên khi trúng đòn, Lucien đau tới nhe răng. Nhưng do trải qua lần bị Gary tấn công, hẳn biết lúc này bản thân không thể bối rối mà phải cố gắng chống đỡ, thế nên hắn cố nén đau đón bóp lấy cổ họng Jackson.

Ngay khi Lucien đụng tới cổ họng Jackson thì hắn cảm thấy xương sườn mình đau điếng, cả người bay lên rồi ngã mạnh xuống đất.

Jackson nhờ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà cuối cùng cũng đợi được đám lâu la của gã tới hỗ trợ, đá Lucien qua một bên.

Lúc này, một số tên đang ngăn cản tay chân Alissa cũng kịp chạy tới.

Lucien vừa mới đứng chân liền bị một con mura đấm đá khiến hắn căn bản không thể chống cự được, chỉ có thể bình tĩnh ôm đầu gặp người như một con tôm để bảo vệ những nơi yếu hại trên cơ thể, còn những chỗ còn lại thì mặc cho đám lâu la đánh.

Lúc này, Lucien cảm thấy linh hồn mình trôi lơ lửng, có cảm giác buồn nôn, những tiếng la hoảng hốt đánh đấm quanh đó tựa như một cuốn phim động không chân thực, di Alissa khóc gào ở đằng xa như ở một thế giới khác: “Các người mau buông nó ra...”

Trong hoàn cảnh này, rốt cuộc Lucien cũng hạ quyết tâm: “Minh nhất định phải trở thành siêu nhân, sở hữu sức mạnh phi phạm, cho dù là ma pháp!”

“Cho dù phải mượn bọn cho vay nặng lãi thì mình cũng phải kiếm đủ tiền trong thời gian ngắn để đi học chữ.”

Jackson thấy Lucien bị đánh đá như thế cũng bước tới đá mấy cái rồi nói với đám lâu la: “Được rồi, dừng lại đi, giáo huấn nó thế đủ rồi, tên nhóc này có bạn là người hầu chính thức của Hiệp sĩ Wien đấy, đừng đánh nó chết.”

Nếu chỉ vì chuyện cỡ này đã phải giết người, hơn nữa lại giết bạn tốt của người hầu kỵ sĩ thì băng xã hội đen Aaron sớm giết người trong thành Artaud này tới máu chảy thành sông rồi. Nhưng trên thực tế, băng Aaron chỉ khống chế khu cửa thành cùng bộ phận khu chợ, kiếm tiền bảo kê chứ không khống chế người, nếu không thì các mục sư, giáo chủ, quý tộc đã sớm khiến bọn họ biến mất rồi, cho dù nghe đồn ông trùm Aaron Longchamps có quan hệ dây mơ rễ má với một vị đại nhân cũng không ngoại lệ.

Đám lâu la dừng lại, hung dữ vây quanh Lucien. Jackson thấy trên người đối phương bê bết máu thì cười ha ha: “Thật ra ta rất ngưỡng mộ sự thông minh của nhóc, nhưng chú mày còn non quá, chuyện bên ngoài thành mong rằng chú mày đừng nghĩ tới nữa, bằng không thì mọi chuyện không chỉ dừng ở đây thôi đâu, hẳn là Magnus ghen chú mày lắm.”

Chuyện không chế đồng rác ở bờ sông chắc chắn sẽ không giấu được nên Jackson không nghĩ tới chuyện giết người diệt khẩu.

Sau khi nói xong, Jackson thấy gương mặt đầy máu của Lucien nhìn mình, trả lời giọng khàn khàn đơn giản: “Được.”

Jackson cảm thấy kì lạ nhưng gã cũng không nghĩ gì nhiều, sau khi ra lệnh cho đám lâu la xử lý những thứ Lucien chưa kịp xử lý cùng bốn mươi lăm đồng phi được tìm thấy trên người hắn thì đắc ý bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Vì Chính Nghĩa

Lucien choáng váng đầu óc, cả người đau nhức nằm trên mặt đất nhìn bầu trời trong xanh cùng ánh nắng dịu nhẹ. Hắn lẳng lặng hít một hơi sâu, những cơn đau trên da thịt không thể lấp nổi ý chí kiên cường, mục tiêu phấn đấu thực sự trong lòng Lucien.

Sau khi đã quyết định sẽ học tập ma pháp, mặc dù Lucien tự cảm thấy bản thân phải cẩn thận hơn trong tương lai, nhưng do đã coi bỏ được một tảng đá trong tâm hồn nên hắn cảm thấy khá thoải mái sung sướng.

“Hoạt động tư tưởng quả thực kỳ lạ, phức tạp lẫn biến thái.” Lucien cảm thấy những ngày sống ở thế giới này còn nhiều hơn hai mươi năm hắn sống khi trước, trưởng thành hơn một chút. Hắn không thể giấu nổi cơn giận dữ trong lòng, cười tự giễu: “Có lẽ những chuyện xảy ra mấy hôm nay chỉ càng giúp mình đưa ra quyết định học tập ma pháp, đạt được sức mạnh siêu phàm, có được cuộc sống tốt hơn, địa vị cao hơn.”

Alissa chạy đến bên cạnh Lucien rồi đỡ hắn lên: “Evans bé bỏng của di có bị thương ở đâu không?”

Lucien thử cử động cơ thể thì đau tới mức nhe răng: “Không có chuyện gì đâu di Alissa, bọn chúng không phải muốn giết con, chỉ có một ít vết thương nhẹ thôi.”

Lúc này Alissa mới yên lòng, lên tiếng chửi bới: “Đám lưu manh khốn nạn còn đồ kia dám công nhiên coi thường pháp luật của đại công, chúng nhất định sẽ bị treo cổ, nhất định sẽ xuống địa ngục.”

Alissa vừa mắng bâng xã hội đen Aaron, vừa đỡ Lucien vô trong nhà của hắn, sau đó rót nước lau sạch vết máu trên người hắn rồi băng bó lại bằng vải sạch làm từ cây đay.

Làm xong hết mọi chuyện, Alissa chống nạnh nhìn Lucien, định hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước khi hỏi, bà đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác nên lên tiếng nhờ: “Chiều hôm nay thằng John sẽ về nhà, con ngàn vạn lần không được nói chuyện này cho nó biết nhé. Evans bé bỏng của dì, con cũng biết nó rất tôn sùng quy tắc cùng tinh thần của kỵ sĩ, con lại là bạn thân của nó, nếu nó biết chuyện của con thì sẽ đi gây chuyện với băng xã hội đen Aaron mất, mà một khi xảy ra chuyện lớn thì nói không chừng nó sẽ bị hiệp sĩ Wien đuổi đi mất.”

Là một người dân nghèo nên Alissa theo thói quen đặt bản thân mình ở thế yếu.

“Đương nhiên, con lại không gặp phải chuyện gì nguy hiểm nên sẽ không cho John biết đâu ạ, hi.” Mặc dù hiện tại Lucien rất yếu nhưng hắn tin tưởng bản thân nhất định có thể tự lấy lại công bằng, khiến băng xã hội đen kia rút dài nên hắn mới không thêm đề ý mà cười đáp ứng, kết quả hắn cười đến miệng méo xẹo.

Đi Alissa rung rung nước mắt gật đầu: “Evans bé bỏng của dì, con thật là một đứa bé ngoan.”

“Hai người định giấu con chuyện gì?” Đột nhiên, giọng nói hờn hậu của John vang lên, y mặc trang phục kỵ sĩ màu xám đứng trước cửa tự lúc nào không hay.

Đi Alissa bối rối nói: “Không có, không có chuyện gì, John bé bỏng của mẹ về sớm thế?”

John bước vào phòng, miễn cưỡng cười nói: “Đại công bệ hạ triệu kiến hiệp sĩ Wien nên con đã theo ngài về Artaud, mẹ, sao mẹ lại nói dối con một cách vụng về như thế, con đã trưởng thành rồi, là một người hầu kỵ sĩ chính thức, theo hiệp sĩ Wien học được rất nhiều thứ nên không còn là đứa trẻ ngây thơ để mẹ phải lo lắng như trước nữa đâu.”

John nói với mẹ mình xong thì quay sang mỉm cười nhìn Lucien, hay tai vô khê rồi nói một cách mềm mỏng tinh táo: “Cậu xem đáng về hiện giờ của cậu đi, còn thảm hơn lúc hai đứa mình bị người ta đánh nhiều lần, được rồi, nói cho mình biết chuyện gì đã xảy ra đi, ừm, hẳn là những người hàng xóm bên ngoài cũng thấy rõ những chuyện xảy ra khi này nhỉ.”

Lucien hé mắt nhìn đi Alissa, thấy bà thất vọng gật đầu thì hắn bèn kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, mà lúc này, từ trên người John, hắn cảm nhận được một loại sức ép mà chỉ xuất hiện trên những người như Gary, Correa.

Sau khi nghe Lucien kể lại mọi chuyện, John giận dữ ra mặt nhưng y không có mất lí trí, rất nhanh đã tỉnh táo lại, cười một tiếng: “Xem ra Lucien cậu thật sự muốn học chữ, có điều cậu cũng thông minh ra phết, không ngờ cậu lại nghĩ tới chuyện tìm những thứ đáng giá trong đồng rác.”

Nhìn thấy John không tức giận muốn đi gây chuyện với băng xã hội đen Aaron, đi Alissa thở phào nhẹ nhõm: “Evans bé bỏng của dì, những suy nghĩ và nỗ lực của con rất đáng khen.”

John khê nhích người bước tới gian bếp, tìm được một cây gậy gỗ có hình dáng giống một thanh trường kiếm trông khá rắn chắc, sau đó nói với Lucien: “Không ngờ cây gậy gỗ lúc trước rèn luyện vẫn còn ở đây.”

Tiếp theo, y quay đầu lại: “Mẹ, con ra ngoài một lát.”

“John...” Alissa đau khổ hô, “Như thế con sẽ bị hiệp sĩ Wien đuổi đi mất.”

Lucien vội nói: “John, không có việc gì, mình chỉ bị chút thương tích nhỏ thôi.”

John lắc đầu: “Sau khi trở thành người hầu chính thức của hiệp sĩ Wien, người thường dạy chúng ta phải tuân thủ quy tắc kỵ sĩ, phát huy tinh thần kỵ sĩ, không sợ cường quyền, bảo vệ người yếu, bảo vệ nhà cửa, nâng cao ngọn cờ chân lí chính nghĩa. Có lẽ những đồng bạn khác sẽ không quá để ý nhưng mình lại cảm thấy, đây là con đường mà mình sẵn lòng tin thờ.”

“Lucien là bạn thân của con, là một người dân người nghèo nhỏ yếu, còn băng xã hội đen Aaron là lũ côn đồ ác ôn. Nếu con không đứng ra thì sẽ đi ngược lại nguyên tắc trong lòng. Dù hiệp sĩ Wien không đuổi con đi nhưng tâm hồn con sẽ luôn cảm thấy tội lỗi, từ đó không thể kích phát sức mạnh huyết thống được. Hơn nữa, con tin rằng hiệp sĩ Wien sẽ đồng ý chuyện con làm.”

“Nhưng mà, John bé bỏng của mẹ...” Đi Alissa vẫn không muốn John đi, mặt đầy đau buồn. (Các bạn đang đọc truyện Áo Thuật Thần Tọa được dịch bởi Con nhà người ta từ diễn đàn Tangthuvie)

John mềm mỏng cười nói, rồi ôm Alissa: “Lucien chỉ bị đánh một lúc, bị đoạt ít đồ nên con sẽ không gây ra chuyện gì quá lớn đâu, mẹ, xin hãy tin con, mẹ xem, con chỉ cầm cây gậy gỗ thôi mà.”

John an ủi như thế, lại thêm sức mạnh đến từ thân phận người hầu kỵ sĩ chính thức của y nên rốt cuộc cũng làm cho Alissa đồng ý, bà gật đầu một cách khó khăn: “John bé bỏng của mẹ, con nhất định phải cẩn thận.”

“Người nên cẩn thận là bọn họ, Lucien, cậu hãy chờ tin tốt của mình.” John cảm gậy gỗ cười tự tin, đi ra khỏi cửa.

“Khoan đã.” Giọng nói của Lucien đột nhiên vang lên.

John kì quái quay lại hỏi hần: “Sao thế Lucien?”

Lucien đứng lên, hành động của John khiến hần cảm động, nhiệt huyết trong lòng trời dậy nên mỉm cười nói: “Cùng đi đi.”

Mặc dù khoe miệng của Lucien bị rách nên khiến cho nụ cười của hần trông rất khôi hài, nhưng John vẫn nhìn ra được quyết tâm của hần nên y không từ chối mà cười ha ha: “Không thành vấn đề, cũng giống như lúc còn bé thôi, ừm, trong bếp còn một cây gậy gỗ đấy.”

Lucien cầm gậy gỗ trong tay, đi tới an ủi đi Alissa: “Con sẽ canh chừng John, sẽ không để cậu ấy làm bậy gì đâu đi.”

...

Đám người Jackson mới đi chưa được bao lâu nên John và Lucien hỏi thăm những người chung quanh liền biết được hành tung của bọn họ.

Trong lúc đuổi theo, John đột nhiên lên tiếng: “Lucien, cậu có tin chính nghĩa không?” Giọng nói hình như có chút mông lung.

“À, tin tưởng, sao thế?” Lucien không biết tại sao John lại hỏi thế nên cẩn thận trả lời theo thói quen.

John vừa đi vừa nói: “Mình cũng tin chính nghĩa, nhưng thật ra mình cũng không có cao thượng không sợ chết như những gì mình nói ban nãy, nếu không phải cậu là bạn tốt của mình thì e rằng mình sẽ không kiên trì tinh thần kị sĩ, sau đó giờ cao lá ngọc chính nghĩa đi đối phó băng xã hội đen Aaron đâu. Thường thì theo thói quen, mình sẽ cân nhắc sức mạnh của bản thân, một khi phát hiện ra chuyện có ảnh hưởng đến tính mạng cùng tiền đồ của mình thì mình thường nao núng không dám tiến lên, nếu không phải chuyện lần này liên quan đến bạn thân của mình là cậu thì e rằng chính nghĩa chỉ là một khẩu hiệu thôi.”

“Mình lại không cho là như thế, mỗi một kị sĩ luôn có những thứ mà hần ưu tiên bảo vệ nhất, có rất nhiều công bằng, trung thành, can đảm, thương xót, mà lựa chọn của cậu chính là ngôi nhà. Chỉ có lựa chọn bảo vệ một thứ gì đó mới có thể thực hiện được chính nghĩa, nếu không thì chính nghĩa chỉ là một thứ tượng trưng không thể trông mong, hư vô mờ mịt mà thôi.”

Lúc này, Lucien mới cảm thấy John giống mình, vẫn còn chút ngây ngô của tuổi trẻ. Đồng thời, hần cũng tranh thủ lật xem một cuốn sách đề cập tới tinh thần kị sĩ, suy nghĩ sắp đặt ngôn từ để trấn an cũng như hù dọa đối phương.

Qua một số kinh nghiệm tích lũy được trong những ngày này, Lucien ngày càng thạo cách mở thư viện, và phát hiện chỉ cần hần suy nghĩ tới chuyện gì đó liền dễ dàng tra được tư liệu cần tìm.

John còn hơi mơ hồ: “Thật sao?”

“Đương nhiên, cậu nhất định có thể làm được bằng sức mạnh của bản thân. Cậu sẽ không sợ cường quyền, bảo vệ thứ yếu, bảo vệ chính nghĩa chứ?” Lucien hỏi ngược lại.

John kiên định gật đầu: “Sẽ.”

“Thế nên cậu phải kiên trì chính nghĩa của kị sĩ, dù sao thì chuyện không có khả năng làm được mà vẫn cố thì không phải là bảo vệ chính nghĩa mà là kẻ ngu hoặc kẻ muốn chết, lúc này cần phải nghĩ ra biện pháp khác, đi một con đường khác để hoàn thành, trừ phi cậu đã không còn đường lui.” Lucien phát hiện bản thân thích hợp làm một nhà tâm lý học.

John suy nghĩ một chút, hình như buông xuống được một số thứ, cười ha ha: “Mỗi khi mình hỏi hiệp sĩ Wien chuyện này, người luôn nói mình trải sự đời quá ít, chỉ dựa vào mơ mộng thì không có biện pháp làm rõ được điểm mấu chốt. Hiện tại xem ra, những chuyện xảy ra mấy hôm nay khiến Lucien cậu trưởng thành khá nhiều nhì, nói rất thuyết phục, ừm, nhưng mà mình vẫn rất muốn hướng tới chính nghĩa thật sự.”

“Hiệp sĩ Wien từng kể cho bọn mình nghe qua truyền thuyết về một trường kiếm kị sĩ, sau khi nó dung hợp sức mạnh thần thuật thì không có chút điểm kì lạ gì, không có ánh sáng hoa lệ, không phô ra các loại màu sắc của sức mạnh thần thuật, không có khảm đá quý ngọc trai, ngay cả chuôi kiếm cũng được chế tạo từ gỗ thường, chẳng khác gì những thanh trường kiếm đeo bên hông những binh lính bình thường, không vừa mắt phần lớn những quý tộc kị sĩ luôn tự cho bản thân là cao quý.”

“Nhưng trên thực tế, sức mạnh của nó lại rất lớn, đặc biệt là lúc chống lại gian tà. Thật ra thì những chữ khắc trên thanh trường kiếm mới khiến mình ấn tượng nhất: ‘Chính nghĩa cùng hư vinh thực ra thua kém thua kém yếu ớt hơn những thứ đại biểu cho sức mạnh, nhưng chính nghĩa lại thích hợp cho tất cả mọi người, không kẻ giàu nghèo sang hèn, không kẻ tri thức cao thấp; chính nghĩa luôn có mặt ở khắp nơi, dù là người làm nông hay ở trên chiến trường’.”

“Trong lòng mình luôn khắc ghi câu này.”

“Thanh trường kiếm đó có tên ‘Công chính thanh bạch’, nhưng đáng tiếc là nó đã mất tích cùng một vị Thiên kị sĩ mạnh mẽ trong Hắc Ám sơn mạch rồi.”

Về mặt John dần trở nên si mê, hơi hưng phấn, không còn nhìn thấy chút gì mơ màng nữa.

Lucien thấy thế thì cười trừ: “Vây khẩu hiệu của chúng ta hôm nay là ‘vì chính nghĩa’ đi!”

“Ha ha, vì chính nghĩa!” John khẽ vung cây gậy gỗ.

Hai người bật cười, chỉ có điều trong lòng Lucien lại im lặng biểu thị chính hắn tuyệt đối không phải muốn nói không có chính nghĩa.

Vài phút sau, hai người đã nhìn thấy Jackson, gã đang đi lại trên đường cái ở khu chợ, Andrew và mười mấy tên lâu la đi theo sau như cũ

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16: Trên Phố

Sau khi nhìn thấy Jackson, John bình tĩnh lại, quay sang nói với Lucien: “Cậu chưa trải qua huấn luyện chính thức, lát nữa nhất định phải nhớ kỹ, không thể hoang mang, ra tay phải chuẩn, chắc. Bọn họ mang theo dao găm nên chúng ta cần phải phát huy ưu thế chiều dài của gậy gỗ, không cho bọn họ tới gần. Hơn nữa, không được ngừng, cứ xông lên đánh, bọn họ có nhiều người nên nếu bị vây công thì cậu sẽ bị họ đánh chết mất.”

John cố gắng dặn dò những điểm cơ bản để Lucien chú ý, miễn cho hắn hoang mang lo sợ, tiến công lỗ mãng.

Thực ra Lucien cũng có khá nhiều kinh nghiệm ở phương diện này, hắn gật đầu đồng ý, rồi trả lời một cách hài hước: “Yên tâm đi John, mình cũng là một người can đảm từng đến tận tận của nữ phù thủy mà.”

John không nói gì nữa, hai người giấu gậy gỗ ở sau lưng, miễn cho đám người đi đường xung quanh chú ý, sau đó nhan chóng áp sát tới đám người Jackson.

Nơi này là một con phố của khu chợ, cách hang ổ của băng xã hội đen Aaron khoảng mười phút, cực kỳ phồn hoa, thương nhân, nhà mạo hiểm, lính đánh thuê qua lại rất nhiều nên đám người Jackson cũng không phát hiện ra John và Lucien đã tới gần.

Tới khi áp sát đám người Jackson chỉ mấy bước chân, John và Lucien cùng liếc nhìn nhau, lấy gậy gỗ giấu sau lưng ra, hai bàn tay cầm chặt nó, chạy tới gần hai tên lâu la đi ở sau cùng.

Lucien nhận ra tên lâu la này chính là kẻ đã đá hắn, khiến mọi chuyện sắp thành công lại bại, sau khi vọt tới gần liền vung gậy gỗ đập lên đầu tên này.

Mặc dù thiếu sức mạnh, thiếu huấn luyện nhưng trải qua những cuộc chiến đấu trước đó, Lucien không chỉ học được cách giữ bình tĩnh, đánh chuẩn xác mà còn biết ra tay một cách tàn nhẫn không nương tha, nếu không thì hắn sẽ bị luống cuống tay chân.

Gậy gỗ đập tới tạo ra tiếng rít khiến tên lâu la cảnh giác ngay, nhưng do khoảng cách quá gần nên tên này chỉ nghiêng người một tí đã bị trúng chiêu.

Một tiếng bốp vang lên, một gậy hung ác này của Lucien đánh xuống phía dưới lỗ tai khiến tên lâu la này gục ngã, hôn mê bất tỉnh.

Ở bên kia, John cũng tàn nhẫn chẳng kém gì Lucien, y không nhắm lên đầu, hai tay nắm gậy gỗ như cầm cự kiếm đánh lên cánh tay phải của tên lâu la.

Mặc dù không phải nơi yếu hại nhưng do John đã là người hầu kỵ sĩ chính thức nên sức mạnh của y lớn hơn Lucien rất nhiều, một gậy này đã đánh tên lâu la bay lên không trung rồi rơi rầm xuống đất, tay phải sưng vù, tạm thời không thể cử động.

Lucien đánh ngã một tên lâu la nhưng không dừng lại mà lách ra bên ngoài, đập mạnh cây gậy gỗ lên mặt một tên lâu la khác do nghe được tiếng động lạ mà quay đầu lại.

Sau khi tên lâu la này ngã chổng vó xuống đất, hai đường máu vọt ra tạo thành một đường ngoằn ngoèo trên không trung.

Tên lâu la này không bị ngất xỉu nhưng lại đầu gối lại kêu vù vù hết sức đau đớn nên chỉ biết nằm lăn lộn trên mặt đất.

Đến lúc này, đám lâu la đi đằng trước đã kịp phản ứng, Jackson nhìn thấy chỉ có hai người Lucien nên ánh mắt trở nên ác độc, gọi ý cho mười hai tên lâu la còn lại bao vây.

Cả bọn rút dao găm ra, ánh mắt trời phản xạ khiến nó ánh ra tia sáng lạnh lùng. (Các bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Tọa* được dịch bởi Con nhà người ta từ diễn đàn Tangthuvie)

Lucien nhớ chắc nguyên tắc tuyệt đối không thể ngừng lại nên ở bên ngoài chạy chẳng theo quy tắc nào cả, lúc thì chạy tới trước, lúc sang trái, lúc lại lui về, nhưng một khi phát hiện cơ hội thì lập tức lao tới, nhờ ưu thế chiều dài của cây gậy gỗ mà đánh lên đầu, lên cổ đám lâu la.

Chiến thuật như thế, điểm quan trọng nhất là không thể bối rối cũng như tham lam, cho dù kẻ thù đã tách ra thành nhiều hướng để bao vây.

Con đường khá rộng, lại rất dài, những người đi đường xung quanh đều đã bỏ chạy tứ tán, chỉ cần Lucien không có đầu rút cổ lại một góc, không quá đây đưa, lại có thêm John ở một bên hỗ trợ thì đám lâu la đang đuổi theo hẳn hoàn toàn không thể phong tỏa tuyến đường hẳn chạy được.

Đương nhiên, chuyện này cũng là một lần khảo nghiệm thể lực rất lớn, người bình thường thì qua ít phút đã không thể chạy nổi nữa.

Rất nhanh, một tên lâu la khác lại ngã xuống, thế nhưng Lucien lại thấy John ở bên kia đã bị bao vây rồi.

Mặc dù John mạnh hơn Lucien, nhưng do đám lâu la bu tới quá nhiều, y lại ra tay không quá tàn nhẫn nên sau khi đánh ngã năm sáu tên nhưng không khiến chúng mất sức chiến đấu, ngược lại còn bị bọn họ bỏ trên mặt đất rút dao đâm tới mắt cá chân. Trong lúc né tránh, do sơ xuất một chút nên y đã bị cả đám vây lại, phạm vi chạy mỗi lúc bị thu hẹp dần. Nếu không nhờ thân thủ linh hoạt, kiếm thuật lợi hại thì y đã sớm bị năm sáu tên lâu la vây quanh đâm trúng. Nhưng tình huống lúc này của y cũng khá nguy hiểm.

Lucien thấy thế, do dự một chút thì quyết định chạy lại, trực tiếp vọt tới vùng gây gỗ lên đầu một tên lâu la đang vây quanh John.

“Johnni, cẩn thận!” Một trong ba tên lâu la đang đuổi theo Lucien la to, nhắc nhở đồng bạn.

Tên lâu la được gọi là Johnni phản ứng rất nhanh, lập tức té sấp tới trước khiến gây gỗ của Lucien đập vào khoảng không.

Thế nhưng điều này cũng dễ cho John tìm được cơ hội thoát khỏi vòng vây, y quơ gây gỗ quanh một vòng ép lui những người khác rồi chạy tới hướng Johnni đã né đi.

Johnni đột nhiên nhảy lên, vung dao đâm tới lưng John, mà ba tên lâu la đuổi theo Lucien đã nhanh vọt tới trước mặt John.

Nhưng sau khi Lucien ép Johnni phải né, hẳn không vội chạy đi như trước mà ở nguyên chỗ cũ đập mạnh gây gỗ lên lưng Johnni.

Tiếng bụp to rõ vang lên cũng là khi Johnni ngã xuống đất, dao găm trên tay gã cũng rơi xuống, không thể ngăn cản John chạy đi.

Nhưng cứ như thế, Lucien đã bị đám lâu la ở đằng trước bao vây, chỉ có thể chạy tới chạy lui trong một phạm vi hẹp.

Khẽ rên hừ một tiếng, Lucien cảm thấy lưng mình đau rất, thì ra do hắn né không kịp nên bị một con dao găm đâm lên lưng. Thế nhưng hắn không từ bỏ hay bối rối, bởi hắn từ trên người Gary biết được sức mạnh của một người hầu kỵ sĩ chính thức, đặc biệt là khi vị kỵ sĩ này không giữ lại sức.

Mà chắc chắn bọn xã hội đen sẽ không có sức mạnh như thế, nếu có thì bọn họ đã sớm trở thành người lãnh đạo rồi.

John vừa chạy vừa đánh, mỗi lần ra tay đều tinh chuẩn đủ tàn nhẫn, hơn nữa y lại không giống Lucien, cho dù tìm được cơ hội, gây gỗ chưa chắc có thể đánh trúng, cho dù đánh trúng cũng chưa chắc trúng nơi yếu hại, khiến cho đối phương mất sức chiến đấu. Mỗi lần y ra tay, tất nhiên sẽ có một tên lâu la kêu rên ngã xuống đất.

Chỉ trong mười giây, những tên lâu la đuổi theo John đã nằm la liệt trên mặt đất.

Sau khi giải quyết xong đám người này, John lập tức quay lại cứu Lucien. Jackson biết được sức mạnh kinh người của đối phương, lại thấy bên gã chỉ còn bốn tên lâu la, đoán được sẽ không cản được nên không nghĩ nhiều mà trực tiếp xoay người bỏ chạy. Đằng trước là hang ổ của băng xã hội đen Aaron bọn họ, gã chỉ cần trốn tới đó, tụ tập nhân thủ thì có thể cho hai tên khốn kiếp này ném thứ cảm giác đau khổ.

Bụp một tiếng, Andrew đang vây quanh Lucien bị John đánh một phát ngắt xiêu, ba tên lâu la còn lại thấy Jackson chạy trốn, có tên mất hết chiến ý muốn chạy trốn theo, có tên thì hung hãn tàn nhẫn vung dao găm đâm tới Lucien khiến tay phải hắn nhận thêm một vết thương, máu tươi chậm rãi nhỏ xuống.

Cổ nắn đau đốn, Lucien rất ti tưởng John, bước tới một bước, ý vào chiều dài của cây gây gỗ đánh bật con dao găm của tên lâu la trước mặt. Còn tên lâu la đã mất đi chiến ý thì bị John thuận thế đập một gậy nên kêu đau rồi ngã xuống đất luôn.

“Cậu ổn cả chứ?” John quan tâm hỏi Lucien.

Lucien lắc đầu: “Ồn, mau đuổi theo tên kia.”

Ngay sau đó, hai người cầm gây gỗ chạy như điên đuổi theo Jackson, lúc này trong đầu Lucien lại xuất hiện chút liên tưởng kì lạ: “Có cảm giác giống như Cô Hoắc Từ (*).”

(*) Cô Hoắc Từ - 古惑仔 (Tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ phim được phát hành tại Việt Nam dưới tên Người trong giang hồ. Bộ phim được chuyển thể từ bộ truyện tranh nhiều kì cùng tên của Hồng Kông. Người trong giang hồ là tựa đề của một trích đoạn trong Manhwa series Cô Hoắc Từ. Bộ phim đề cập tới sự thành lập và thanh trừng lẫn nhau tranh giành địa bàn của những băng đảng xã hội đen ở Hồng Kông.

Jackson đã chạy được một khoảng xa, nhưng sau khi gã trở thành lãnh đạo thì số lần đánh nhau hay rèn luyện ít dần, người cũng mập ra một chút nên tốc độ không bằng trước đây, càng quan trọng hơn khi John là một người hầu kỵ sĩ chính thức, người cao chân lại dài nên chỉ chạy mấy bước đã gần đuổi kịp gã rồi.

“Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa...” Jackson đã thấy cuối phố, không ngừng cổ vũ bản thân.

Đáng tiếc là John không hề có ý định nhất định phải đuổi kịp gã như gã đoán định. Khi thấy khoảng cách hai bên thích hợp, John lập tức ném cây gậy gỗ trong tay lao mạnh tới lưng Jackson khiến gã cảm thấy nội tạng lộn tung phèo, lao đảo rồi ngã xuống đất, tạm thời không thể bò được.

Sau đó John đã đuổi tới, giẫm đôi chân mang đôi giày da của kỵ sĩ lên lưng Jackson.

Do trước đó, Jackson đã bị đánh một trận, bây giờ lại dính thêm hai vết thương nữa nên thể lực khá yếu, phải mất tới mấy giây sau mới chạy tới nơi, miệng há lớn thở hồng hộc.

Jackson vừa định mở miệng đe dọa Lucien đã nghe thấy tiếng cười phì phò của John: “Đánh hấn đi, xem như trả lại những gì lúc trước cậu phải chịu.”

“Phù, được.” Lucien thở khế lại, giờ gậy gỗ lên cao, còn John thì dùng chân hất người Jackson cho gã lật lại.

“Các ngươi dám...” Jackson vừa sợ vừa giận còn chưa kịp nói hết câu đã thấy cây gậy gỗ trong tay Lucien lao mạnh xuống mặt mình.

Mấy cái răng bay lên, bắn ra một chút máu, Jackson kêu đau nhưng bị sặc trong cổ họng, tai gã kêu vù vù cảm giác như không nghe thấy gì, trước mắt là những ngôi sao màu vàng bay múa đầy trời.

Lần đánh này đã phá tan tư tưởng may mắn của Jackson, hai tên nhóc này thật sự ra tay đánh gã.

“Ngươi, các ngươi muốn làm gì?” Jackson mở miệng hỏi, máu loãng trong miệng nhiều đến nỗi khiến gã không nói được rõ câu, cảm giác như bản thân đến từ một thế giới khác, xa xôi mờ ảo.

John đá văng con dao găm ở bên bụng Jackson, nghiêm túc nói: “Chúng ta chỉ tới đòi lại công lí chính nghĩa thôi, ừm, đám côn đồ các ngươi đánh Lucien, chúng ta đã đánh lại, nhưng phá hư đồ đạc trong phòng Lucien, cướp tài sản của hắn thì các ngươi cần phải bồi thường.”

“Ngươi là John hả? Đánh nhau trên đường thế này không sợ quan tri an sao? Không sợ bị hiệp sĩ Wien đuổi đi à? Nếu ngươi mất đi thân phận người hầu kỵ sĩ chính thức, hê, nghĩ tới cha mẹ, anh em của ngươi đi.” Tai của Jackson đỡ được một ít, đầu óc cũng khôi phục được chút tỉnh táo, đoán được thân phận của John nên mở miệng đe dọa.

“Định dọa ai?” Lucien dứ dứ cây gậy gỗ trong tay, trải qua một phen đánh nhau, cây gậy gỗ này hình như cũng gãy rồi.

Jackson uất ức giận dữ trong lòng không thôi, nhưng gã cũng biết Lucien tuyệt đối dám ra tay nên chỉ có thể im lặng nhìn John.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Chua Xót

John mỉm cười nói: “Ta nghĩ mình không hề đi ngược lại hai điều trong quy tắc kỵ sĩ là bảo vệ gia đình, bảo vệ kẻ yếu nên hiệp sĩ Wien nhất định sẽ hiểu, tính ra thì hình như mọi người không tin tưởng bằng xã hội đen các ngươi đấy.”

“Ngươi không có chứng cứ.” Jackson hung hăng nói.

Mọi người cũng biết bằng xã hội đen thường hay dờ dờ để cả nhân chứng không muốn hoặc không dám lộ diện, mà Giáo hội lại rất ít khi can thiệp đến loại chuyện này, hơn nữa, vị đại nhân đứng sau bằng xã hội đen Aaron cũng có chút ảnh hưởng nhất định bên trong Giáo hội.

Lucien cười rộ lên, nhớ tới những lời thoại của những tên quý tộc, kỵ sĩ mà hắn từng nghe được ở kiếp trước, bắt đầu lên giọng bẻ trên: “Bằng chứng? Hắn là người hầu kỵ sĩ còn ngươi là lãnh đạo bằng xã hội đen, đây chính là bằng chứng.”

Lúc ở trong quán rượu Copper Crown, Lucien biết kỵ sĩ tại công quốc Owuor Ritter là một quý tộc thật sự, mà người hầu chính thức của bọn họ cũng sẽ có một địa vị nhất định, cho nên hắn mới tin tưởng một tên lãnh đạo xã hội đen cấp thấp như Jackson không có tư cách hăm hại một người hầu kỵ sĩ được, dù sao thì trên người bọn hắn cũng chẳng có thứ gì tốt để bằng xã hội đen Aaron phải hao phí tâm tư.

Nhưng do John luôn tuân theo quy tắc tinh thần kỵ sĩ, cộng thêm đi Alissa cũng nghĩ như thế nên mới khó tránh khỏi bị Jackson hù dọa.

Jackson bị Lucien nói ngang nên chỉ biết im lặng. Quả thực thì bằng xã hội đen Aaron bọn hắn có thể hăm hại một người hầu kỵ sĩ, nhưng để làm được như thế cũng cần phải sử dụng tới nhiều quan hệ, nhiều tài nguyên. Mà ông trùm Aaron sao có thể làm như thế để giúp một tên lãnh đạo nhỏ bé như mình. Đặc biệt hơn khi gần đây, bầu không khí tại Artaud này hơi kì lạ, rất nhiều dòng chảy ngầm đang cuộn cuộn nhưng lại sóng êm biển lặng. Ngay cả ông trùm Aaron cũng hành tung bí hiểm cả ngày, không biết đang chuẩn bị làm gì, cho nên mới rồi quả thực gã chỉ định hù dọa John thôi.

Lại nói, chuyện này cũng chẳng phải mối thù sâu nặng gì nên gã không cần phải đánh cược số mạng cùng tiền đồ của bản thân.

Từ sau khi lên làm lãnh đạo, Jackson tự nhiên không dám liều mạng nữa rồi.

Rốt cuộc, Jackson gian nan lên tiếng: “Các người cần bồi thường bao nhiêu? Trên người ta chỉ có hai bạc Naar thôi.”

Lucien thấy Jackson bị mình dọa thật thì quay đầu nhìn John để cho y tự quyết định, đồng thời cũng nhìn tới cuối phố, thấp giọng nói: “Hình như quan trị an dẫn người tới đây rồi, chúng ta cần rời khỏi đây nhanh một chút tránh cho lộn chuyện.”

Quan hệ giữa quan trị an và băng xã hội đen Aaron khá tốt nên bọn họ có thể dễ dàng nghĩ ra được lí do tránh tội.

Mặc dù Lucien hơi lo lắng băng xã hội đen sẽ âm thầm trả thù lại, cũng thỉnh thoảng sẽ nghĩ tới chuyện triệt để áp đảo hoặc cắt đứt hậu hoạn, nhưng lúc này, với sức mạnh của John hay của hắn cũng không thể hoàn thành nổi, hơn nữa nếu giết người giữa phố, thật sự sẽ hại John bị đuổi đi.

John tuân thủ nguyên tắc kỵ sĩ, không hề nghĩ tới chuyện bắt chẹt Jackson nên gật đầu: “Tốt, vậy thì bồi thường hai bạc Naar.”

Lucien chỉ bị cướp hơn bốn mươi đồng Phil cùng một số rác chưa qua xử lí, số tiền còn lại đều được hắn giấu cẩn thận tại một góc trong căn nhà đổ nát của nữ phù thủy. Bồi sợ hãi phù thủy, sợ bị nguyên rủa nên đám côn đồ căn bản không dám tới gần, thành ra không phát hiện được. Tính thêm những đồ đạc bị đập hư trong nhà thì cùng lắm chỉ tốn khoảng một bạc Naar, người ta bồi thường hai bạc Naar xem như đã lời gấp đôi rồi.

Jackson cố hết sức ném chiếc ví của gã cho John, bên trong trống rỗng, chỉ có hai bạc Naar: “Ta đã khen thưởng đồng Phil cho bọn họ rồi.”

John lấy hai bạc đưa cho Lucien, sau đó ném chiếc ví lại cho Jackson: “Có cần tìm những đồng Phil còn lại trên người đám côn đồ kia không?”

Lucien nhận hai bạc Naar, đôi mắt ra xa thấy quan trị an cùng bọn thuộc hạ sắp tới nên khoát tay nói: “Không kịp rồi, tụi mình chuẩn lệ thôi.”

Cho dù hắn bị quan trị an bắt lại thì cũng chưa chắc sẽ nhận được án phạt gì, nhưng dù sao thì cẩn thận vẫn hơn, Lucien không dám lấy tiền đồ của John ra đặt cược nên quyết định từ bỏ những đồng Phil còn lại.

“Được!” John nhặt gậy gỗ lên, không để lại một chút chứng cứ gì.

Sau đó, Lucien và John chạy như điên tới một con đường khác, sau đó chui vào trong hẻm nhỏ, nhanh chóng biến mất khỏi khu chợ.

...

“Hộc, dừng chạy nữa, ổn rồi, nghỉ ngơi chút thôi.” Lucien thấy bọn họ đã chạy tới một góc hẻo lánh của khu dân nghèo nên cũng yên lòng, tựa người lên tường thở hồng hộc, giờ mới phát hiện đôi chân mềm nhũn này của mình cực kì lợi hại, tính ra thì sáng nay hắn đã chạy không ít đường, hắn dứt khoát ngồi bệt xuống, nở nụ cười: “Ha ha, hết sức, hộc.”

Tương tự, John cũng thở hồng hộc. Y thấy hai vết thương không sâu lắm trên người Lucien đã ngừng chảy máu nên cũng ngồi xuống theo, tựa lên người hắn: “Mình cũng chẳng còn sức nữa, bị bọn họ vây quanh chỉ có mấy chục giây nhưng còn mệt hơn là chạy đường dài nữa, nhưng mà, hộc, lâu rồi mới được đánh thoải mái như thế, thật sáng khoái.”

Hai người cứ thế ngồi trên mặt đất thở phì phò, khôi phục thể lực. (Các bạn đang đọc truyện Áo Thuật Thần Tọa dịch bởi Con nhà người ta từ Tangthuvie)

“Đúng thế, thật thoải mái.” Lucien nheo mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm. Trận đánh mới này khiến hắn cảm thấy hết sức thoải mái, như là để hắn phát tiết toàn bộ những áp lực, thống khổ, mê mang, do dự trong quãng thời gian gần đây, tâm hồn thanh tỉnh chưa từng có, hơn nữa còn chính thức thừa nhận John là bạn tốt của mình, cho nên hắn không nhận được mà cười: “Ha ha ha ha.”

Tiếng cười tự tại thoải mái.

John rất khó hiểu: “Lucien, cậu cười gì thế?”

“Mình đang suy nghĩ, đợi sau khi học xong chữ sẽ đi kiếm tiền, rồi đi du lịch các nơi trên đại lục, thưởng thức những phong cảnh khác nhau, nĩ thực khác nhau, quốc gia khác nhau cũng như những truyền thuyết tuyệt vời.”

Lucien không trả lời mà nhìn bầu trời, chậm rãi mở miệng nhưng trong lòng lại im lặng suy nghĩ: “Mình cần phải học ma pháp, du lịch khắp nơi trên đại lục để tìm hiểu quy luật, thông suốt bản chất của thế giới này, tìm đường về nhà.”

“Cho dù thành công hay không thì đây cũng là mục tiêu để cố gắng, vì cha mẹ và những người bạn như John trước đây.”

“Giờ đã có hơn ba bạc Naar rồi, số còn lại dù phải mượn bọn cho vay nặng lãi cũng phải nhanh chóng kiếm đủ để có thể học tập ma pháp trong thời gian ngắn nhất, băng xã hội đen Aaron không dám quang minh chính đại trả thù nhưng chúng lại rất am hiểu những chuyện như ra tay đánh lén.”

Nếu như trước khi bị băng xã hội đen Aaron hành hung, Lucien quyết định học tập ma pháp là do áp lực bên ngoài, bị tâm trạng tiêu cực ảnh hưởng, cũng như muốn hưởng thụ một cuộc sống tốt đẹp có sức mạnh có địa vị; nhưng hiện giờ, quyết định chính thức xuất phát từ nội tâm.

John cười nói: “Du lịch khắp nơi trên đại lục? Ha ha, Lucien, mặc dù đám ma thú, sinh vật hắc ám ở những công quốc phía đông của đại lục đã bị Giáo hội diệt hết, nhưng ở những nơi hoang dã lại không được an toàn cho lắm. Đám cầu đầu nhân, địa tinh, sai lang nhân sinh sôi nhanh như lũ chuột, rõ ràng diệt sạch rồi mà không bao lâu sau lại hiện ra một đám khác, với thực lực của cậu thì e là không thể đi du lịch một mình được.”

“Cầu đầu nhân, địa tinh, sài lang nhân, ợ, có thể ăn không?” Lucien hỏi theo bản năng, ý nghĩ đầu tiên của hắn về những loại sinh vật sinh sản quá nhanh này là ăn.

John cảm thấy là lạ, không hiểu suy nghĩ của Lucien: “Hắn là... không thể.”

“Vậy được rồi.” Lucien nói với vẻ hơi thất vọng.

John không hỏi gì nhiều mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh như Lucien, cũng không hỏi nhiều, mong ước mãnh liệt: “Nếu như mình trở thành kỵ sĩ chính thức thì cũng sẽ du lịch đại lục, không biết những nơi khác ngoài Artaud sẽ như thế nào nhỉ, có đặc sắc như lời những người ngâm thơ rong không?”

“Đúng rồi, Lucien, dạo này cậu cần phải cẩn thận một chút, ráng đừng đi ra ngoài thành hoặc những nơi vắng người, những tên côn đồ kia thật sự là đám cặn bã đấy.”

“Biết rồi John, chờ khi gặp được hiệp sĩ Wien thì cậu nhất định phải chủ động kể lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay và thỉnh người trừng phạt nhé.” Lucien dặn dò John.

John không hiểu gì, qua một lát mới nặng nề gật đầu: “Được, ôi, tiếc là phải đợi tới sau khi mình trở thành người hầu kỵ sĩ cấp cao mới có thể học được một số chữ liên quan đến quân sự, bằng không thì mình đã có thể dạy cậu rồi.”

Hai người hôn hờ trong lòng, người nói kẻ đáp, trò chuyện đến tận khi khôi phục khí lực hoàn toàn mới đứng dậy về nhà đi Alissa.

...

Alissa đã tới khu hành chính gọi Joel về nhưng trong lòng vẫn lo lắng đi tới đi lui, mãi tới khi thấy John và Lucien cười nói khoác vai nhau về mới thở phào nhẹ nhõm.

Joel cười hì hì dang rộng hai tay: “Hoan nghênh hai người anh hùng của chúng ta về nhà, các con đã khơi gợi bầu nhiệt huyết trong ta khi còn trẻ.”

John ôm Joel một lát: “Cha, khoảng thời gian này mọi người nhất định phải cẩn thận, con lo đám côn đồ kia sẽ giờ trò xấu sau lưng mọi người.”

“Loại côn đồ đó thật ra rất nhát gan, các con đánh chúng nó một cách tàn nhẫn như thế, hẳn chúng sẽ không dám rục rịch gì nữa đâu.” Joel mỉm cười nói, tiếp đó sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Thực ra thì những chuyện như thế này con nên hỏi hiệp sĩ Wien trước, con là người hầu của người, mọi hành động cử chỉ của con đều liên quan đến thể diện và vinh quang của người cả.”

John cũng biết bản thân đã quá hấp tấp, lỗ mãng: “Dạ thưa cha, chờ khi con trở lại trang viên sẽ thỉnh người trừng phạt.” Ban đầu y lo lắng hiệp sĩ Wien không đồng ý.

Đi Alissa đứng ở bên cạnh thì lấy tấm giẻ cũ sạch sẽ ra băng bó vết thương cho Lucien.

Một lát sau, Lucien thấy không có chuyện gì nữa bèn đứng dậy xin phép rồi đi, nhân lúc mọi người đang chuẩn bị bữa trưa mà tới quán rượu Copper Crown tìm đám thương nhân cho vay nặng lãi, vay đủ năm bạc Naar để học chữ, học tập ma pháp là chuyện quan trọng nhất hiện giờ.

“Nếu mình có thể thuận lợi học được ma pháp thì sẽ chẳng cần bận tâm lắm đến số bạc lãi này, còn như không thể thì mọi chuyện e là khá nguy hiểm, nhưng không có bất cứ chuyện gì không trải qua nguy hiểm mà đạt được kết quả tốt cả.”

Lucien đã chuẩn bị tốt tâm lý đón nhận kết quả xấu nhất của việc vay nặng lãi.

“Chờ chút, Evans bé bóng của ta.” Joel đột nhiên gọi Lucien.

Lucien khó hiểu xoay người lại: “Có chuyện gì thế chú Joel?”

Joel lôi ra một chiếc ví mộc mạc rất cũ, sau đó đưa cho Lucien: “Chỗ này có tám bạc Naar, con cầm xem.”

“Chú Joel, đi Alissa, hai người?” Lucien lúng túng không biết phải làm sao. Trong suy nghĩ của hắn thì gia đình của chú Joel cũng nghèo, hơn nữa Alvin còn chưa trưởng thành nên hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ hỏi mượn tiền của bọn họ.

Alissa đứng bên cạnh mỉm cười nói: “Evans bé bóng của đi, chú Joel của con cũng chẳng có bao nhiêu, chừng này là của ông ấy tích góp suốt hai năm nay đấy, mặc dù không nhiều nhưng cũng có thể giúp cháu học chữ rồi.”

“Nhưng, nhưng chúng là tài sản tích góp được của hai người mà...” Lucien cảm giác được hai mắt của mình cay cay.

Joel cười ha ha, vỗ vai Lucien: “Trước kia cũng do thằng John nên gia đình chúng ta mới sống khổ cực, cha con cũng hay giúp chúng ta. Chờ khi con học được chữ, tìm được công việc ổn định và nhiều tiền rồi chẳng lẽ sẽ không trả cho chúng ta? Hay là con lo sẽ không học được chữ?”

“Con tin mình sẽ học được, chú Joel.” Lucien nặng nề gật đầu.

“Dù chừng này cộng thêm tiền của con nữa cũng chỉ có thể giúp con học chữ trong hai tháng, nhưng hai người chúng ta cùng cố gắng, ít nhất cũng đảm bảo cứ cách ba bốn tháng sẽ giúp con có được một tháng học chữ, cho nên, Lucien, con cần phải cố gắng, có thể học bao nhiêu thì phải xem ở chính con.” Joel nói câu này đã coi như chuyện học chữ của Lucien cũng là chuyện của gia đình ông.

Mắt của Lucien nhòe đi: “Chú Joel, dì Alissa, John, cảm ơn mọi người.” Đồng thời hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sau này phải giúp gia đình chú Joel có một cuộc sống tốt hơn, hơn nữa sau khi nắm giữ được ma pháp phải nhanh chóng rời khỏi Artaud, không thể để bọn họ liên lụy đến những chuyện nguy hiểm như thế này.

Sau khi rời khỏi nhà dì Alissa, mặc dù Lucien cũng đến quán rượu Copper Crown nhưng không phải để vay tiền mà là tìm học giả để học chữ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thân Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Người Quen

Gần trưa thì bên trong quán rượu Copper Crown đã sáng được đôi chút, những tia nắng xuyên qua màn đêm u ám. Lần này Lucien đến quán rượu sớm hơn lần trước nên người bên trong cũng nhiều hơn một chút, tiếng ca của người ngâm thơ rong hòa cùng tiếng nói chuyện của những người chung quanh khiến nơi đây huyền ảo ồn ào.

Lucien chú ý thấy trong quán rượu xuất hiện một số người mặc giáp da hoặc toát ra khí tức mạnh mẽ, thậm chí có cả những phụ nữ bề ngoài diễm lệ, hình như là lính đánh thuê cùng những người mạo hiểm.

Vất vả lắm Lucien mới chen qua đám người đi tới trước quầy rượu.

“Nè khách, tôi làm một ly há?” Cohen đang uống rượu nếp, không ngẩng đầu mà hỏi.

Lucien buồn cười nói: “Là con đây chú Cohen.”

“Ồ, Lucien à, sao cậu thành ra thế này rồi?” Cohen thấy mặt mũi Lucien bị bầm dập thì ngạc nhiên, chòm râu dong đưa: “À khoan, bạn sáng tên Jackson của băng xã hội đen Aaron có tới hỏi chuyện của cậu, này, đừng bảo là cậu chọc tới bọn chúng đấy nhé?”

Lucien không muốn nhiều lời: “À, mọi chuyện đã được giải quyết rồi, chú Cohen, con muốn biết có những học giả nào dạy chữ không?”

“Cậu... cậu đã kiếm đủ năm bạc Naar rồi hả? Đừng bảo là trộm của đám côn đồ đó đó nhé?” Cohen càng ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Lucien như đang nhìn một sinh vật lạ vậy.

Lucien thầm nghĩ, quả thật coi như là cướp nhưng cũng không thể nói thế được. Hắn giải thích qua loa mấy câu rồi rút cuộc nhắc tới chuyện gia đình Joel cho mượn thêm cộng thêm số tiền bản thân giành dụm mới kiếm đủ năm bạc Naar.

Cohen hớp một ngụm rượu nếp lớn rồi khen: “Lucien, rốt cuộc cậu và John cũng trưởng thành, hiểu được lòng nhiệt huyết và vinh quang của đàn ông chúng ta.”

“Nhưng cậu cũng như gia đình Joel phải cẩn thận một chút, mặc dù chỉ cần John vẫn là người hầu của hiệp sĩ Wien thì đám côn đồ kia sẽ không dám trả thù trực tiếp, nhưng xét ở khía cạnh cá nhân thì luôn có những tên khôn lỏi thích mạo hiểm đánh cuộc.” Cohen lại cảnh báo Lucien một câu.

Lucien trịnh trọng gật đầu: “Bọn con sẽ cẩn thận.”

Lúc này Cohen mới lấy ra một tờ giấy trắng, bên trên là những kí tự hiếm lạ kì dị như đám con nít viết vẽ bậy lên: “Ha ha, ta không biết chữ nhưng cũng biết được tên chữ của mình.”

Sau đó ông bắt đầu nêu ra tên, nơi chốn, thời gian học tập ngắn nhất của những học giả dạy chữ để Lucien tự mình lựa chọn.

Lucien nghiêm túc lắng nghe, sau một thoáng đột nhiên nghe được một cái tên quen thuộc: “Victor? Nhạc sĩ Victor?”

Cohen khó hiểu nhìn Lucien: “Đúng thế, cậu biết tiên sinh Victor sao?”

“Từng gặp tiên sinh Victor một lần tại hiệp hội âm nhạc, nhưng chẳng phải ông ta sẽ tổ chức buổi hòa nhạc tại Thánh Vĩnh thánh phòng hơn ba tháng sau à? Sao ông ta có thời gian để dạy chữ được?” Lucien cảm thấy có phải Cohen tính sai không.

Cohen cười rộ lên: “Chính bởi thế nên tiên sinh Victor mới là học giả dạy chữ đó.”

“Không dễ gì tổ chức được một buổi hòa nhạc tại Thánh Vính thánh phòng đâu, phải được hội đồng quản trị hiệp hội âm nhạc, hoặc đại công bộ hạ, công chúa điện hạ Natasha mời kìa. Hơn nữa, bởi Thánh Vính thánh phòng chỉ có thể tổ chức một buổi hòa nhạc một tuần cho nên trừ phi là một trong mười nhạc sĩ nổi tiếng nhất, còn không thì phải đợi rất lâu. Năm trước tiên sinh Victor nhận được lời mời, vì chuẩn bị cho buổi hòa nhạc sắp tới mà ông ấy đã hủy tất cả những buổi diễn khác, kể cả lời mời từ cung đình Syracuse, thế nên thu nhập cũng rất ít, nghe nói sống toàn nhờ của để dành đấy.”

Lucien xem như đã biết rõ nguyên nhân: “Nhưng tiên sinh Victor coi trọng buổi hòa nhạc tại Thánh Vính thánh phòng như thế sao còn tốn thời gian đi dạy chữ? Ông ta hoàn toàn có thể đi vay tiền mà?!”

“Ta cũng không rõ nữa, nghe kể càng tới gần ngày biểu diễn buổi hòa nhạc thì áp lực của tiên sinh Victor càng lớn, cậu cũng biết là nhạc sĩ luôn rất miễn cảm, nếu không tìm một chuyện gì khác để làm thì biết đâu được ông ta sẽ nổi điên lên!” Cohen uống rượu nấp ừng ực.

Lucien bắt đầu suy nghĩ, trong đám học giả thì tốt xấu gì hẳn cũng từng gặp Victor rồi, cảm thấy tính cách, phong độ của ông ta cũng khá tốt nữa nên quyết định: “Vậy con đi tìm tiên sinh Victor đăng ký học chữ đây.”

...

Khu Jisu là nơi cư trú của đại bộ phận những nhạc sĩ, nhạc công, phong cảnh tú lệ lại yên tĩnh sạch sẽ. Nơi này được đặt theo tên của Jisu, nhạc sĩ vĩ đại phát minh ra vĩ cầm (*).

(*) Vĩ cầm (violin) là loại đàn có kích thước nhỏ nhất và thanh âm cao nhất trong họ vĩ cầm. Xem chi tiết tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Vĩ_cầm.

Hai bên đường là hàng cây cao lớn rậm rạp giống cây ngô đồng, ánh nắng xuyên qua tán lá chiếu lên thân cây tạo thành những vùng sáng lốm lốm vàng quanh những bóng râm tạo nên sự hài hòa của chúng.

Lucien dựa theo địa chỉ Cohen cho, đi lại dưới bóng cây, qua mấy phen lạc đường rốt cuộc cũng tìm được căn nhà số 12 phố Sineiwa khu Jisu.

Căn nhà nhỏ hai tầng ẩn bên trong bức tường màu đen, bên trên phủ đầy dây leo màu xanh mang lại không khí cổ xưa. Nếu hết thầy thuận lợi thì trong hai tháng tới, thứ hai đến thứ sáu mỗi tuần Lucien sẽ tới đây học tập để thay đổi cuộc đời.

Lucien nhẹ nhàng gõ cổng, rất nhanh đã có người hầu bước ra, từ sau hàng rào, người này đánh giá cách ăn mặc của Lucien, hơi cau mày: “Xin hỏi ngài tìm ai?”

Tới khi biết rõ ý đồ đến đây của Lucien, người này vẫn không quá tin tưởng: “Học chữ một tháng tốn năm bạc Naar, nộp trước học sau, cậu chuẩn bị xong chưa?”

Lucien cũng không để tâm tới kiểu phân biệt đối xử này, hiện tại chẳng có gì quan trọng hơn chuyện hẳn học chữ cả, thế nên hẳn lấy mấy bạc Naar từ trong ví ra cầm trên tay: “Đương nhiên.”

Người hầu trung niên ngạc nhiên nghi ngờ nhìn số bạc Naar trong lòng bàn tay Lucien, hoàn toàn không tin hai mất của mình. Người này không ngờ được một tên nhóc như Lucien lại có thể dễ dàng lấy ra được năm bạc Naar, bản thân gã là người hầu của nhạc sĩ mà mỗi tháng chỉ nhận mười bạc Naar, trừ chi phí sinh hoạt gia đình này nọ thì cùng lắm chỉ dứt túi được một bạc Naar mà thôi.

Gã vừa mở cổng vừa để phòng nhìn Lucien: “Tiên sinh Victor là một nhạc sĩ nổi tiếng tại Artaud, rất quen những quan lớn của phòng thị chính đấy nhé.” Hình như gã nghi ngờ số của cải này của Lucien là từ con đường bất chính.

Lucien mỉm cười không trả lời, bước theo người hầu đi ngang qua sân, tới trước cánh cửa lầu hai, chờ gã khê mở cánh cửa gỗ màu nâu, đi vào thông báo.

Ít phút sau, gã người hầu đi ra thấp giọng thì thầm: “Đi theo ta, một chập nữa đưa bạc Naar cho quản gia Ace ở đại sảnh nhé.”

“Đại sảnh rất rộng, trải thảm màu vàng tối, gần chỗ bàn trà màu hổ phách là chiếc ghế sofa màu nâu, trên bàn để những đồ dùng trong nhà, ở đằng xa là một dãy bàn thật dài, hình như là bàn ăn.

Có lẽ do người đến học khá đông nên tiên sinh Victor không chọn phòng sách mà là đại sảnh.

Có năm nam ba nữ chia nhau ngồi trên những chiếc ghế gỗ màu đỏ, thoạt nhìn thì bọn họ còn khá trẻ, khoảng từ mười ba mười bốn đến hai mươi tuổi.

Trên chiếc bàn nhỏ đặt trước mặt bọn họ là những thứ như bút lông, giấy trắng. Thình thoảng bọn họ lại nghiêm túc ghi chép cái gì đó, đôi lúc lại lầm nhảm phát âm, đọc thuộc lòng từ một từ hoặc cả giai điệu.

Nhìn trang phục của bọn họ thì Lucien phát hiện ra trang phục của hai nam một nữ hơi khác những người còn lại, dù trang phục của bọn họ mặt trên người mới tinh, rất đẹp nhưng xét mặt bản chất chỉ thuộc loại thông thường thôi, mà trang phục của ba nam hai nữ còn lại tuy hơi cũ một chút nhưng thoạt nhìn thì biết giá của chúng rất đắt.

Lucien đoán bọn họ là những người trong gia đình quý tộc nhưng không được thừa kế chức tước cũng như các tài sản khác, cũng là một người bình thường không thể kích phát sức mạnh huyết thống, hơn nữa lại không có nhiều tiền để mời gia sư kèm riêng nên chỉ có thể tìm học giả học tập, mà tại Artaud này thì trở thành một nhạc sĩ cao nhả cũng là một lựa chọn hết sức đúng đắn.

Với loại hình dạy học tại nhà như thế này thì tiến độ của mỗi người thường khác nhau, thế nên tiên sinh Victor mặc áo khoác đồ phải giảng cho người này xong lại quay sang giảng cho một người khác.

Lucien nhìn cả đại sảnh, thấy quán gia đứng cạnh cửa mặc bộ lễ phục chỉnh tề màu đen, tướng mạo trang nghiêm, tóc hoa râm, trên mặt có nhiều nếp nhăn, tuy lớn tuổi rồi nhưng ông lại đứng nghiêm ở đó, lưng thẳng tắp.

“Chào ngài, ngài có phải là tiên sinh Ace không?” Lucien nhẹ nhàng đi tới, hỏi nhỏ.

Quản gia gật đầu: “Đúng vậy, ta là Ace, ta có thể biết tên cũng như trình độ học vấn hiện tại của cậu được không?”

“Rất hân hạnh thưa ngài, tôi là Evans Lucien, tôi chưa hề học chữ.” Lucien vừa giao năm bạc Naar cho Ace vừa trả lời nhỏ nhẹ.

Quản gia Ace nhận năm bạc Naar, hơi kì lạ nhìn thoáng qua Lucien. Nhìn trang phục hần mặc trên người tẻ như thế, lại chưa từng học chữ thì ông biết hần hẳn là từ khu dân nghèo tới đây. Những người trẻ tuổi ở những nơi như thế thường thô lỗ thiếu lễ phép, nhưng ông không ngờ cậu bé trước mặt mình dù không biết những lễ nghi nhưng lại rất lễ phép, rất ra dáng người lớn.

Ông bước khễ tới trung ương đại sảnh rồi thì thầm bên tai Victor ít câu. Victor quay lại nhìn Lucien, rồi hòa nhã gật đầu, sau đó chỉ tới một chiếc ghế không có người ngồi ra hiệu hần tới ngồi ở đó, đồng thời bảo Ace đi lên lầu.

Lúc này, năm nam ba nữ chăm chú học tập trong đại sảnh mới biết có người mới tới đây học, cả bọn ngẩng đầu tò mò nhìn Lucien.

Tóc đen mắt đen, gương mặt thanh tú cuốn hút, tướng mạo rất khá nhưng lại mặc áo ngắn quần dài làm từ cây đay, lại mang dép lê bình thường, mặc dù ăn mặc khá tươm tất nhưng khó giấu được cuộc sống nghèo khổ thấp kém của hần.

“Tên nghèo túng như hần cũng muốn học chữ sao?”

Ý nghĩa này chợt hiện lên trong lòng họ khiến mặt mỗi người không giấu nổi sự ngạc nhiên lẫn kì lạ, hoàn toàn không ngờ được bản thân sẽ có một người bạn học là một kẻ nghèo hèn.

Sau đó, năm người gồm ba nam hai nữ rất có thể là những thiếu gia tiểu thư sống trong những gia đình quý tộc nhanh chóng tỏ ra lãnh đạm, cúi đầu cặm cụi học tiếp, còn hai nam một nữ còn lại thì tiếp tục đánh giá Lucien, tò mò nghi hoặc đến tận khi hần ngồi lên ghế.

Thiếu niên tóc đen mắt đen khoảng mười bảy mười tám tuổi giống như Lucien nhìn người sang một bên theo bản năng, giống như trên người Lucien tỏa ra mùi hôi gì vậy.

Lucien không có trái tim mẫn cảm làm từ thủy tinh, lại đã trưởng thành rồi nên chỉ cảm thấy buồn cười, lắc đầu, sau đó lấy ra một xấp giấy trắng cùng bút lông mà hần đã tốn ít đồng Phil để mua đặt lên trên chiếc bàn nhỏ trước mặt, yên lặng chờ đợi Victor tới.

Khoảng năm phút sau, Victor tới chỗ Ace lấy một quyển sách màu đen rồi bước tới chỗ Lucien, đặt nó lên bàn tròn nhỏ, sau đó nói nhỏ: “Đây là quyển ‘tập đọc phổ thông và ngữ pháp căn bản’, rất thích hợp cho những người mới học như cậu, được rồi, giờ hãy giờ ra trang đầu tiên, chương một, ta sẽ dạy cậu phát âm ba mươi hai chữ cái.”

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Cường Chế Trí Nhớ

Lucien khẽ hít một hơi thật sâu rồi mở tờ bìa quyển sách ra như bắt đầu một số mệnh mới, thấy chương một “phát âm” ở trang đầu tiên thì rất mừng nhưng lại không quá bất ngờ khi phát hiện chữ trên này cũng giống chữ ghi trên một trong ba quyển ma pháp bút ký kia.

Hơn nữa, với một người có thể nói chuyện một cách lưu loát như Lucien thì chỉ cần hiểu được cách phát âm của ba mươi hai chữ cái và quy tắc viết chữ cơ bản, hần hoàn toàn có thể thử đọc ra những từ đơn và những câu nói sử dụng hàng ngày, thông qua âm tiết để hiểu rõ nghĩa của từ, cũng có thể chuyển những âm tiết bình thường thành những từ đơn trong sách nhờ quy tắc viết và chữ cái, như vậy sẽ học được từ ngữ thông dụng nhanh hơn so với học thuộc lòng.

Victor không thấy được thoáng mừng rỡ của Lucien mà chăm chú nghiêm túc hướng dẫn cách phát âm của ba mươi hai chữ cái nhiều lần, nhìn những kí tự kì lạ mà Lucien ghi trên giấy rồi nghe hần đọc hai lần thì hài lòng đi tới thiếu niên ngồi bên cạnh: “Cậu chăm chỉ đọc thêm mấy chục lần nữa đi, tới lúc ta quay lại, nếu như cậu có thể đọc thuộc chúng trong một lần thì ta sẽ bắt đầu dạy cậu ngữ pháp và quy tắc viết chữ cơ bản.”

Ông ta nói thế để khích lệ Lucien, hần là người mới học chữ thì không thể nào thuộc hết được ba mươi hai chữ nhanh thế được, trừ phi có được trí nhớ siêu phàm của những thiên tài, mà người như thế thì chỉ cần chịu nỗ lực thì trong những chuyện hần làm, phần lớn hoàn toàn có thể đạt được thành tích tốt.

Lucien nghiêm túc đọc cách phát âm của ba mươi hai chữ một lượt, sau đó bắt đầu so sánh đối chiếu lên những chữ Hán, chữ tiếng Anh mà hắn đã ghi sẵn trên vở trước đó. Sau khi làm xong mọi chuyện, hắn bình tĩnh tập trung tinh thần mở ra thư viện linh hồn (1).

(1) Bắt đầu từ đây, tác giả sẽ gọi thư viện hiện ra trong đầu Lucien là thư viện linh hồn.

Ở trong thư viện xuất hiện thêm một kệ sách mới có tên “ngôn ngữ thông dụng”, bên trên có một tờ giấy ghi kí hiệu kì quái và một quyển sách bìa cứng màu đen mang hình dáng khác nhau.

Lucien mở quyển sách bìa cứng màu đen ra, không ngoài dự liệu thấy chỉ thấy được nội dung ở trang đầu tiên, những trang còn lại thì trống không.

Tiếp đó, sau khi Lucien lật xem nhanh từ đầu tới cuối quyển ‘tập đọc phổ thông và ngữ pháp căn bản’ trên chiếc bàn tròn nhỏ thì hắn hài lòng khi thấy được quyển sách bìa cứng màu đen trong thư viện linh hồn đã hiện đầy đủ nội dung.

“Quả thật đúng như những mình đã đoán.” Lucien mỉm cười tự nói.

Có sự trợ giúp của thư viện linh hồn, Lucien càng thêm tự tin rằng bản thân có thể học được ngôn ngữ thông dụng trong một thời gian ngắn, thế rồi hắn bắt đầu ghi nhớ cách phát âm của ba mươi hai chữ cái.

Lần đầu tiên đọc sai rất nhiều, lần thứ hai cũng thế, tới lần thứ ba thì ít sai hơn một chút nhưng lại quên một số từ đã học thuộc trước đó... Cứ thế tới lần thứ mười lăm, Lucien mới miễn cưỡng nhớ kĩ được cách phát âm của ba mươi hai chữ cái.

Tất nhiên thì Lucien cũng hiểu hiện tại bản thân chỉ ghi nhớ tức thời thôi, nếu không có trải qua một khoảng thời gian trau dồi củng cố thì sẽ nhanh quên. Hơn nữa, trong quá trình này, hắn cũng phát hiện ra trí nhớ có trợ giúp rất lớn đến tinh thần lực để kích phát thần thuật.

Sau khi Lucien ê a phát âm hai lần nữa, Victor dạy xong một vòng đã đi tới bên cạnh hắn lần nữa.

Về mỗi một hiện rõ trên gương mặt của Victor, nhưng so với lúc Lucien mới tới thì ông đã không còn trong trạng thái sốt ruột, lo lắng bất an nữa. Xem ra việc đòi sức chú ý có trợ giúp rất lớn với việc thả lỏng tinh thần cho hắn.

“Lucien, cậu đọc một lần cho ta nghe xem” Victor cười nói thân thiện.

Lucien không chút do dự bắt đầu phát âm từng từ một, được một nửa thì hắn đột nhiên quên mất cách phát âm của một chữ mẫu, trong lúc ấp úng, hắn nhanh chóng tìm ra kí hiệu phát âm từ tờ giấy trong thư viện linh hồn rồi tiếp tục đọc tiếp.

Không phải Lucien muốn gian dối, chẳng qua tiền tài của hắn có hạn nên có thể tranh thủ thêm được chút thời gian nào thì thêm chút đó, dù không nắm giữ được thì cũng còn có thư viện linh hồn giúp đỡ hắn.

Victor luôn chuẩn bị sửa phát âm sai hoặc những chỗ Lucien không nhớ rõ nhưng tới khi hắn đọc phát âm xong cũng chẳng sai chỗ nào thì cũng người, một lát sau ông mới nghi hoặc hỏi: “Lúc trước cậu từng học cách phát âm rồi à?”

Câu hỏi của ông có âm lượng hơi lớn nên khiến cho những người đang miệt mài học bài tò mò ngẩng đầu nhìn Lucien.

“Chưa hề.” Lucien lắc đầu phủ định.

Victor không hề nghi ngờ, khẽ gật đầu rồi khen ngợi một câu: “Trí nhớ của cậu rất khá, khó mà làm được như thế, tốt, vậy ta bắt đầu dạy cậu quy tắc viết chữ.”

Những người khác ngạc nhiên nhìn thoáng Lucien, không ngờ trí nhớ của hắn lại tốt như thế, tất nhiên cái nhìn của họ cũng có sự châm biếm, khinh bỉ nữa. Họ nghĩ rằng Lucien chắc chắn đã học cách phát âm trước đó rồi, chứ không thì không thể nhớ kĩ được chúng trong khoảng thời gian ngắn thế được. Nói không chừng hắn làm bộ làm tịch như thế để chiếm lấy thiện cảm của tiền sinh Victor, biết đâu được sau đó lại có thể được ngài thu nhận, học tập âm nhạc.

Loại chuyện nhỏ nhặt này không gây nên bao sóng gió lớn, trong nhóm người bọn họ cũng đã có ba người từng theo Victor học tập âm nhạc. Mọi người nhanh chóng cúi đầu nghiên cứu học tập khúc phổ và tri thức nhạc lí.

Sau gần một tiếng học quy tắc viết chữ, Lucien mới hiểu được một điều:

Thời gian là tiền bạc!

Bởi học thêm một ngày thì phải tốn thêm rất nhiều tiền!

“Được rồi, các trò hãy thư giãn một chút, ăn hoa quả, uống chén trà rồi lát nữa học tiếp.” Tinh thần của Victor dường như đã khá trở lại, khi đám người hầu bưng hoa quả cùng trà lên thì ông đi lên tầng hai.

Cốc trà màu trắng nhạt, họa tiết trang trí đơn giản, quai cầm được trát men sứ, miệng cốc có hoa nhài cùng một lát chanh, nước trà màu đỏ cam. Hoa quả thì Lucien nhìn thấy rất quen nhưng căn bản là loại hắn chưa từng thấy qua, chủng loại khá kì dị.

Một thiếu niên trẻ tuổi tóc xanh đậm mặc phục sức quý tộc thông thường mỉm cười nói với mọi người xung quanh: “Tiền sinh Victor hình như bắt được

cảm hứng rồi, nếu cảm hứng nhiều thì có khi buổi học hôm nay sẽ kết thúc tại đây thôi.”

Thoạt nhìn thì gã lớn hơn Lucien vài tuổi, mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, tay cầm cuốn nhạc phở phỏm, cảm giác như gã luôn là trung tâm của đám học sinh quý tộc này. Chỉ có một thiếu nữ quý tộc mặc váy dài màu rượu đỏ đoan trang ngồi đó, uể oải trả lời:

“Lotter, nếu như tiên sinh Victor kết thúc buổi học sớm thì chắc ngài sẽ dạy bổ sung buổi cuối tuần thôi. Hơn nữa nếu ngài ấy có thể sáng tác ra một bản nhạc mới thì mấy ngày này bọn mình đã có thể luyện tập diễn tấu cùng ban nhạc rồi. Tôi không muốn chỉ học tập nhạc lí đơn điệu và luyện thổi kèn flute (2) thôi đâu, phải tập luyện cùng ban nhạc chính quy mới có thể tiến bộ nhanh được.”

(2) Kèn flute (长笛) hay Western concert flute, nằm trong bộ sáo ngang, là nhạc khí sử dụng trong dàn nhạc giao hưởng.

Cô gái mới khoảng mười bảy mười tám tuổi, vẻ ngoài xinh đẹp sáng sủa, mái tóc dài đỏ như màu ngọn lửa, đôi môi đầy đặn gợi cảm, phần eo lại không bệch lại giống các cô gái khác, bởi như thế sẽ gây khó thở, mà khó thở thì sao có thể thổi kèn flute tốt được.

Lotter nhìn cô gái tóc đỏ, không nhịn được cười một tiếng: “Chẳng phải vị thủ lĩnh đẹp trai như ánh trăng rằm của ban nhạc hợp tác cùng tiên sinh Victor mới tới mấy hôm trước sao, Phyllis, khi đó hai người chúng ta đi theo tiên sinh tiếp người ta, cậu muốn luyện tập cùng ban nhạc như thế phải chăng đã thích người ta rồi?”

Thủ lĩnh ban nhạc là người biểu diễn vĩ cầm đầu tiên, lúc không có người chỉ huy thì đóng thay vai trò của người đó.

“Đừng có đem cái tư tưởng công tử bột của cậu ra sỉ nhục mình, mình chỉ cảm thấy hán chơi vĩ cầm rất giỏi, mạnh hơn tiên sinh vốn dĩ đứng đầu nhiều.” Phyllis phản bác lại, nhưng trên mặt cô lại ứng đo: “Chẳng lẽ cậu không thấy hán biểu diễn khúc ‘Vô bạn tấu’ rất xuất sắc sao? Chẳng lẽ cậu cho rằng bản thân diễn tấu vĩ cầm giỏi hơn hán hả?”

Nhắc tới âm nhạc thì Lotter lập tức nghiêm túc, hưng phấn hẳn. Gã bắt đầu thảo luận những kiến thức âm nhạc cùng các tác phẩm âm nhạc với Phyllis. Những học sinh quý tộc còn lại thì thoảng lại nói chen lẫn ba câu, hiển nhiên họ cũng cảm thấy khá hứng thú về đề tài này, đến ngay cả cô gái tóc nâu trong đám học sinh bình dân luôn lãnh đạm của lớp cũng nhin không được xen miệng phát biểu một câu kiến giải cũng nhận được những cái gật đầu đồng ý của những người còn lại.

Tại Artaud, âm nhạc là một loại ngôn ngữ thông dụng khác.

Đương nhiên, các học sinh quý tộc cố ý coi thường những học sinh bình dân và Lucien, mà đám học sinh bình dân cũng cố ý vô tình không nhìn thấy Lucien, cố gắng gần gũi học sinh quý tộc.

Không có các câu nói lạnh nhạt, những lời châm chọc cười nhạo mà chỉ những sự ngăn cách lãnh đạm sâu sắc.

Có lẽ trong lòng những học sinh quý tộc, những người dân nghèo và dân thường trong thành phố căn bản không đáng để họ phải cư xử với thái độ ác liệt. Dù sao mọi người cũng không có tiếng nói chung, chỉ theo thói quen gạt bỏ bọn họ ra khỏi vòng tròn của mình, là một loại coi thường không thật sự để trong lòng.

Lucien hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện này, hán cố giành giật từng giây, tranh thủ thời gian học tập, như một khối bọt biển đã khô cạn rất lâu được ném xuống biển cả tri thức một lần nữa, tham lam hấp thu chất dinh dưỡng.

Nhưng từ cuộc thảo luận của bọn họ, Lucien thỉnh thoảng nghe thấy một ít câu ngân nga, phát hiện âm nhạc của thế giới này, dù là thang âm hay giai điệu đều giống y như trên Trái Đất, khác chăng chỉ là những kí hiệu âm nhạc cụ thể thôi.

“Bọn họ thật là những học sinh chăm chỉ.” Lucien ngẩng đầu liếc xéo mắt xem cuộc thảo luận của bọn họ, rồi cầm tách hồng trà mùi vị kì dị có gắn cánh hoa lải ở trên nắp một ngụm, cắn một miếng trái cây có thể là quả tuyết lê, sau đó lại tiếp tục chăm chú học tiếp.

Tiên sinh Victor không duy trì được cảm hứng lâu, khoảng mười mấy phút sau ông đã đi xuống, về mặt uể oải và nôn nóng.

Nhưng sau khi chăm chú dạy bảo học sinh, nổi bực dọc trong lòng ông đã vơi đi rất nhiều.

Trải qua một tiếng phấn đấu học tập, trước khi kết thúc buổi học thì Lucien cũng đã học được phần lớn những quy tắc viết, và đã ghi lại mọi thứ vào trong thư viện linh hồn.

Buổi học kết thúc lúc 4 giờ 10 phút, trừ Lotter, Phyllis và một thiếu niên quý tộc tên Herodotus ở lại tiến hành buổi học ngoại khóa diễn tấu nhạc khí thì những người khác đều đứng lên rời khỏi đại sảnh.

Lucien nhớ lại những gì hán đã học được hôm nay nên đi rất chậm. Ba học sinh bình dân thì cười vui trao đổi lẫn nhau, bước chân nhẹ nhàng đi ở đằng trước nhất, ánh mắt bọn họ thường xuyên nhìn về phía hai học sinh quý tộc đang thảo luận âm nhạc đi ở giữa nhưng không dám áp sát quá gần. Còn Lucien thì không quan tâm tới bọn họ, dù một nam một nữ kia là học sinh quý tộc nhưng hán chỉ thỉnh thoảng nhìn một thoáng rồi thôi.

Ra tới cổng, có hai chiếc xe ngựa không biết từ đâu chạy tới, ngựa màu nâu cao lớn khỏe mạnh thờ phỉ phỉ. Sau đó, hai quý tộc học sinh leo lên xe ngựa của riêng họ dưới ánh mắt hết sức hâm mộ của đám học sinh bình dân, chậm rãi rời đi.

Mặc kệ tình hình trong nhà như thế nào, chỉ cần chưa tới mức chết đói thì phần lớn những quý tộc đều chọn cách giữ thể diện ở mức tối thiểu nhất.

Sau khi ba học sinh bình dân lẳng lặng đứng xem xe ngựa biến mất tại góc rẽ chỗ gốc cây cao lớn thì kết bạn cùng nhau rời khỏi nơi đó, đi tới khu Viola.

Lucien thì tựa như một tên một sách, im lặng đọc thuộc lòng những gì hắn đã học được trong hôm nay, chậm rãi bước đi trên con đường lớn đầy bóng mát.

...

“Con vậy mà tới chỗ tiên sinh Victor học tập hả? Ông ta là một nhạc sĩ xuất sắc đó. Ha ha, Evans bé bỏng của chúng ta chẳng lẽ thực sự muốn kế thừa ước mơ nhạc sĩ của chú sao?” Trong buổi com tối, sau khi Joel biết được giáo viên dạy chữ cho Lucien thì không khỏi cười đùa.

Lucien cũng trả lời một cách hóm hỉnh: “Tất nhiên rồi, sau này con sẽ trở thành một nhạc sĩ vĩ đại.”

Sau buổi com tối vui vẻ, Lucien sớm về đến nhà, nằm tằm trên chiếc giường đã bị đập nát rồi mở thư viện linh hồn ra, sau đó dựa trên những chữ cái thông dụng viết thành ma pháp bút ký, thử ghép lại thành âm đọc, giải thích nghĩa của những từ đơn.

Đương nhiên, bởi vì vấn đề khẩu âm nên lượng từ ngữ hắn tích lũy được không liên quan gì đến ngữ pháp chưa hiểu rõ, Lucien không có hy vọng xa vời rằng chỉ sau một ngày học mà bản thân đã có thể xem hiểu quyển bút ký, có thể bắt đầu học tập ma pháp. Hắn làm như thế chẳng qua là để ôn tập và củng cố những kiến thức đã học lúc sáng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 37: Tìm Hiểu (1)

Không hề có vui mừng ngoài ý muốn, tất cả dường như đều nằm trong dự liệu của Lucien, từ sau bữa com chiều bắt tri bắt giác đã ngủ hơn bốn tiếng đồng hồ. Hắn vờn vờn mới tìm hiểu được nội dung hơn mười đầu tiên của trang ma pháp bút ký, hơn nữa các chữ hiểu nghĩa cũng không liên tục, nên không có cách nào tạo thành câu hoàn chỉnh, bởi vì rất nhiều từ ngữ liên quan đến ma pháp phi thường lạ và hiếm thấy.

Đương nhiên, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm học tập, thông qua những từ ngữ đơn giản này Lucien vẫn có thể hiểu được đại bộ phận ý tứ mỗi câu, nhưng khẳng định không đầy đủ và chính xác. Nếu như dựa theo những lý giải lờ mờ đó, Lucien cũng không dám bắt đầu học tập ma pháp, nếu học e là chết như thế nào cũng không biết.

May là bản ma pháp bút ký này, trên đó còn đồng thời ghi chép sở học ma pháp của nữ phù thủy, vì vậy trong đó ngẫu nhiên có cả suy nghĩ của nàng và một ít chuyện nàng gặp phải trước đây. Bản ghi chép này giống như một quyển nhật ký, mà bộ phận từ đơn cũng không lạ, kết cấu ngữ pháp cũng tương đồng giống như khi Lucien nói bình thường, khiến cho Lucien thuận lợi giải thích được ý nghĩa của hơn mười trang đầu tiên của quyển bút ký. Nội dung đại thể là nguồn gốc của hai bản ma pháp bút ký, hoặc quyển sách này có thể gọi là lai lịch pháp thuật.

Nữ phù thủy xuất thân trong một gia tộc Ma Pháp sư may mắn còn tồn tại sau khi ma pháp đế quốc Shirvan Nas ở thời cổ đại bị diệt vong. Đất đai của gia tộc này bị Arthaud đế quốc chiếm lĩnh nên phải cư ngụ trong các pháo đài cổ nơi thâm sơn hẻo lánh. Vì thế hành tung bí ẩn của họ rất bí ẩn, nhưng dưới sự truy lùng mấy trăm năm của Giáo Hội, nhân khẩu vẫn là càng ngày càng ít. Nếu không phải hơn 100 năm gần đây Giáo Hội đã giảm bớt cường độ truy lùng và đuổi bắt, e rằng gia tộc này đã bị diệt vong, nhưng ngay cả như vậy, đến thế hệ của nữ phù thủy, cũng chỉ còn lại duy nhất gia đình nàng gồm nàng và cha mẹ.

Trong một lần nào đó triệu hoán sinh vật, mà Lucien không biết nghĩa của từ đơn đại biểu cho sinh vật đó, xuất hiện sự cố khiến cho cha mẹ của nữ phù thủy đã qua đời, nàng thì biến thành cô nhi, đồng thời cũng chính thức kế thừa hai quyển sách pháp thuật Tinh Tương và Nguyên Tố cũng như hình vẽ có liên hệ cùng ma pháp.

Nội dung mười mấy trang đầu tiên trong cuốn "Nhật ký" của nữ phù thủy cũng ghi lại chỉ có bấy nhiêu, bởi vậy sáng sớm ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên của Lucien là:

-Hi vọng quyền ma pháp bút ký của nữ phù thủy hoàn chỉnh, không bị cắt xén, bằng không ta chạy đi đâu học văn tự Hill Fanna J thời cổ đại bây giờ?.

... ..

Bởi hiện nay hầu hết công việc có thể tiếp nhận được ở quán rượu Copper Crown đều có liên quan tới đám xã hội đen ở Jaren bang, vì lẽ đó Lucien lần thứ hai thất nghiệp, trong thời gian ngắn chỉ có thể dựa vào tích trữ chống đỡ.

Chẳng qua việc này cũng nằm trong dự tính của John cùng với Joel, đoạn thời gian này cứ coi như dành cho Lucien chuyên tâm học tập chữ viết, cũng vì như thế nên hắn sẽ không sợ bị trả thù. Dù sao nhà của Joel và Alissa cũng nằm bên đường khu hành chính dành cho các nghệ nhân, hay là người của thế lực mạnh mẽ như Nghiệp đoàn giặt tẩy, còn Ewen cũng có thể theo Alissa tới Nghiệp đoàn dệt làm giúp những việc lặt vặt, nên sẽ không phải gặp bang xã hội đen Jaren. Chỉ có Lucien, nếu như bắt đầu làm việc, thực sự khó có thể chạy thoát khỏi bang Jaren, vì thế lực của chúng ở khu thị trường rất mạnh.

Thậm chí John còn muốn trong khoảng thời gian này Lucien không đi ra thành, không thể nên đến những chỗ ít người qua lại, buổi tối phải đề mấy loại đánh lén như phóng hỏa đốt gian nhà...

Bởi vậy, sau khi Lucien rời giường, đánh răng rửa mặt xong, ăn bánh mì đen đã được luộc qua, thì sinh ra cảm giác không có việc gì làm, chỉ có thể nhàn nhã chơi qua ngày.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác, Lucien nhanh chóng kiểm chế sự lười nhác, đi ra ngoài khu O'let tìm một chỗ đất trống, sau đó dựa theo những gì John dạy bảo, bắt đầu rèn luyện thân thể, đồng thời sử dụng gậy gỗ để luyện tập những đường kiếm cơ sở.

Đối với Lucien, trước khi học được ma pháp, biện pháp tốt nhất để chuẩn bị nghênh tiếp các loại nguy hiểm sắp phải đối mặt chính là nỗ lực tăng cường thực lực của bản thân. Hắn biết ở trong đất nước này cho dù là thiên tài nếu không có rèn luyện từ trước mười sáu tuổi, thì căn bản sẽ không có hi vọng kích phát được lực lượng huyết mạch, thu được Thần Ấn, trừ phi bọn họ được Giáo Hội ban tặng "nước và ánh sáng của Thánh".

Đồng thời trên người Lucien còn có thanh chùy thủ của Jackson, thời khắc mấu chốt cũng có thể liều mạng một phen.

Rèn luyện xong đã là chín giờ, Lucien về đến nhà, nghỉ ngơi trong chốc lát, bắt đầu ôn tập nội dung bài học ngày hôm qua, tất nhiên còn có cả thu hoạch khi hắn thử giải thích quyền ma pháp bút ký tối hôm qua. Sự chuyên tâm, chăm chỉ và tự giác của hắn lúc này đúng là từ trước nay chưa từng có, vượt xa bất cứ thời điểm nào trong dĩ vãng.

... ..

Bên trong đại sảnh ngôi nhà số 12 phố Geneva khu Jisu.

Victor đang dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn Lucien:

-Người trước đây thật sự chưa từng học văn tự, cho dù là phát âm, viết quy tắc hay ngữ pháp sao?

Khi ông ta yêu cầu Lucien đọc thuộc lòng ba mươi hai chữ viết mẫu hay là mấy vấn đề khác, Lucien trả lời cực kì chuẩn xác, hơn nữa còn đưa ra nhiều nghi vấn trong các quy tắc viết chữ, những vấn đề này người bình thường sau khi chính thức bắt đầu học tập từ đơn và ngữ pháp mới phát hiện. Tiến độ học tập của Lucien thực sự quá kinh người, vèn vẹn một ngày học tập, hiệu quả lại có thể tương đương với người học ba tháng, có lẽ cũng sắp đuổi kịp những học sinh bình thường như Colin và Renee rồi.

Đây là Victor lần thứ hai có biểu hiện kinh ngạc đối với Lucien, khiến cho những học sinh khác không nhận được lần thứ hai phải nhìn Lucien một chút, liệu tên bản dân có phải là thiên tài ngôn ngữ, văn tự hay không đây? Hay là hắn cố ý nói dối, chứ thực ra bản thân hắn đã có cơ sở nhất định rồi?

[FONT=""]

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Tìm Hiểu (2)

Chương 38: Tìm hiểu

- Victor tiên sinh, trước đây ta chưa từng học qua văn tự, chỉ là trong khoảng thời gian học tập, ta ngẫu nhiên phát hiện ra việc có thể liên hệ khẩu hình lúc phát âm với lúc nói chuyện bình thường, trải qua việc so sánh và tham chiếu, mới có thể học tập nhanh như vậy.

Ở Arthaud, Lucien hi vọng có thể khiến cho người khác coi mình là thiên tài, nhưng tuyệt đối không mong muốn người khác nhìn mình như là quái vật khó có thể lý giải được, nếu như khiến Giáo Hội chú ý tới mình thì sẽ rất phiền toái. Bởi vậy hắn không hoang mang chút nào, lập tức đem phương pháp học tập đơn giản của mình nói qua một lần.

Đây đúng là Lucien cách sử dụng, chỉ có điều nếu không có Thư Viện Linh Hồn phụ trợ cùng với việc cố gắng tìm hiểu bản bút ký ma pháp kia thì cũng sẽ không đạt tiến độ kinh người như Lucien.

Victor mặc dù xuất thân bình dân, nhưng cha lại là một vị nhạc công đàn violông, được rất nhiều quý tộc biết đến, ông ta bắt đầu học tập tiếng thông dụng từ khi còn nhỏ nhưng lại không trải qua phương diện này, sau khi nghe Lucien nói thì gật đầu liên tục, tán dương:

- Rất tốt, rất tốt, người có thể dựa vào sự thông suốt của mình để tổng kết ra phương pháp này, chứng minh người rất thông minh, hơn nữa về phương diện này rất có thiên phú.

Hắn đối với Lucien cực kì hài lòng.

Ánh mắt ước ao của Herodotus, Colin, Renee khi nhìn Lucien pha lẫn chút đố kỵ nhàn nhạt .

Theo Victor học tập năm năm, ở trên phương diện hệ thống chữ viết thông dụng đã không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí trình độ âm nhạc cũng không thấp hơn Lotter, Phyllis là bao nhiêu, nhưng rất ít học sinh được Victor biểu dương như thế, nên không khỏi mất hứng.

-Phương pháp của hần nghe có vẻ rất khả thi.

Phyllis hai tay giao nhau, đặt ở trên váy, mang dáng vẻ đoan trang thực nữ ngồi xuống, khẽ gật đầu, cố gắng duy trì thái độ kiêu ngạo.

Lotter vốn muốn đứng lên để nhún vai, chẳng qua gã lập tức nhận ra động tác này không phù hợp với phong thái quý tộc của mình, nếu hiện giờ là lúc ở chung cùng những người bạn hay các thiếu nữ bình dân hay vây quanh người thì cũng chẳng có gì, nhưng lúc này người ngồi đối diện gã lại là Phyllis, kẻ dường như luôn cùng gã tranh đấu trên phương diện âm nhạc, lại rất giỏi trào phúng, bởi vậy gã chỉ là cười cợt, âm thanh:

-Nhiều năm học chữ viết thông dụng như vậy, ta cảm thấy ý nghĩa của phương diện này rất bình thường, hơn nữa biện pháp Lucien vừa nói cũng không thể áp dụng cho việc học âm nhạc, đúng không, Phyllis?

-Người cho rằng ta sẽ ngây thơ như vậy sao? Ta tự có phương pháp học tập âm nhạc riêng cho mình, không giống người nào đó, tất cả đều dựa vào tí tẹo thiên phú thì không chịu cố gắng học tập, chỉ mãi ở trong lòng tự con gái, Lotter, ta nghĩ người nên biết rằng thiên phú sẽ không tiêu xài được bao lâu đâu.

Phyllis lộ ra nụ cười tươi tắn, hàm răng trắng như tuyết vừa chính tề lại đều đặn,

-Nếu như vị này, ă, hình như là Lucien dân nghèo, bắt đầu học tập âm nhạc, có lẽ sẽ vượt quá người đấy.

Nàng nói xóc Lucien một câu, rồi lại trào phúng Lotter một câu.

Kỳ thực Lucien luôn kín kẽ không thể ai biết rõ nên những người biết hần muốn học tập vẫn tự như Joel, John hay là đám người Cohen, Victor, Lotter, Phyllis, Renee đều cho rằng Lucien học chữ ngoại trừ việc cố gắng thay đổi điều kiện sinh sống thì việc hần muốn làm nhất các chắc là đi theo âm nhạc phương hướng phát triển. Bởi vì một khi lựa chọn học giả để học tập vẫn tự, thường thường mang ý nghĩa lựa chọn con đường sau đó.

Tỷ như, muốn làm thư ký trong văn phòng toà án, hay phòng thị chính của quan hành chính, thì khi lựa chọn học giả để học tập ngôn ngữ, văn tự, nhất định sẽ lựa chọn những vị học giả uyên thâm về phương diện pháp luật, lịch sử, mà không phải vị Âm Nhạc Gia Victor.

Cho dù muốn làm học giả đơn thuần, nếu không phải xuất thân từ tầng lớp quý tộc, hoặc là có quan hệ chặt chẽ một số ít quý tộc, thì sẽ không cách nào được mọi người thừa nhận. Cho dù là rất ý lại thực lực bản thân thì con đường âm nhạc nếu không được đám quý tộc tán thưởng tán thưởng và giúp đỡ, thì sẽ không được gọi là Âm Nhạc Gia.

Lotter cười lạnh một tiếng:

-Nếu như vượt qua ta, vậy khẳng định cũng vượt qua người, Phyllis.

Phyllis đang muốn đẩy trả, thì thấy ánh mắt Victor bỗng nhiên quay sang phía này, nàng chỉ có thể nuốt lời sắp nói, giả lảng đưa tay sửa lại mái tóc dài màu đỏ, tiếp tục nhàn cực nhạc phở.

Sau khi Victor khẳng định thiên phú Lucien, thì ông ta cũng lập tức tăng tốc độ dạy, nhanh chóng giảng giải phân quy tắc kết hợp các từ đơn, còn nói thêm về bộ phận ngữ pháp, xem như hợp ý với Lucien.

... ..

Thứ sáu, đây là ngày học tập cuối cùng của Lucien.

Trải qua mấy ngày học tập, Lucien đã nắm giữ phần lớn ngữ pháp, nếu không phải bị vướng bởi số lượng từ vựng, thì hần đã có thể bắt đầu học tập ma pháp, mặc dù như thế, Lucien cũng đã hiểu được toàn bộ cuốn ma pháp bút ký của nữ phù thủy, qua đó hiểu rõ tại sao nàng lại muốn tới Arthaud.

-Khi lực lượng tinh thần tăng trưởng, hiệu quả lúc minh tưởng cũng bị hạ thấp đến mức có thể thấy rõ ràng, có thể cải tiến không nhỉ?

-Có nên mạo hiểm thử nghiệm phương pháp minh tưởng chính thức của các Ma Pháp sư hay không nhỉ?

-Suýt chút nữa thì chết rồi, quá nguy hiểm, hay là ta nên cân nhắc tham khảo phương pháp minh tưởng đã được cải tiến trong học đồ minh tưởng pháp?

-hiện giờ ta chẳng có mục đích, tìm không được phương hướng, chẳng trách trải qua mấy trăm năm truyền thừa, nhưng các bậc tiền bối trong gia tộc đều không thể cải tiến được phương pháp minh tưởng, là ta quá tự đại, quá nông cạn.

-Ma pháp cấp một kết cấu quá phức tạp, khó có thể xây dựng được mô hình ẩn ký.

-Ta sắp điên rồi, thành lập không nổi mô hình ẩn ký, không cách nào dựa vào ma pháp đan chính thức trở thành Ma Pháp sư.

- Có lẽ, ta nên thử nghiệm điều phối thuốc phép để vượt qua 'cánh cửa Ma pháp', bản thân nó đã chứa đựng mô hình phép thuật cấp một, hi vọng có thể khiến cho ta trở thành Ma Pháp sư chính thức.

- Cần phải tìm Băng Trạng Kim Tước Hoa.

- Vùng đất phía tây đại lục Arthaud là nơi rộng lớn nhất, tập trung nhiều thành thị phồn vinh nhất, cũng có rất nhiều Ma Pháp sư ẩn giấu, hay là ta nên tới đó thử vận may"

Đây là những gì Lucien thu được khi hắn tìm hiểu nội dung cuốn "Nhật ký, đối với những gì nữ phù thủy trải qua tại Arthaud sau đó hắn quả thật rất tò mò, quyết định đêm nay tiếp tục, tìm hiểu mấy trang cuối cùng.

Hiện tại hắn là nên tới chỗ Victor để học tập, thực hiện điều mình mong muốn nhất, đó chính là nắm giữ toàn bộ cấu trúc ngữ pháp cơ bản đồng thời tìm cơ hội mượn từ điển những tiếng thông dụng để quan sát, nhờ Thư Viện Linh Hồn để cố gắng nhớ kỹ, nếu như việc này có thể thành công, hai ngày cuối tuần, Lucien có thể bắt đầu học tập ma pháp.

Lucien tràn đầy chờ mong

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Harpsichord

Victor rất hài lòng, tốc độ học tập của Lucien vẫn nhanh như trước, không tới 50 phút đã học thuộc những phần ngữ pháp còn lại, xem ra không những thông minh mà còn có khả năng ngôn ngữ trời phú, khả năng ghi nhớ của hắn cũng kinh người.

Tâm tình vừa tốt lên, Victor liền có linh cảm, ngăn nga một giai điệu ngắn, sau đó vỗ tai, cười ôn hòa nói:

- Thừa các ông, các bà, học hành lâu như vậy, nhất định là rất mệt rồi, chi bằng uống chén trà chiều, ăn chút hoa quả, thả lỏng tinh thần chút.

Nói xong, hắn liền đi lên gác, phải ghi lại giai điệu ngắn này lại.

Cầm chiếc chén sứ xinh đẹp màu trắng nhạt, Lucien nhẹ nhàng nhấp một ngụm hồng trà, phát hiện ra mình đã bắt đầu thích nghi mùi vị lạ này, lại xoa xoa huyết thái dương, buông lỏng cường độ học tập đến căng đầu mấy ngày nay.

Phyllis, khi nào thì mời bọn tôi đến trang viên nhà cô săn thú vậy? Tôi rất nhớ mùi vị tươi mát đến mê người đó, còn có những chú thỏ, chú nai nghịch ngợm nữa.

Annie, một thiếu nữ quý tộc khác bỗng nhiên mở miệng cười, cô ta có mái tóc dài màu vàng rất đẹp và đôi mắt ngọc lục bảo. Nhưng ngũ quan không đẹp, rất bình thường, hơn nữa, tình trạng gia đình cô cũng không tốt lắm. Bố cô chỉ là một trong những người con không xuất sắc của một Nam tước, không chỉ không có hi vọng được thừa kế tước vị và đất đai hơn nữa dường như cả trang viên và bất động sản cũng không có chỗ thừa kế. Thu nhập chỉ dựa vào chức vụ bí thư tòa án thành phố và bổng lộc hàng năm miễn cưỡng có được để duy trì thể diện của một gia đình Nam tước.

Ngược lại, là một thành viên của gia tộc Hải Ân trong số vài gia tộc lớn của Công quốc Owuor Ritter, bố của Phyllis tuy rằng cuối cùng cũng không thể thừa kế tước vị bá tước và lãnh địa truyền lại, nhưng lão bá tước trước khi mất vẫn để lại cho ông một vị trí bên ngoài thành phố Arthaud, có rừng rậm, cây ăn quả, vườn nho, thậm chí là một trang viên lớn với hoa văn nhám thạch, cùng với một số ít bất động sản trong thành phố Arthaud.

Cho nên, gia cảnh của Phyllis là tốt nhất trong số con cháu quý tộc ở đây.

Vào mùa hè nóng bức, có thể đi ra trang viên ngoại ô săn bắn và nghỉ hè, hưởng thụ hương vị rượu vang của chính gia đình mình. trong đó bao gồm cả Lotter, là một thanh niên quý tộc bình thường, gia đình không có trang viên. Đây chính là việc mà các thiếu nữ ngưỡng mộ nhất, do đó Annie rất vui vẻ lây lòng Phyllis.

- Có thật không? Tiểu thư Phyllis. Trong viên trang nhà cô có cả những chú thỏ đáng yêu và những con nai xinh đẹp sao?

Renne, một thiếu nữ bình dân ngắt lời hỏi, vẻ mặt hiếu kỳ mang và ngóng trông.

Khi Lucien đến học ngày đầu tiên, Renne liền thử dùng việc đàm luận âm nhạc để tiếp cận đám học sinh quý tộc Phyllis, Lotter, Anne, hiệu quả thật không tệ.

Nhận được sự cổ vũ của cô ta, mấy ngày nay không biết nghe được ở đâu ít kiến thức về âm nhạc, sau đó giả vờ hỏi thăm và bộ dạng nghi ngờ thỉnh giáo Phyllis hoặc Annie, trải qua nỗ lực, cuối cùng cũng quen với bọn họ, có thể tham gia vào vòng tròn giao lưu của bọn họ.

Có tám gương như cô ta, hai cô nàng bình dân Colin, Davy cùng tìm kiếm đề tài từ phương diện này để tiếp cận với những học sinh quý tộc, hiệu quả

cũng rất rõ ràng. Chỉ có Lucien chuyên tâm học tập, ngay cả lời nói cũng không thừa một câu.

Nếu như Lucien không chủ động tiếp cận, thì bất kể đám quý tộc Lotter, Phyllis kia, hay là tầng lớp bình dân như bọn Renee, Colin cũng sẽ không hạ thấp thân phận mà cùng hấn bắt chuyện, vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt như trước.

Phyllis duy trì tư thế ngồi đoan trang, nụ cười tiêu chuẩn, khách khí trả lời:

- Tôi cũng rất nhớ những con vật đang yêu kia, nhưng thầy dạy nhạc giao hưởng Victor vẫn còn hơn ba tháng, thời gian ngắn này, mỗi cuối tuần tôi và Lotter, Herodotus đều muốn tới đây hoặc hiệp hội âm nhạc giúp đỡ thầy Victor luyện nhạc, thậm chí tự mình luyện tập nhạc khí, thực tại là không có thời gian ra ngoài ô sân bắn.

Đối với việc lấy lòng của Annie, sự ghen tị, ao ước cùng hâm mộ của Renee, trong lòng Phyllis thật ra rất hài lòng và vui vẻ, ai mà không thích cảm giác này chứ.

Lucien ngồi một bên nghe bọn họ nói chuyện, đương nhiên cũng có mong mỏi nhất định, cũng muốn có trang viên thuộc về chính mình, nhưng quan trọng trước mắt chính là làm thế nào để mượn được từ điển ngôn ngữ thông dụng từ chỗ thầy Victor, hơn nữa làm sao có thể trong đại sảnh lớn có thể xem hết được quyển từ điển dày như vậy, tồn nhập vào linh hồn của thư viện.

Trong sự giao lưu hoặc rụt rè, hoặc nhỉnh bộ của đám người Phyllis, Lotter, Annie, Colin, Renee, Victor đi xuống, khoe miệng vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, rõ ràng vui với giai điệu ngắn kia rất hài lòng.

Khi Victor tiếp tục giảng bài, quản gia Acr mở cửa đi vào, nói khẽ với Victor:

- Lão gia, khách ông hẹn đã đến rồi!

- Ừ, vậy mà ta quên mất, buổi sáng lại chìm trong âm nhạc nữa.

Victor phẩy tay phải một cái, có chút ảo não.

- Mau mời bọn họ vào.

Đợi cho Ace cung kính mà động tác chuẩn mực rời khỏi, Victor quay đầu nhìn đám người Lucien, vẫy vẫy tay, tỏ vẻ xin lỗi:

- Xin lỗi, các quý cô, cậu thân yêu, ta quên mất hôm nay có hẹn khách. Bài tập hôm nay của mọi người, 2 giờ chiều mai học bù, được không?

Thấy Victor khách khí như vậy, Lotter, Phyllis, Annie và Lucien cũng không thấy gì bất hợp lý, chỉ có Lucien quyết định thừa dịp thầy Victor đang áy náy, trực tiếp hướng ông mượn cuốn từ điển ngôn ngữ thông dụng vài ngày.

Ngay khi Lucien muốn mở miệng, Ace đã đưa khách vào, một người đàn ông mặc quần áo màu đỏ, bên ngoài áo khoác đen, một ông già tóc bạc hai tay bê một chiếc rương gỗ.

- Ngài Rhine

Lucien và Phyllis đồng thời lên tiếng.

Mặt Phyllis có chút hồng hồng, mà Lucien thì vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới người hát thơ tự do Rhine lại là khách quý mà Victor mời tới.

- Ha, Phyllis, ha, Lucien.

Rhine mỉm cười, phong độ nhẹ nhàng chào hỏi.

Phyllis cười ngượng ngùng, sau đó tỉnh ngộ, cùng với đám người Lotter ngạc nhiên nhìn về phía Lucien, hấn và ngài Rhine có quen biết sao?

- Lucien, cậu quen ngài Rhine sao?

Victor cười hỏi.

Lucien gật gật đầu.

- Đã từng gặp ngài Rhine một lần, không nghĩ tới ở nhà ngài Victor lại gặp lại ngài Rhine.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Harpsichord 2

Rhine nở nụ cười đầy mê hoặc, nói phụ họa:

- Mặc dù chỉ gặp một lần, nhưng Lucien để lại cho ta ấn tượng vô cùng sâu sắc, ha ha, cậu vậy là thực sự bắt đầu học văn tự, ờ, thật là một thanh niên có chí khí, có mộng tưởng mà ta từng thường thức nhất.

Nghĩ đến đường như nam, nữ Rhine đều ăn tất, Lucien bị thương thức như vậy, trong lòng không nhìn được rằng mình một cái.

Victor cười giới thiệu một câu:

- Ngài Rhine là chủ tịch đoàn giao hưởng mà tôi hợp tác, ngài đối với âm nhạc có những lý giải phi thường, chính là có sự giao lưu với ngài đây, tôi mới có thể tràn ngập cảm hứng mà viết ra nhữn bản hòa tấu dương cầm đầy ý nghĩa.

- Ngài, ngài chính là chủ tịch đoàn giao hưởng?

Lucien sứt trộn mắt, há hốc mồm. Mấy ngày trước Rhine còn ở trọ trong quán rượu Copper Crown khu dân nghèo

Mấy ngày nay, trong cuộc nói chuyện của đám người Phyllis, Lotter, thì Lucien ở trong thư viện đối chiếu mấy quyển sách, biết được sự tương đồng của địa cầu và sự tổ hợp của thế giới giao hưởng, cũng học được không ít kiến thức, hiểu rõ vị trí của một chủ tịch đoàn giao hưởng, là nghệ sĩ violon đầu tiên, khi không có người chỉ huy, còn phải phụ trách chỉ huy phối hợp. Một vị trí quan trọng như vậy, sao lại có thể giao cho một người vừa đến Arthaud, cần bản đối với người trong giàn nhạc là một người xa lạ.

Dường như nhận ra sự ngạc nhiên của Lucien, Rhine hài hước cười nói:

- Vì người chủ tịch trước của giàn nhạc thích một nữ quý tộc, vài ngày trước đây đã cũng cô ta bỏ trốn tới nước Syracuse, không cách nào, chỉ có thể miễn cưỡng ta thay thế.

Phyllis không nhẫn nại được nói xen vào

- Cho dù vị chủ tịch trước vẫn ở lại, với thực lực của ngài Rhine cũng đủ để dành vị trí diễn tấu Violon đầu tiên, phối hợp cùng ban nhạc. Chỉ cần luyện tập vài lần là được rồi.

- Đúng, ngài Rhine là một nhà diễn tấu Violon tốt nhất mà tôi từng gặp, đối với nhạc khúc có cách kiến giải độc đáo của chính mình.

Victor cung tán thưởng nói:

- Gặp được ngài, là sự thu hoạch lớn nhất trong thời gian gần đây của tôi.

Lucien khẽ mỉm cười, vẻ cao thâm khó dò của Rhine, trong lòng còn cảm thấy vô cùng quái lạ, dường như quá trùng hợp. Từ một kẻ lang thang đến từ nước Syracuse, một thi sĩ cầm đàn hát rong, trong vòng mấy ngày trở thành một người diễn tấu Violon thứ nhất trong giàn giao hưởng. Thực làm cho người ta tin tưởng, sự kỳ lạ không thể giải thích.

Tai phải củ Rhine đặt lên ngực phải, hơi cúi xuống, cảm tạ sự tán thưởng của Victor, sau đó giới thiệu ông lão tóc bạc bên cạnh.

- Đây là ngài Xavier, nhà chế tác harpsichord xuất sắc nhất của Arthaud, có lẽ sẽ giúp ngài Victor hoàn thành việc cải tạo harpsichord.

Harpsichord còn được gọi là đàn Piano Bát huyền.

- Hoan nghênh ngài, ngài Xavier, trước tìm ngài đến là vì Harpsichord khó có thể thỏa mã với bản hòa tấu tôi mới viết cho đàn Piano, tôi hi vọng ngài có thể làm chút cải biến.

Victor một bên nhiệt tình chào hỏi, một bên đưa Rhine và Xavier đi lên tầng hai, cơ bản không cho Lucien có cơ hội mở miệng mượn từ điển.

Bất quá, ông dường như quên mất đám người Lucien, Annie, Colin mà rồi đi mà quản gia Ace ở bên cạnh lại không xác định được mối quan hệ Lucien và Rhine, không tiện trực tiếp mời bọn họ rời đi. Do đó đám người tò mò Annie, Colin nhẹ nhàng, yên tĩnh đi theo sau đám người Phyllis đi về phía cầu thang.

Lucien vẫn chưa mượn được từ điển, tự nhiên cũng không cam tâm mà dời đi như vậy, do đó cùng đi theo.

Lên tới tầng hai, Victor đưa Rhine và Xavier đi thẳng vào phòng ông.

- Ngài Xavier, tôi hi vọng Harpsichord có thể chịu được lực ấn của ngón tay tôi, tự do khống chế một cách chuẩn xác sự to nhỏ của âm lượng, cũng như sự rộng lớn của âm vực, có thể cộng hưởng hơn, hùng hậu hơn, cũng có thể tinh tế hơn. Victor vừa nhìn Xavier mở Harpsichord ra, lộ ra bộ phận máy móc phức tạp, vùng gẩy dây cung, dây đàn bên trong, vừa đưa ra những yêu cầu của mình.

Từ khi Harpsichord được phát minh cho tới nay, khiếm khuyết của nó thể hiện rất rõ ràng, khó có thể mượn lực ấn phím để thực hiện sự thay đổi của biến hóa âm lượng. Do đó so với việc khống chế cường độ và sự mạnh yếu của âm nhạc, chẳng qua có nhiều nhà âm nhạc, chế tác cũng đã làm những thử nghiệm và cải tạo này, thông qua một số thiết bị đi kèm khác, như lõi, chốt âm, thay bàn phím vv..vv để có được hiệu quả tương tự. Cuối cùng làm cho nó miễn cưỡng có thể khống chế được sự biến hóa âm lượng, mà nhạc khí biểu diễn trước đã có tiền lệ như vậy. Victor có mong rằng việc cải tạo Harpsichord có thể được như yêu của mình.

Xavier cau mày

- Yêu cầu như thế, không cách nào hoàn thành, trải qua 300 năm phát triển, việc cải tạo Harpsichord đã đạt đến cực hạn, nhiều lắm chỉ dựa vào kinh nghiệm, có được sự cải thiện nhỏ.

Victor và Rhine không nghĩ tới Xavier sẽ trả lời thẳng thắn như vậy, hai người nhất thời trầm mặc, đặc biệt là Victor, sắc mặt trở nên trắng bệch. Nếu như Harpsichord không đạt tới yêu cầu của mình, vậy khúc nhạc piano mình vừa sáng tác xong sẽ không có cách nào thể hiện một cách hoàn mỹ. Đối với lần đầu tiên diễn tấu trong phòng khách Thánh Vĩnh của ông mà nói, có nghĩa là chưa bắt đầu đã thất bại, phải bắt đầu cải biến lại hoặc viết lại ca khúc, thật không thể chấp nhận được.

Cứ yên lặng không nói gì như vậy giằng co một hồi lâu, làm cho bọn người Phyllis cảm thấy ngột thở.

- Tại sao không đem vùng gảy day cung đổi thành búa dây đập vào dây cung?

Lucien nghĩ hồi lâu, cân nhắc những ưu và khuyết điểm và liệu sau này có lộ ra những sơ sót. Trong sự tĩnh lặng, bỗng nhiên buột miệng nói.

Xem ra, trên thế giới này dường như không thật sự biết đến cái được gọi là “Nhạc khí vương” của cây đàn Piano hiện đại. Vẫn còn tron giai đoạn của hai loại Piano cổ, nếu muốn giúp Victor hoàn thành việc cải tạo cây đàn Piano cổ thành Piano hiện đại. Học phí của mình được lưu lại dường như có thể tiết kiệm rồi, hơn nữa việc mượn từ điển không còn khó nữa.

Trong thư viện Linh hồn Lucien, từ khi Victor đưa ra yêu cầu, Lucien đã xem hai cuốn sách “Chế tác và điều luật Piano cổ” và “Nguyên lý cơ giới Piano hiện đại”, vội vàng xem một lượt hiwn chục trang, đại khái có chút ấn tượng.

Xavier nghiêm nghị nhìn Lucien.

- Như vậy với Harpsichord có gì khác biệt? Tuy rằng cso thể thông qua lực của ngón tay để khống chế sự lớn nhỏ của âm lượng, nhưng âm lượng quá yếu, quá nhu, quá tinh tế chỉ thích hợp với biểu diễn trong gia đình, chứ không phải phòn khách Thánh Vĩnh.

Lucien bất kể Xavier hay là Rhine, Victor đều không có kỳ quái hay hoài nghi cậu vì sao lại biết được sự bất đồng giữ hai loại Piano này.

-----oOo-----

[FONT="]

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 41: Quà Cảm Tạ (1).

Tâm tình của Victor lúc này phi thường kém, nếu như không có cách nào để điều khiển chiếc đàn Harpsichord theo ý mình muốn thì bản hòa tấu mà y viết cho đàn Dương cầm thì chỉ có thể miễn cưỡng đạt được tiêu chuẩn cần đủ để biểu diễn tại phòng hòa nhạc của Thánh Vĩnh. Khó có thể làm thỏa mãn các vị quý tộc, các nhà âm nhạc hay các nhà phê bình, hoặc nếu có thể may mắn thông qua thì ngày hôm sau cũng sẽ bị Wolf phê bình trắng trợn ở trên tạp chí “Bình luận âm nhạc”. Mà tình huống tệ hơn nữa là sau này Hiệp Hội Âm nhạc gia hoặc Đại công sẽ không cho y có cơ hội hội diễn tấu lần thứ hai tại đại sảnh.

Những vị nhạc sĩ như vậy Victor cũng đã gặp qua nhiều lần, hàng năm đều có mấy vị nhạc sĩ xuất sắc được mời diễn tấu lần thứ nhất ở phòng hòa nhạc Thánh Vĩnh nhưng không thể thu được kết quả như mong muốn. Nên trong thời gian dài không thể nào bước từ nhóm nhạc sĩ “xuất sắc” đứng vào hàng ngũ “nổi danh”, thậm chí vì bị đã kích nạng nề mà từ đó về lập tức trở thành người bình thường. Còn những nhạc sĩ bởi vì xui xẻo thất bại trong lần diễn tấu lần thứ nhất ở đại sảnh Thánh Vĩnh sinh nên ra cảm giác tuyệt vọng rồi tự sát thì hai ba năm lại có một vị. Nếu ai làm trong nghề này thì sẽ hiểu rõ tình thần và cảm xúc của các nhạc sĩ miễn cảm tình tế và yếu đuối đến nhường nào.

Bởi vậy lúc nghe được Lucien mù quáng nói chen ngang vào, Xavier đã nghiêm túc nhắc nhở hắn, tuy Victor cảm thấy buồn bực nhưng y cũng hiểu rõ Lucien cũng chỉ muốn trợ giúp mình mà thôi, đó là ý tốt vì vậy hắn cố gắng kìm nén sự tức giận, dùng giọng điệu ôn hòa nói:

- Lucien, cảm ơn chủ ý của cậu, nhưng nếu như đem dây đàn Harpsichord kết hợp với dây đàn của đàn Dương cầm là có thể giải quyết vấn đề này thì chắc chắn nó đã được hoàn tất từ lâu.

Rhineine cười nhạt nhìn Lucien, giống như đang mong đợi câu trả lời của hắn. Còn Lotter, Herodotus, Phyllis thì dùng ánh mắt phi thường chán ghét nhìn về phía Lucien, trong khi mấy vị tiên sinh đang thảo luận thế mà lại dám nói chen ngang, đây là hành vi của những kẻ không có giáo dục đồng thời hắn còn tỏ vẻ hơn người, trong lòng bọn chúng ai nấy đều âm thầm mắng một câu:

-Quả nhiên là kẻ đến từ khu dân nghèo, thô lỗ, tự đại, không biết trời cao đất dày là gì.

Tuy chỉ mới qua một lúc nhưng Lucien cũng không thể hiểu hết những điều ghi trong hai quyển sách “nguyên lý và chế tác đàn Dương Cầm cổ” cùng “nguyên lý cơ giới đàn dương cầm hiện đại”, thậm chí ngay cả mười mấy trang đầu hai quyển sách hắn cũng chỉ có thể hiểu đại khái mà thôi. Nhưng sau khi hắn quan sát thì thấy hai loại đàn Piano cổ và Piano hiện đại lại không hề giống nhau, về đại thể thì có thể nói như thế, hắn tiếp tục quan sát kết cấu trong đàn Harpsichord, qua một lúc đem câu trả lời có sẵn ở trong đầu nói ra:

-Hay là thông qua một ít trang bị cơ giới cố gắng kìm hãm khoảng cách và phóng đại các ngón tay, tạo nên áp lực mạnh hơn về phía các dây cung để tăng âm thanh lên.

Lucien hăm hăm hồ hồ, hoàn toàn đem những kiến thức thiếu hụt mà mình từng đọc và nghe qua về hai loại đàn Piano, hơn nữa ngày thường hắn cũng đã bị tiềm ẩn bầu không khí âm nhạc của những người dân nghèo ở Arthaud, nên cũng không thể sử dụng các thuật ngữ chuyên ngành để miêu tả chính xác, tỷ như các thuật ngữ: phạm vi chấn động...

-Phóng to? Làm sao có thể phóng to được?

Ánh mắt của Xavierier càng thêm nghiêm khắc, hai hàng lông mày màu trắng đã hieejn lên sự tức giận. Ba trăm năm nay các loại nhạc cụ phát triển cực kì nhanh chóng, cũng không phải không ai có ý nghĩ tương tự như Lucien, nhưng sau khi thực hiện thì liên tiếp gặp thất bại nên không ai dám thử nữa.

Trước ánh mắt tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu của đám người Rhineine và Victor, Lucien cẩn thận gỡ từ trên giá dụng cụ để các loại nhạc cụ xuống một cái ống sáo, đi đến bàn đọc sách, múc một bình nước đầy làm điểm tựa, tạo thành nguyên lý đòn bẩy:

-Ta vô tình nhìn thấy một vị nông phu dùng một cây gậy gỗ và một tảng đá nhỏ để cạy một tảng đá lớn ra, sau đó đã phát hiện trong cuộc sống này có rất nhiều việc áp dụng cái nguyên lý này, ta nghĩ mãi thì mới hiểu, đây chẳng phải là cách phóng đại lực sao?

-Như vậy...?

Xavierier cũng không hề phản bác, chỉ cúi đầu suy tư:

-Nhưng nếu dùng cách này để kích lực thì tốc độ dây cung sẽ trở nên chậm lại...

Là một nghệ nhân chuyên chế tác đàn Harpsichord đã nhiều năm, Xavierier nhanh chóng phát hiện được phản ứng dây chuyền khi thay đổi kết cấu của dây cung.

Vốn đang nghi hoặc Lucien đang bốn cột mọi người cho vui, nhưng khi nhìn thấy hắn đưa ra nguyên lý đòn bẩy, Rhineine lập tức trở nên cực kì nghiêm túc và cũng, lúc này y tiến về phía trước một bước, mỉm cười nói

-Hết sức tuyệt vời, Lucien cậu có thể từ trong cuộc sống phát hiện được nguyên lý đòn bẩy, khả năng quan sát và tổng kết của cậu thực sự là rất tốt.

Nghe vậy thì Lucien bỗng trở nên ngẩn ngom tựa hồ như không hiểu Rhineine đang nói cái gì, nhưng trong nội tâm lại giật nảy mình, Rhineine cũng biết đến nguyên lý đòn bẩy sao?

Dường như đám người Victor, Phyllis, Lotter thậm chí cả Xavier cũng không biết đến nguyên lý này, cho dù có người chú ý đến hiện tượng này thì cũng không thể tổng kết và nêu ra được tên gọi chuẩn xác.

-Nguyên lý đòn bẩy ở trên Địa Cầu được tổng kết ra từ rất sớm, còn ở trên đại lục Arthaud thì những tình huống cần dùng đến nguyên lý này cũng không thiếu, nên nguyên lý đòn bẩy được phát hiện và tổng kết từ sớm cũng không phải là sự tình gì quá quái lạ. Chẳng qua con người nơi đây luôn theo đuổi thần thuật, lực lượng huyết mạch, nên những kiến thức phổ thông này lại bị trì hoãn trong việc lan truyền rộng rãi trong dân chúng,

Lucien âm thầm suy đoán, những hiện tượng được tổng kết thành nguyên lý khoa học này chắc chắn cũng không vi phạm vào các điều cấm kỵ của Giáo hội, dù sao Giáo hội ở vùng đất này cũng nắm giữ Thần thuật nên tất nhiên bọn họ cũng tự tin hơn rất nhiều, sẽ không sợ có kẻ dám làm loạn, chính vì thế ngay cả âm nhạc cũng có thể phát triển mà không bị áp chế, bằng không mình cũng không đứng ra để biểu diễn.

Rhineine thấy vẻ mặt kỳ quái của mọi người thì cười hân hòa giải thích:

-Đây là một hiện tượng cơ bản phát sinh trong cuộc sống, ta lúc lữ hành ở Holm có nghe qua về nguyên lý này, nó đã được một vị học giả ở địa phương đó phát hiện và tổng kết ra từ mấy trăm năm trước, nguyên lý này được gọi là nguyên lý đòn bẩy, nhưng Lucien người phải chú ý một điều đó là điểm tựa không được di chuyển, đồng thời khoảng cách tỉ lệ thuận với lực lượng đẩy.

“Đương nhiên ta biết. Đây chỉ là ba nguyên tắc cơ bản của đòn bẩy mà.” Lucien tự nói thầm một câu như vậy, nhưng vẻ mặt lại tỏ vẻ như đang hỏi:

-Có thật vậy không? Tại sao lại phải như vậy? Cái đàn này có thể chứa đồng thời nhiều đòn bẩy được không?

[FONT="]

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Quà Cảm Tạ (2)

Lucien cũng hiểu rằng, ba tính chất nguyên lý đồn bầy trong đó có phương thức truyền lực không phải một tên dân nghèo như hắn có thể lý giải hoàn mỹ vì thế không thể dẫn dắt bọn họ đạt được yêu như ý họ muốn, chỉ có thể đặt mấy câu hỏi cho bọn họ tự trả lời, sau đó cài thêm kiến thức của mình vào.

Hai mắt của Rhineine đột nhiên sáng như sao, lập tức nói:

-Nói chúng với nhau? Truyền nhiều lực cùng một lúc? Có thể thử xem sao.

Sau khi nói xong y đi đến bên cạnh đàn Harpsichord, bắt đầu thấp giọng thương lượng cùng với Xavier, hai người lấy bút lông chim và vài trang giấy phác họa ra mô hình.

Lặng lặng quan sát tình cảnh này, Lucien cũng giống như Lotter hay Phyllis, cảm thấy cực kỳ quái lạ, nhưng trên thực tế hắn đang tập trung quan sát các cử động của Rhine, trong lòng tự nói:

-Rhine quả nhiên có điểm gì đó trông rất quái lạ, không hề giống bề ngoài là người chuyên đi hát rong hay nghệ sĩ diễn tấu đàn Violon thôi đâu, chắc chắn y có bí mật gì đó.

Còn Victor thì trong lòng tràn ngập sự mong đợi, nhìn thấy Rhine và Xavier đang bận rộn thì cũng nhanh chóng gia nhập cuộc thảo luận, đưa ra mấy đề nghị dựa trên quan điểm của một vị nhạc sĩ chuyên nghiệp.

Bởi vậy mấy người Lucien, Lotter, Phyllis chỉ có thể đứng lại tại cạnh cửa để chờ.

Nhưng bây giờ cách nhìn của hai người Lotter và Phyllis đối với Lucien bây giờ đã hoàn toàn khác. Lotter hào hứng mở miệng nói:

-Trên thực tế thì ta cũng đã từng gặp qia những hiện tượng như vậy rồi, nhưng chưa từng có nhập tâm suy nghĩ vì sao lại như thế. Lucien người đứng là người rất có tố chất, không biết lúc đó người đã nghĩ những gì?

Phyllis tuy cũng hết sức ngạc nhiên với mô kiến thức của Lucien nhưng chỉ sợ làm ảnh hưởng đến ba người Victor đang bận rộn làm việc ở bên trong nên chỉ có thể nói:

-Yên tĩnh đi, nếu như các cậu muốn nói chuyện phiếm thì hãy xuống dưới lầu.

Nói xong thì quay đầu lại chuyên tâm nhìn cảnh ba vị nhạc sĩ, nhà chế tạo đánh lúi húi sửa chữa cái đàn, cũng không biết cô ta đang nghĩ cái gì.

Lotter cũng không muốn gần gũi với Lucien cho lắm, hơn nữa cũng cảm thấy hứng thú với quá trình cải tạo đàn Harpsichord hơn nên lập tức gấp đầu, không nói thêm lời nào, đi vào trong phòng giữa khoảng cách thích hợp để quan sát.

Còn đám người Herodotus, Colin, Renee khi thấy Lucien có được kiến thức như vậy thì cực kì mất hứng, cảm giác bất mãn càng ngày càng tăng nên sẽ không cùng hắn nói chuyện, chỉ yên lặng quan sát ba người Victor, trong lòng thầm hi vọng bọn họ cải tạo sẽ thất bại, để Lucien bị ăn một trận mắng.

Riêng với Lucien thì hắn cũng rất chờ mong kết quả và cảm thấy hết sức hiếu kì không biết sau khi cải tạo thành công thì đàn Harpsichord sẽ có hiệu quả như thế nào? Đồng thời cũng quan tâm tới vấn đề liệu lần này có thể mượn từ điển hay không, vì vậy hắn cũng không quá hoang mang, chỉ đứng yên lặng, vừa đọc tỉ mỉ lại hai quyển sách “nguyên lý và chế tác đàn Dương Cầm cổ” và “nguyên lý cơ giới đàn dương cầm hiện đại”. Sau khi đọc qua một lần hắn mới hiểu rõ phương thức truyền lực theo nguyên lý đoàn bầy chỉ là một điểm quan trọng khác nhau trong kết cấu của đàn Piano cổ và Piano hiện đại chứ không phải là toàn bộ.

...

Một âm thanh hùng hậu mà vang dội bỗng vọng khắp cả căn phòng, sau đó bắt đầu chậm lại trở nên cực kì nhu hòa và nhàn nhạt, giống như tiếng nôi chuyện nhỏ như lúc đêm khuya.

-Quá tốt rồi, thực sự là qua tuyệt vời.

Sắc mặt của Victor có chút hồng hào, tâm tình hiện giờ đang vô cùng tốt. Tuy quá trình cải tạo đàn Harpsichord còn rất nhiều vấn đề, nhưng vấn đề then chốt cuối cùng cũng đã được lật mở, vấn đề bây giờ chỉ là khâu cải tạo của thợ cơ khí nữa mà thôi:

-Cảm ơn ngài, Rhine, cảm ơn cả ngài nữa, Xavier tiên sinh.

Rhine nở nụ cười ôn hòa:

-Nếu như có thể chế tạo ra một nhạc cụ tuyệt vời thì đó chính là vinh hạnh của ta.

Lucien đứng ở bên cạnh thấy vậy thì càng khẳng định Rhine có điều gì đó rất quái lạ, y không chỉ có thể thiết kế được mô hình đoàn bảy cấp ba, hơn nữa còn có thể kết hợp chúng để tạo ra được một hệ thống đồn bảy gây chấn động làm cho hệ thống dây đàn trong đàn Harpsichord có thể thay đổi nhanh chóng và liên tục khi bieeru diễn:

-Cũng may y chưa làm ra nhưng loại thiết bị còn lại, nếu không thì ta nghĩ chắc hẳn đã từng thấy qua một chiếc đàn Piano hiện đại.

Victor ôm hai người Rhine và Xavier mỗi người mỗi cái thật nồng hậu, sau đó mới đi đến trước mặt Lucien dương hai tay ra ôm hẳn một cái thật chặt:

-Ta cũng thật sự cảm ơn cậu, Lucien ạ, nếu không có người, chúng ta sẽ không chú ý tới phương diện này. Vì thế cảm tạ người ở trong thời khắc quan trọng nhất đã vạch ra điểm mấu chốt cho chúng ta biết.

-Không có gì đâu Victor tiên sinh ạ, ta cũng không ngờ rằng mấy suy nghĩ lỗ mạp lại có tác dụng với tiên sinh.

Lucien thật sự không quen với cảm giác bị một người cùng giới ôm ấp, cực kỳ gò bó.

Victor thả Lucien ra, cười ha hả, thành khẩn nói:

-Đề cảm tạ cậu, , Lucien cậu có yêu cầu gì thì cứ việc nói ra, bất kể vấn đề gì cậu muốn mà ta có thể thực hiện được thì ta nhất định sẽ làm cậu thỏa mãn.

Nghe được câu nói này, thì mấy người Lotter, Phyllis, Herodotus đều cảm thấy có chút ghen tỵ với Lucien, có thể lần cho Victor tiên sinh đáp ứng được điều kiện đó thì thực sự là quá tuyệt vời.

Còn trong lòng đám người đi theo Victor để học tập âm nhạc như Annie, Colin thì lại cực kì hâm mộ và ghen ghét, ý tức ủa câu nói này bọn chúng đều hiểu rõ ràng, hẳn là Victor tiên sinh đã đồng ý thu Lucien làm học sinh chính thức có thể coi là truyền nhân của Victor cũng được, đây chính là ước mơ mà bọn chúng tha thiết bấy lâu nay.

Nhưng Lucien lại không nghĩ như vậy, đành rằng trong đầu hẳn có rất nhiều yêu cầu nhưng cuối cùng hẳn cũng chỉ buột miệng hỏi:

-Có thể cho ta mượn cuốn “từ điển các từ thông dụng” không?

-Phốc!

Rhine không nhịn được phải bật cười, yêu cầu này thật sự là quá dễ dàng, đám người Lotter và Phyllis vốn nội tâm đang cực kì phức tạp, cũng không thể nhịn được, khoe miệng cong lên, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng. Lucien không hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của Victor tiên sinh sao?

Victor bật cười ha hả, có vẻ cực kì vui sướng, yêu cầu này trong mắt y khiến y cảm thấy Lucien chẳng qua vẫn chỉ là một đứa trẻ hết sức thuần phác thật thà:

-Quyền “từ điển các tiếng thông dụng” kia cậu bất cứ lúc nào cũng có thể mượn, không còn yêu cầu khác nữa sao?

Lucien nhìn phản ứng kỳ quái của đám người Rhine và Phyllis, có chút do dự, thật không dám mở miệng, hẳn cảm thấy yêu cầu của mình quá cao. Dù sao thì mình cũng chỉ nêu ra suy nghĩ mà thôi, còn về phần hoàn thành việc cải tạo thì chẳng qua là do Rhine đảm nhận.

-Hô, hẳn cuối cùng cũng hiểu rõ lẽ cảm tạ của Victor tiên sinh quý trọng đến cỡ nào sao?

Suy nghĩ này lần lượt vang vọng trong lòng mấy người Annie và Colin, bọn chúng đùng ánh mắt phức tạp nhìn Lucien.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 43: Bút Ký Của Nữ Phù Thủy (1)

Victor cười thuần hậu:

-Không sao, Lucien, cậu không cần phải thẹn thùng có việc gì cứ nói ra xem nào.

-Victor tiên sinh, có thể miễn học phí khóa học văn tự cho ta được không?

-Ha ha ha.

Rhine chợt cười to, khó có thể duy trì hình tượng ưu nhã lúc ban đầu.

Thấy Lucien “đơn thuần” và “thành khẩn” như thế thì ngay cả Victor cũng không nhịn được nữa phải bật cười ha hả, nước mắt dường như sắp trào ra ngoài. Còn những người còn lại bất kể là Rhine hay là Lotter, Phyllis đều cười đến mức run cả người, không thể bảo trì phong độ lúc ban đầu, ngay cả lão tiên sinh như Xavier cũng phải nín cười mà lắc đầu. Còn đám Annie, Colin đã theo học Victor bấy lâu này mà vẫn chưa được trở thành học sinh chính thức của y thì trong tiếng cười của bọn chúng dường như mang thươ chút dư vị của cay đắng và đố kỵ.

Lucien hoàn toàn mờ mịt không hiểu phản ứng của mọi người như thế này có nghĩa là gì đây, không hiểu do kiến thức của mình không được đầy đủ nên tạo thành trò cười cho mọi người hay là chuyện gì khác mà hẳn thật sự không biết. Chẳng qua chuyện đó cũng không quá kỳ quái và cũng không tính là quá quan trọng, nghĩ vậy nên Lucien mới lên tiếng hỏi:

-Victor tiên sinh?

Victor ho khan vài tiếng, cố gắng thu lại tiếng cười, nghiêm túc nhìn Lucien:

-Ý của ta là, Lucien cậu có đồng ý theo học âm nhạc với ta không? Tuy cậu đã hơi lớn tuổi nhưng con đường âm nhạc quan trọng nhất vẫn là thiên phú, hơn nữa cho dù thiên phú của cậu có bình thường đến đâu nữa thì chỉ cần theo ta học tập vài năm cũng đã có thể trở thành nhạc sĩ chính thứcm không cần lo lắng cuộc sống trong tương lai, nhạc sư. Nhạc sư của đế quốc Arthaud chúng ta chính là những người mà quý tộc của các quốc gia khác muốn mời nhất đấy.

Sau đó Victor dừng lại một chút, hài hước nói thêm vào một câu:

-Đương nhiên là miễn toàn bộ học phí.

Câu nói này cũng lần thứ hai làm cho đám người Lotter, Rhine cười nhẹ.

Đối với Victor, học sinh của y có thể phân làm ba loại. Loại thứ nhất là những người học tập văn tự mỗi tháng 5 đồng bạc Nale, trong quá trình học nếu được y cho phép thì có thể trở thành loại học sinh thứ hai, theo y học tập âm nhạc, mỗi tháng phải trả mười đồng bạc Nale. Hơn nữa, trong quá trình học nhạc, nếu có biểu hiện tài hoa trác việt hoặc thiên phú hơn người thì mới có thể trở thành loại học sinh thứ ba của hắn, đi theo hắn biểu diễn tại các buổi diễn tấu, có thể lợi dụng quan hệ và danh tiếng của y, đó chính là học sinh thân truyền.

Loại học sinh như vậy, hiện nay Victor chỉ có một vị, lúc này thì gã cũng đã trở thành một nhạc sĩ xuất sắc.

Mà Lotter, Phyllis, Herodotus đều thuộc về loại học sinh thứ hai. Nếu Lucien đáp ứng thì cũng thuộc vào loại thứ hai, chỉ có điều hắn được miễn học phí 10 đồng bạc Nale mỗi tháng.

Tuy Victor giảng dạy cho đủ loại học sinh nhưng thu nhập một năm của y cũng chỉ được khoảng 7 đồng vàng Tall mà thôi, tương đương với giai cấp bình dân chứ không thể bằng được với những tên thương nhân hạng nhất. Nói chung thì khoản tiền 7 đồng vàng Tall cũng chính là thu nhập của đa số các vị nhạc sĩ hợp cách (được công nhận).

Còn những loại người khác, tỷ nha cha của Annie, gã làm thư ký toàn án cho thành thị của Arthaud, riêng tiền lương thôi cũng mỗi năm cũng đã bỏ túi 15 đồng vàng Tall, chưa kể những khoản khác.

Nhưng Victor cũng không phải chỉ dựa vào giảng dạy để sống, phần lớn thu nhập của y đều dựa vào sự ủng hộ của các vị quý tộc hay được Hiệp hội âm nhạc quốc gia mời đi diễn tấu, bình thườn thì một năm cũng được khoảng 100 đồng vàng Tall. Số tiền ấy cũng đủ để đưa Victor bước chân vào xã hội thượng lưu, tuy không có thể tẹ thuê trang viên chi mĩnh, cũng không thể làm gì khác nhưng cũng đủ để cho y sống thoải mái.

Bởi vậy cho dù trong năm nay Victor hầu như đã từ chối tất cả lời mời, nhưng riêng vấn đề miễn phí học tập cho Lucien thì y có thừa khả năng.

Lucien không ngờ đến việc, quả cảm tạ của Victor lại là muốn thu mình làm học sinh để học âm nhạc, nên trong khoảng thời gian ngắn đã có chút do dự, chẳng qua rất nhanh hắn đã trấn định lại. Hơn nữa Lucien nghĩ đến nội dung trong cuốn sổ nhật ký của nữ phù thủy, mặt khác còn phải báo đáp ân tình của cả nhà chủ Joel, trong lòng âm thầm suy nghĩ:

-Tạm thời còn chưa biết đến chỗ nào để học tập ma pháp, khoảng thời gian này e rằng cũng sẽ rất dài, chỉ bằng tiếp tục sống tại Arthaud, dù sao thì nơi này cũng là đế quốc lớn nhất phần vịnh nhất của vùng Tây bộ. Chỗ này cũng là đại thành thị gần với Hắc ám son mạch nhất, có hệ thống nhân vật ngầm phức tạp nhất, ta muốn tìm hiểu tin tức về ma pháp, hay là các loại vật liệu thì cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều. Đã như vậy hãy lấy cái danh nghĩa học tập ma pháp hoặc là nhạc sĩ để che dấu thân phận Ma pháp sư cũng được. Thêm vào đó cần phải tích lũy tiền bạc để sau này còn dùng tới, xem ra đây là lựa chọn tốt nhất, có thể làm nghề nghiệp được một người ở Arthaud tôn kính nhất, thì há có gì lại không làm?

Bởi vì muốn bắt đầu học tập ma pháp, nên Lucien không muốn sử dụng các loại tư liệu ở trong thư viện linh hồn để tìm cách kiếm tiền, nếu hắn làm như vậy sẽ rất dễ thu huest sự chú ý của Giáo hội. Chờ đến khi tìm được địa điểm có thể an toàn học tập Ma pháp thì mới kiếm tiền cũng không muộn.

Sắp xếp lại các suy nghĩ trong lòng, Lucien lộ ra nụ cười chân thành nói:

- Cảm ơn ngài, Victor tiên sinh, hi vọng ngài có thể dạy cho ta loại âm nhạc để ta tìm đến bản ngã tươi đẹp của cuộc sống.

Victor thỏa mãn gật đầu:

- Lucien, cậu thật sự rất thuần khiết, lại cần cù chăm chú, hơn nữa còn rất thông minh, là loại người ta ít gặp qua, hi vọng cậu sau này có thể thành công trên con đường âm nhạc.

Nói xong câu này thì Victor đã chính thức cho phép Lucien theo y học tập âm nhạc. Mà mấy người Annie, Colin nghe vậy thì nhất thời trở nên thất vọng và không hài lòng.

- Ta thật sự không đôn thuận như vậy đâu.

Ở trong nội tâm, Lucien không nhận được phải phản bác một câu, vừa này chỉ là không biểu hiện ra mà thôi. Đồng thời Lucien cũng cảm giác được ánh mắt của mấy người Colin, Renee đang đứng ở phía sau khá phức tạp.

Victor gọi Ace đi vào, đem năm đồng bạc Nale trả lại cho Lucien, sau đó y mời Rhine, Xavier đi vào phòng đọc sách, để cảm tạ bọn họ. Victor cũng bảo mấy người Lotter, Phyllis, Herodotus ở lại phòng luyện tập đàn để chút nữa phối hợp với y tiếp tục cải tạo đàn Harpsichord.

Còn Lucien vì chưa được học cơ sở của âm nhạc nên sau khi Victor cho hắn mượn quyển “Từ điển các từ thông dụng” thì đi ra đại sảnh chuẩn bị về nhà.

- Xin chào, Lucien.

Renee với mái tóc nâu đôi mắt xanh, ngũ quan sắc sảo và dáng người mảnh khảnh bỗng nhiên từ phía sau chạy tới, gã lộ ra nụ cười tỏa sáng y hệt như mặt trời:

- Ta là Renee, Weisz Renee, ta thấy trong quá trình học tập văn tự, cậu tỏ ra rất có thiên phú đối với các loại văn tự và ngôn ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Bút Ký Của Nữ Phù Thủy (2)

Lucien đang vội vàng trở về nhà, chuẩn bị dùng từ điển để đọc rõ toàn bộ nội dung trong cuốn bút ký của nữ phù thủy, nào có tâm tình trò chuyện cùng Renee:

- Xin chào Renee, bây giờ đã tương đối trễ mà hôm nay ta cũng có việc gấp, để hôm nào rảnh rồi ta sẽ kiếm người nói chuyện sau nhé, xin lỗi, ta thật sự bận.

-Ồ, thật là không đúng dịp, cậu cứ làm việc của cậu đi, Lucien, hẹn gặp lại.

Nụ cười của Renee hơi ngưng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục giống như bình thường, trong lời nói còn chứa sự quan tâm và săn sóc.

Lúc này Annie và nam học sinh thuộc tầng lớp quý tộc Simak cũng đi ngang qua chỗ Lucien, bọn họ chỉ hừ một, sau đó không thèm liếc mắt nhìn Renee và Lucien một cái, cố gắng bảo trì hình thái ưu nhã đi về phía cửa lớn, chuẩn bị ra về.

Nụ cười của Renee đang đứng sau lưng Lucien bỗng ngưng lại hoàn toàn, y không nghĩ chỉ vì muốn xây dựng mối quan hệ hữu nghị với Lucien mà đã khiến Annie bất mãn, công sức mấy ngày nay dùng tiếp cận và lấy lòng nàng triệt để bị lãng phí.

Colin và Davy hơi nhếch mép nhìn về phía Renee một chút, rồi quay lại nhìn bóng lưng Lucien đầy thâm ý, không hiểu sau này Lucien có thể trở thành một Julius Gaius thứ hai hay không.

...

Lucien về đến nhà mình ở khu phố nghèo O'let thì cũng đã hơn 5 giờ chiều, nhưng dưới ánh sáng chói chang của mặt trời khi vào hè, cả Arthaud vẫn sáng sủa như ban ngày. Lucien lấy cớ là muốn chuyên tâm đọc sách để khỏi đến nhà gì Alissa ăn cơm tối, sau đó hắn nướng vài cái bánh mì đen để ăn lót dạ. Còn việc được mấy tin tức tốt lành như miễn học phí hay được nhận làm học sinh chính thức cùng với việc trả lại toàn bộ tám đồng Nael cho gì Alissa thì để ngày mai nói với cả nhà gì biết cũng chưa muộn.

Vào lúc này việc quan trọng nhất đối với Lucien thì chính là việc đọc hiểu toàn bộ cuốn bút ký của nữ phù thủy, qua đó tìm hiểu xem mình có thể từ đó học được ma pháp hay không.

Ăn qua mấy chiếc bánh mì đen, Lucien khóa trái mấy cái cửa mới được sửa chữa, ở trên bàn bày ra giấy và bút lông chim, cố gắng làm ra vẻ như mình đang bận học bài. Sau đó mới mở ra thư viện linh hồn, nhanh chóng đưa cuốn từ điển các từ thông dụng vào trong đó.

Làm xong những việc này, Lucien lập tức mở cuốn “Ma pháp bút ký” của nữ phù thủy ra, bắt đầu đối chiếu từ điển, giải thích những từ mà trước đây hắn chưa hiểu rõ nghĩa.

Có kinh nghiệm được tích lũy từ mấy ngày nay, chỉ cần đến hơn mười giờ đêm, ngoại trừ mấy tờ cuối cùng ra thì Lucien đã tìm hiểu hết toàn bộ nội dung cuốn Ma pháp bút ký, gỡ bỏ được sự hồi hộp bấy lâu nay trong nội tâm hắn cũng âm thầm thở phào:

-Vấn đề cơ bản của đế quốc Shirvan Nas ngay cả nữ phù thủy cũng không học đường tròn vẹn nên trong cuốn “Ma pháp bút ký” ghi chép rất tỷ mỉ, thậm chí rập khuôn giống như là bút ký của gia tộc truyền từ thời tổ tiên đến đời nàng. Ta hoàn toàn có thể dựa theo bản ghi chép của nàng để học tập ma pháp, chỉ có điều theo như nội dung trong đó thì bản ma pháp bút ký này chỉ có thể khiến cho mình trở thành Ma pháp sư thì không còn hữu hiệu nữa. Các cấp độ sau thì ta đành phải nghĩ biện pháp khác thôi, hoặc là từ quyền “ma pháp bút ký” này học tập văn tự cổ của đế quốc Shirvan Nas, phiên dịch quyền sách “số tử vi và nguyên tố” để tìm hiểu thêm.

Mặc kệ sau khi chính thức trở thành Ma pháp sư thì sẽ như thế nào, Lucien chỉ biết hiện tại hắn hoàn toàn có thể bắt đầu học tập ma pháp.

Dựa theo cuốn “ma pháp bút ký” của nữ phù thủy thì ở thời cổ đại, các Ma pháp Đế quốc phân chia ma pháp thành tứ đại nguyên tố gồm: địa, hỏa, phong và thủy dựa trên sự cảm ứng tinh thần đối với biến hóa của bốn loại nguyên tố đó. Say này mới chia thêm các dạng ma pháp như: quang, âm hay tinh thần. Hơn nữa còn có thể triệu hoán các loại quái vật từ địa ngục hoặc các nơi thâm uyên cùng cốc, nên ma pháp bị chia thành tám phe phái, tám hệ khác nhau: hệ nguyên tố, hệ tinh tương (dg: số tử vi, từ nay xin phép gọi nó là tinh tương), hệ tử linh, hệ ảo thuật, hệ triệu hoán, hệ trường lực, hệ biến hóa và hệ luyện kim.

hệ trường lực: các loại trường lực trong vật lý học, ví dụ trường điện từ, trường lực thế.... p/s: tất cả đều là chú giải của DG, nếu tác giả có chú giải riêng thì DG sẽ thông báo

Hiện tại thì cuốn sách “tinh tương và nguyên tố chi thư” ở trong tay Lucien lấy hệ nguyên tố và hệ tinh tương làm chủ, tất nhiên bên trong đó cũng lý giải đầy đủ về các phe phái của ma pháp nhưng không kĩ càng và cụ thể bằng hai hệ kia.

Trước khi chính thức trở thành Ma pháp sư thì không có cách nào học được các loại ma pháp cấp một chứ đừng nói chi là cao cấp, chỉ có thể học tập ma pháp không chính thức, cũng chỉ có thể xưng là Ma pháp học đồ.

Ma pháp không chính thức có kết cấu vô cùng đơn giản, theo như Lucien quan sát thì đó chỉ là những hình vẽ có trình độ tiêu chuẩn đã được học ở trường cấp hai cấu thành một cái phù văn có hình dáng rõ ràng, so với Lục Mang Tinh còn đơn giản hơn rất nhiều, sau đó thông qua việc niệm pháp chú để điều khiển chúng. Mặt khác cần phối hợp lực lượng tinh thần cùng với tài liệu ma pháp tương ứng cấu thành phù văn là hoàn toàn có thể thi triển.

Dựa trên lực lượng tinh thần đạt đến trình độ tiêu chuẩn, hay nói cách khác là tùy vào lực lượng mạnh hay yếu thì có thể sử dụng ma pháp không chính thức với số lượng khác nhau. Số lượng ma pháp không chính thức mà ma pháp học đồ có thể sử dụng trong một lần được chia làm ba đẳng cấp: thực tập, chính thức và cao cấp lần lượt tương ứng với số lượng là: năm, mười và hai mươi cái.

Thông qua quá trình mình tu luyện có thể rèn luyện lực lượng tinh thần và lực lượng linh hồn đạt đến một giới hạn nhất định, sau đó có thể phối hợp với các loại đan dược khác nhau để cấu tạo nên một ấn ký mô hình của một loại pháp thuật nào đó ở ngay chính trong linh hồn của mình.

Nếu như có thể cấu tạo thành công một cái thì lập tức sẽ chính thức trở thành ma pháp sư, mà khi thi triển pháp thuật này cũng không cần sử dụng đến tài chú văn, pháp quyết hay tài liệu ma pháp để thi pháp. Điều kiện tiên quyết là lực lượng tinh thần của bản thân người sử dụng đầy đủ hay cạn kiệt, hay trước đó có cần thực hiện một ma pháp nào để làm bước đệm hay không.

Xem hết những điều này, Lucien cố gắng kìm nén nội tâm đang vô cùng kích động, để tiếp tục tập trung tìm hiểu nội dung trong những trang giấy cuối cùng, cố gắng giữ nguyên suy nghĩ lúc trước, phải xem hết toàn bộ nội dung cuốn “ma pháp bút ký” này mới chính thức tập luyện.

-Hôm nay đụng phải một vị ma pháp sư, thật không ngờ tại Arthaud này lại có thể đụng phải một vị ma pháp sư khác. Thoạt nhìn thì có vẻ như gã ma pháp sư này có rất nhiều điểm bất đồng với những vị ma pháp sư chỉ biết ẩn cư khác, rất cổ quái.

Sau khi đọc qua nội dung của mấy trang sau đó, Lucien đột nhiên thấy được thông tin quan trọng này, ở Arthaud thực sự có ma pháp sư khác tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Bút Ký Của Nữ Phù Thủy (3)

Điều này lại khiến tinh thần của Lucien lập tức trở nên phấn chấn, tiếp tục tìm hiểu nội dung ở các trang tiếp theo:

-Ở trong đường công ngầm ta phát hiện một loại chuột mắt đỏ kỳ quái, có thể phân biệt hương vị của ma pháp. Cũng không biết chúng từ nơi nào đến,

ta đã tìm thấy lâu mà cũng không phát hiện.

-Trải qua quá trình thí nghiệm ta phát hiện loại chuột mắt đỏ này sinh sôi nảy nở cực nhanh, trong huyết dịch của chính nó có độc, chỉ cần lượng nhỏ đã khiến người ta rơi vào ảo giác và bị tê liệt.

-Nếu dùng máu của loài chuột mắt đỏ phối hợp cùng Lạp Phở Lan huyết Đăng thì có thể sinh ra được hiệu quả ngoài ý muốn, ta có ý định dùng nó để bố trí các loại bẫy ma pháp.

-Có lẽ chúng được ai bồi dưỡng sao?

Khi đọc đến đây, Lucien không nhìn được phải nhìn xuống mặt đất, nếu như chuột mắt đỏ không phải là sinh vật ma pháp do nữ phù thủy bồi dưỡng vậy thì chúng do ai tạo ra? Trong công thoát nước còn có nguy hiểm nào khác nữa không?

Có quá nhiều nghi vấn được đặt ra, vì thế Lucien vội vàng đọc tiếp các trang sau:

-Hôm nay ta lại được gặp lại vị ma pháp sư kia, nhưng lý giải của y đối với đối với ma pháp thật sự không giống với những người bình thường, qua cách nói chuyện có thể thấy y là người có học vấn cực kì uyên bác, lại có một loại mị lực khiến cho người ta mê muội.

-Thế nhưng y lại nói, ma pháp của thời cổ đại ngoài trừ một số loại pháp thuật quý dị còn có giá trị tham khảo thì tất cả đều đã hết thời, không thể nào pháp huy được uy lực tối thượng ở thời đại này nữa. Y còn nhấn mạnh ma pháp cổ đại chỉ là thư môn muội không thể phát triển, không thể đạt đến được sức mạnh cực hạn, sao có thể như vậy chứ?!

-Y còn cho ta xem qua một chôn thư tịch, y nói đây là ma pháp trân quý nhất mà y từng có. Quyền thư tịch cũng không dày lắm, chỉ dày bằng một quyển tập san mà thôi, quyển thư tịch ma pháp này gọi là “Áo thuật”, theo như y giải thích thì “Áo” đại biểu cho các loại quy luật vận hành và tri thức của bốn nguyên thế giới. “Áo thuật” chính là nguyên lý và bản chất chân chính của ma pháp, rất thú vị!

-Cuốn “Áo thuật” này xuất bản lần đầu tiên vào hơn ba trăm năm trước, trên trang bìa có hình vẽ của một vị Đại Áo Thuật Sư, và cuốn “Áo thuật” này chính là bản thảo của người ấy dùng để diễn thuyết trong hội nghị ma pháp lần đầu tiên.

-Dựa vào nét mặt của y lúc đó có thể thấy được ý đối với vị Đại Áo Thuật Sư phi thường tôn kính, không, chắc phải nói là sùng bái đến cực điểm,

-Khi ta cũng cố gắng nhìn kỹ nội dung của cuốn sách này thì toàn thân ta bỗng rung run lấy bầy, thậm chí còn không biết ta đã về nhà bằng cách nào nữa. Lúc tỉnh lại thì trong đầu chỉ là mớ thông tin lộn xộn, ta muốn ghi lại nhưng làm như thế nào cũng không thể nhớ được một chữ, đến tận bây giờ vẫn không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra và khi ghi những dòng chữ này, cảm giác đó lại xuất hiện.

Nét chữ của mấy dòng chữ cuối cùng trong trang này cũng giống như những trang trước nhưng chỉ có điều rất lộn xộn mất hết trật tự, hơn nữa còn chữ to chữ nhỏ, pháp phòng bất định, thậm chí cả cú pháp cũng bị sai, tựa hồ như lúc viết những dòng này chủ nhân cây bút đang hết sức kích động không thể kìm chế được cảm xúc. Lucien nghi hoặc đang muốn tìm hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng dường như nữ phù thủy cũng không thể bình tĩnh trở lại, chỉ thấy nàng tiếp tục viết:

-Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, rất nhiều năm về trước, chúng ta luôn tôn kính các vị tiên bối, từ trên thân thể của Dragon (Cự Long), Wizard (Tinh Linh), Titan (người khổng lồ) thậm chí là cả Ác ma, ma quỷ hay tất cả các chủng loại sinh vật ma pháp cố gắng lợi dụng sức mạnh của tinh thần. Sau đó thông qua việc phân tích kết cấu thân thể và tìm hiểu tính chất đặc hữu trong huyết dịch của bọn chúng, sau đó từng bước một dung hợp với loại huyết mạch đó, cải tạo thân thể của mình, qua đó pháp minh ra rất nhiều phương pháp minh tưởng để tăng cường lực lượng tinh thần. Thêm vào đó là tham chiếu kết cấu của các ma vân ở bên ngoài thân thể bọn chúng để sáng tạo ra các loại ma pháp, cố gắng đạt được các loại lực lượng cường đại, đánh bại ác ma phải chạy về chốn thâm uyên, cũng như đã bọn ma quỷ trở về Địa ngục. Tiếp tục lại đuổi đám Dragon, Wizard, Titan chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc hoặc là những cánh đồng bát ngát và không gian dị độ. Hoặc là thần phục dưới chân chúng ta.

-Thắng lợi huy hoàng càng khiến các ma pháp sư cổ đại truy cầu đến sức mạnh tốt cùng, bọn họ cố gắng dùng mọi cách mạnh mẽ hơn nên đã đến chốn thâm uyên, tìm đường vào địa ngục hoặc các không gian dị độ để chinh phạt nhưng tất cả đều đã thảm bại. Đến khi thần giáo lớn mạnh, chỉ cần mấy trăm năm ngắn ngủi đã triệt để xóa sổ ba ma pháp đế quốc lớn mạnh nhất, biến vịnh quanh ngọt ngào hôm qua trở thành cay đắng ngày hôm nay, giờ đây tất cả đều mịt mờ phương hướng, khiến mọi người tuyệt vọng.

-Thưa các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ thân yêu lúc này chúng ta nên yên lặng để ngẫm lại đôi điều, không nên bị lực lượng mê hoặc, mà hãy ổn định lại tâm thần, suy nghĩ một số vấn đề cấp thiết hiện nay, chúng ta cần phải biết rằng:

-Rốt cuộc bản chất của ma pháp là gì?

-Mỗi loại sinh vật sẽ có lực lượng tinh thần riêng, vậy thì lực lượng tinh thần đó là gì?

-Bản chất của sức mạnh tinh thần là gì?

-Nó có những hình thức tồn tại nào?

-Rốt cuộc thì Địa, Hỏa, Phong Thủy có phải là những nguyên tố cơ bản hay không? Nếu như đúng thì chúng có hình thái gì? Dùng quy luật nào để hình thành nên thế giới rực rỡ màu sắc này? Nếu không phải, vậy thì những nguyên tố cơ bản là nguyên tố nào? Ma pháp nguyên tố có hình thái gì?

-Bản chất của linh hồn là gì?

-Linh hồn liệu có giống với ý thức hay không? Nếu như không giống vậy thì ý thức tồn tại dưới dạng nào?

-Chúng ta có cần “công cụ” trình bày để hỗ trợ việc thành lập mô hình ma pháp hay không?

-Thần có tồn tại hay không? Nếu như tồn tại, vậy thì bản chất và hình thức tồn tại của thần là cái gì? Dracula được xưng là thủy tổ của hấp huyết quỷ, vậy thì nó tồn tại dưới hình thức nào? Vì sao lại có thể bắt tử?

-Thế giới này tại sao lại phải có mặt trời và mặt trăng? Vì sao chúng một cái thì ban ngày bay lên ban đêm hạ xuống, một cái thì ngược lại? Nếu chúng vận hành theo quy luật tự nhiên thì sức mạnh nào có thể duy trì hình thức vận hành như vậy? Thế giới vật chất này, nếu thoát nhìn thì tất cả đều chỉ là những sự tình bình thường, nếu như chúng ta chịu quan sát thì có lẽ mỗi người đều phát hiện ra những quy luật và đạo lý mà chúng ta không thể hiểu rõ và mỗi người đều sẽ có vô số câu hỏi “vì sao?”. Những đạo lý này, quy luật này hay tổng quát hơn là những tri thức mà chúng ta thu được từ đó phải chăng đều có liên hệ với ma pháp? Phải chăng đều có thể kết hợp với ma pháp? Liệu tri thức có thể giúp chúng ta thăm dò được bản chất của thế giới pháp thuật đầy phèo này hay không?

-Các vị bằng hữu thân yêu, Douglas.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Ma Pháp Học Đồ

Sau khi xem hết đoạn ghi chép khi nữ phù thủy đang ở trạng thái bị kích động cực kì thì Lucien đồng thời cũng có một loại cảm giác rung động khó tả. Trên thực tế từ lúc Lucien xuyên việt tới đây rồi lại phát hiện thế giới này là thế giới của ma pháp và thần thuật thì hẳn cũng có một số nghi vấn về thế giới này, nhưng kiến thức của hắn quá ít, hiểu biết về ma pháp cũng quá mơ hồ, nên nhanh chóng quên đi những nghi vấn đó.

Hiện tại, Lucien lại đọc được mười vấn đề liên quan tới các quy tắc và bốn nguyên của thế giới, mà những dòng chữ này lại được viết hết sức hùng hồn khiến cho Lucien càng thêm tin tưởng. Nếu như có thể hiểu rõ những vấn đề này, có thể khai phá ra bản chất của thế giới thì hẳn có thể hiểu tại sao mình lại bị xuyên việt và nhất định sẽ tìm được phương pháp để trở về nhà.

-Vị Đại Áo Thuật Sư này tên gọi là Douglas, dù ông ta chưa thể giải thích triệt để bất kỳ một vấn đề nào trong mười vấn đề ông ta nêu ra. Nhưng chỉ cần ông ta có bước tiến triển trong các vấn đề đang nghiên cứu thì nhất định thực lực của ông ta sẽ có bước nhảy vọt và lập tức trở nên cường đại dị thường, đủ để đứng ngang hàng với những vị Ma pháp sư huyền thoại thời cổ đại mà ông ta đã nhắc tới lúc mở đầu bài diễn văn.

-Trong thế giới này có tờ tạp san “Áo thuật”, có những vị Ma Pháp Sư kỳ quái giống hệt người mà nữ phù thủy gặp phải... điều nó nói lên rằng trên thế giới này thật sự có địa phương an toàn để học tập ma pháp. Chỉ là ở đây có chút kì quái, ngay cả loại tạp san chuyên ngành cũng có sao?

-Trong thế giới Ma Pháp Sư, Đại Áo Thuật Sư rốt cuộc đại biểu cho địa vị gì? Và thực lực của họ khủng bố đến mức nào?

...

Từ những thông tin mà Lucien thu được khi tìm hiểu xong quyển bút ký của nữ phù thủy và đoạn diễn văn kia khiến cho hắn liên tưởng đến rất nhiều vấn đề. Lucien càng nghĩ càng phần chấn, hẳn không thể lập tức đi gặp vị Ma Pháp Sư kỳ quái kia, hoặc là có thể lập tức tiến vào địa phương an toàn để học tập ma pháp, đợi đến khi hắn có được thực lực cường đại thì sẽ quay trở lại Arthaud để âm thầm trợ giúp gia đình chú John.

Nhưng vấn đề khiến Lucien hưng phấn nhất, mong đợi nhất và nghi ngờ nhất cũng chính là hai vấn đề:

-Địa, hỏa, phong và thủy rốt cuộc có phải là những nguyên tố cơ bản của thế giới ma pháp hay không? Nếu đúng như thế thì hình thái tồn tại của chúng là gì? Dựa vào quy luật nào để cấu tạo nên thế giới đặc sắc này? Nếu như không phải vậy thì những nguyên tố nào là nguyên tố cơ bản? Ma pháp nguyên tố có hình thái gì?

-Thế giới này tại sao lại phải có mặt trời và mặt trăng? Vì sao chúng một cái thì ban ngày bay lên ban đêm hạ xuống, một cái thì ngược lại? Nếu chúng vận hành theo quy luật tự nhiên thì sức mạnh nào có thể duy trì hình thức vận hành như vậy? Thế giới vật chất này, nếu thoát nhìn thì tất cả đều chỉ là những sự tình bình thường, nếu như chúng ta chịu quan sát thì có lẽ mỗi người đều phát hiện ra những quy luật và đạo lý mà chúng ta không thể hiểu rõ và mỗi người đều sẽ có vô số câu hỏi “vì sao?”. Những đạo lý này, quy luật này hay tổng quát hơn là những tri thức mà chúng ta thu được từ đó phải chăng đều có liên hệ với ma pháp? Phải chăng đều có thể kết hợp với ma pháp? Liệu tri thức có thể giúp chúng ta thăm dò được bản chất của thế giới pháp thuật đầy phèo này hay không?

Theo như Lucien quan sát thì vấn đề thứ nhất hắn đã có thể có đáp án là: Địa, hỏa, phong, thủy chắc chắn không phải là bốn nguyên tố cơ bản. Còn vấn đề thứ hai khiến hắn liên tưởng tới việc vận dụng các quy luật của thế giới vật chất để kết hợp với các loại ma pháp đã biết. Nếu đúng như thế thì số kiến thức mà hắn thi được trong hơn mười năm mang cấp đến trường cùng với những tri thức vô cùng lớn mà hắn đọc được trong những quyển sách có thể

phát huy tác dụng lúc hân học tập ma pháp sao?

Nếu như có thể dùng tới chúng vậy thì khả năng phát triển của Lucien sẽ lớn đến chừng nào? Lúc này Lucien còn chưa chính thức tiếp xúc với thế giới Ma Pháp Sư nên hẳn chỉ có thể âm thầm phỏng đoán:

- Ít nhất trong khoảng thời gian từ khi ta đến thế giới này, đã thấy qua các loại kim loại như: thiết, bạc, đồng nên rất có thể các ‘Nguyên tố’ khác cũng có thể tồn tại ở đây. Mà ngoại trừ ma pháp, thần thuật thì trong cuộc sống hàng ngày của những người bình thường ta cũng chưa quan sát được hiện tượng nào vượt qua phạm vi của các quy luật vật lý.

- Ngoài trừ các loại sinh vật ma pháp mạnh mẽ hay là các hiện tượng quỷ dị như tinh thần lực, linh hồn... thì ta cảm thấy thế giới cũng bình thường giống như Địa Cầu trước đây thôi.

Trong nội tâm Lucien bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ:

- Nếu dựa theo cách suy luận như trên thì nguyên nhân một bộ phận sách báo không thể mở được ở trong thư viện linh hồn cũng không hẳn là giống như mình suy đoán trước đây, rất đáng hoài nghi.

Cảm giác của Lucien lúc này là phần chán dè thường, sau khi các loại suy nghĩ liên tục hiện biến mất Lucien mới dần dần dần tỉnh táo lại, hẳn cố gắng kìm hãm nội tâm bởi vì hẳn biết rằng việc quan trọng nhất trước mắt chính là tìm được phương pháp học tập ma pháp đúng đắn nhất, tuyệt đối không thể đi theo những con đường phi thực tế mà trước đây chưa từng có người nào dám đi. Nếu như bây giờ chỉ chạy theo những phương pháp chưa được chứng minh thì đúng là kẻ ngu nhất trên đời.

Cho dù ở thế giới, làm việc đến nơi đến chốn đều đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 47: Ma Pháp Học Đồ

Thu liễm lại mọi suy nghĩ vẫn vơ ở trong đầu, Lucien lật đến trang giấy cuối cùng của cuốn bút ký:

- Sau khi làm xong các loại thí nghiệm và minh tượng, ta thường nhớ đến y. một vị Ma Pháp Sư có học thức uyên bác, ăn nói hòa nhã, lại có lực quyến rũ mê người.

...

- Y nói cho ta biết, y đến Arthaud là để chấp hành một nhiệm vụ trọng đại và hết sức bí mật; nếu tất cả mọi việc đều thuận lợi thì có lẽ mấy tháng sau y sẽ rời khỏi chỗ này, trở về chốn thiên đường của y, đó là tông bộ Ma Pháp Sư “Đại lục ma pháp nghị viện”.

- Đêm nay, y hẹn ta ra chỗ nghĩa trang khu O’let để gặp mặt.

Đến chỗ này thì quyển bút ký của nữ phù thủy đột nhiên chấm dứt, tất cả các trang phía sau đều trống không, xem ra lúc này chính là nàng cùng vị Ma Pháp Sư kia bị người của Giáo Hội mai phục rồi.

- Không biết vị ma pháp sư kia có thể đào thoát không nhỉ?

Lucien có chút phiền não tự hỏi, nhưng cũng từ trang cuối cùng hẳn cũng đã biết được địa điểm an toàn duy nhất để các vị Ma Pháp Sư học tập ma pháp chính là “Đại lục ma pháp nghị viện”. Còn về các vị Ma Pháp Sư trong truyền thuyết đang cư ngụ ở Arthaud thì hẳn thật sự không biết đi đến chỗ nào để tìm.

Hít vài hơi thở thật sâu, Lucien cố gắng loại bỏ tất cả mọi phiền não ở trong đầu, khôi phục lại trạng thái minh mẫn và yên tĩnh, chuẩn bị ném thử cảm giác minh tượng, thử xem mình có thiên phú để học tập ma pháp hay không.

Dựa theo những ghi chép trong quyển ma pháp bút ký, Lucien cố gắng bảo trì cảm giác nhu hòa, cố gắng kéo dài tiết tấu của nhịp hô hấp rồi để cho tinh thần phát tán, rồi lại chậm rãi thu hồi, lại phát tán, lại thu hồi cứ tuần hoàn như thế cho đến khi tiến vào trạng thái gần như là không linh, không quan tâm đến thế giới bên ngoài nữa.

Theo kinh nghiệm của nữ phù thủy thì từ nhỏ cô ta đã được xem là người có thiên phú về ma pháp, tinh thần lực của cô ta cũng không tệ lắm. Lúc cô ta chỉ mới mười tuổi đã bắt đầu luyện tập minh tượng, thế nhưng cô ta phải mất đến hai năm tròn thì mới có thể tiến vào trạng thái không linh. Còn việc nhờ vào minh tượng để tăng cường tinh thần lực đến khi ở trong trạng thái không có thể cảm ứng được các loại nguyên tố ở chung quanh cơ thể, chính thức tiến vào cấp độ “thực tập ma pháp học đồ” thì cũng đã mất thêm một năm.

Có điều, từ sau khi trở thành ma pháp học đồ đến trước lúc chính thức tiến vào cấp độ Ma Pháp Sư, trên phương diện tu luyện tinh thần lực cơ bản sẽ

không có trở ngại gì. Có thể dựa theo phương pháp minh tướng để từng bước một rèn luyện tinh thần lực và linh hồn đến trình độ đủ để xây dựng mô hình ẩn ký của pháp thuật. Khó khăn chỉ là tiêu phí thời gian ngắn hay dài mà thôi.

Nữ phù thủy từ mười tuổi đã bắt đầu học tập minh tướng, mười ba tuổi đã trở thành thực tập ma pháp học đồ, đến mười bốn tuổi đã vượt qua cánh cửa ma pháp học đồ chính thức để trở thành ma pháp học đồ cao cấp. Đối với thiên phú trên phương diện này cô ta cảm thấy hết sức hài lòng.

Nhưng về sau, vì cô ta không thể phân tích được kết cấu của mô hình ma pháp nên không thể xây dựng được mô hình ẩn ký, nên cô ta đành phải thúc đẩy tinh thần lực tăng trưởng đến tiêu chuẩn của Ma Pháp Sư. Ý đồ của cô ta là dùng tinh thần lực hùng mạnh để cường hành xây dựng nên mô hình ẩn ký, nhưng đáng tiếc phương pháp minh tướng của ma pháp học đồ đến giai đoạn này đã là cực hạn, không thể tăng cường thêm tinh thần lực được bao nhiêu nữa. Nữ phù thủy cảm thấy tinh thần lực của mình tăng trưởng cực kỳ chậm chạp khó lòng hoàn thành mục tiêu, vì vậy đã chú ý tới một loại ma pháp được tề cực kì hi hữu, chính là “ma pháp chi môn”. Cô ta muốn dùng tinh thần lực cường đại hơn so với phần lớn các vị ma pháp học đồ khác phối hợp với loại thuốc này để trực tiếp tấn chức.

Quan sát ghi chép của nữ phù thủy, Lucien cảm thấy có chút thất vọng, bởi vì hắn biết trong khoảng thời gian sắp tới hắn không thể nào dựa vào ma pháp để đối phó với băng đảng xã hội đen Jackson. Nhưng hiện giờ hắn đã là học trò chính thức của Victor tiên sinh người nổi danh toàn Arthaud và thường xuyên được các vị quý tộc mời dạy... Ý nghĩa của việc này hắn ai cũng rõ, ngoại trừ những tên khôn bí quá hóa liều kia thì đa số các thành viên của các băng đảng xã hội đen chắc chắn sẽ không tiếp tục tìm mình để quấy rối nữa.

Đương nhiên, trong lòng Lucien cũng loáng thoáng chờ chờ mong, bởi vì hắn đã sớm nhận ra, tinh thần lực của mình từ sau khi đi ngang qua cổng thoát nước lần trước, đã có bước đột phá rất lớn. Thậm chí hắn còn có thể mơ hồ cảm ứng được có người đang theo dõi chính mình, tinh thần lực như vậy có lẽ sắp bước vào cấp độ ma pháp học đồ rồi, khiến cho hắn rút ngắn được thời gian học tập từ vài tuần đến mấy tháng.

Nhưng trên thực tế, tình huống phát sinh lại hoàn toàn vượt quá dự liệu của Lucien.

Bởi vì sau mấy lần Lucien đem tinh thần lực phát tán ra ngoài rồi lại thu về, thì hắn lập tức mình thực hiện những động tác này vô cùng thành thực, hắn có cảm giác tinh thần lực giống y như những ngọn sóng. Và chỉ sau mấy lần thực hiện Lucien đã có thể thuận lợi tiến vào trạng thái không linh, vậy là lần thứ nhất hắn minh tướng chỉ cần không đến ba mươi giây mà đã thành công!

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 48: Ma Pháp Học Đồ

Cố gắng bảo trì trạng thái minh tướng, Lucien thử đem tinh thần lực kéo dẫn ra ngoài.

Lucien lập tức cảm thấy cảnh vật xung quanh so với lúc hắn nhìn bằng mắt thường

đã hoàn toàn bị biến đổi. Mọi vật xung quanh vừa có được sức mạnh trầm ổn nặng nề, lại chứa đầy sức mạnh cuồng bạo dường như có thể bộc phát bất cứ lúc nào, lại tản mát một loại sức mạnh nhẹ nhàng linh hoạt nhưng loại sức mạnh này cũng hết sức nhu hòa, liên miên bất tận.

-Đây là sức mạnh của địa, hỏa, phong, thủy bốn nguyên tố ma pháp cơ bản sao? Tinh thần lực của ta đã đạt đến cấp độ của ma pháp học đồ thực tập sao?

Lucien hết sức kinh ngạc, thiếu chút nữa đã không thể bảo trì nổi trạng thái minh tướng:

-Khó trách được lần thứ nhất minh tướng đã có thể thành công, đây chẳng qua là do ta đã trải qua lần ranh của cái chết và sự sống mới có thể đoạt được. Hiện tại ta đã có thể xem như là một vị ma pháp học đồ rồi sao?

Hiểu rõ nguyên nhân khiến Lucien bình tĩnh trở lại, nhưng trong lòng vẫn âm thầm vui vẻ, có lẽ không bao lâu nữa mình đã có thể học được ma pháp không chính thức đầu tiên rồi!

-Chỉ là sao ta lại cảm thấy bốn loại nguyên tố cơ bản: địa, hỏa, phong, thủy này dường như tiếp cận với trạng thái “lực” nhỉ?

lực ở đây không phải là lực lượng/sức mạnh mà là các loại lực cơ học trong vật lý, ví dụ như: lực nén (áp suất), lực ma sát, lực Lorentz. ...

Lucien chuẩn bị dựa theo phương pháp minh tướng dành cho cấp học đồ ghi trong cuốn “tinh tượng và nguyên tố chi thư” để thực hiện minh tướng. Phương pháp đó là mượn bốn loại sức mạnh của bốn nguyên tố cơ bản để rèn luyện linh hồn cùng tinh thần lực, nhưng trong nội tâm lại bỗng sinh ra nghi vấn như vậy, thêm vào đó là mấy vấn đề của vị Đại Áo Thuật Sư Douglas kia, Lucien bắt đầu hoài nghi:

-Lẽ nào đây là bốn loại lực cơ bản (1) để cấu tạo nên vũ trụ? Là bốn loại lực: lực vạn vật hấp dẫn, lực tương tác yếu điện từ lực và lực tương tác sao? Nhưng không phải có người đã chứng minh được ba loại lực sau cùng chẳng qua chỉ là một loại lực duy nhất chỉ là biểu hiện khác nhau khi ở trạng thái và không gian khác nhau sao?

Tuy trước đây chuyên ngành học của Lucien không phải là chuyên ngành vật lý lý thuyết nhưng dù sao hắn cũng đã được người khác phổ cập khoa học qua vài lần. Lucien cũng đã từng nghe qua ba loại lực cơ bản: lực hạt nhân, điện từ lực, và lực tương tác mạnh đã được các nhà khoa học thống nhất rằng: chúng chỉ biểu hiện khác nhau của một loại lực.

Khi nội tâm của Lucien xuất hiện ý nghĩ này thì dựa vào tinh thần lực hắn lập tức phát hiện thế giới chung quanh lại lần nữa xuất hiện biến hóa. Trên đỉnh đầu Lucien bây giờ là một bầu trời đêm với những ngôi sao, đen kịt mà sáng chói, trên bầu trời đêm mênh mông mỗi một ngôi sao lại giống như một đốm sáng nhỏ, liên tục lập lóe. Thêm vào đó chúng nó dường như bị một loại lực vô hình nào đó kéo về phía mặt đất, trên mặt đất rộng lớn đồng thời xuất hiện một loại lực nào đó giống như lực hấp dẫn, vừa trầm ổn lại nặng nề. Nhưng ngoại trừ địa nguyên tố biến hóa tạo ra lực hấp dẫn thì ba loại nguyên tố còn lại: hỏa, phong, thủy dường như cũng không có biến hóa gì quá lớn, chỉ là khoảng cách giữa các loại nguyên tố vốn đã không thể vượt qua nay lại xa thêm một đoạn.

Lucien đang ở trong trạng thái minh tưởng, cố gắng kìm chế lại sự kích động khi quan sát thấy được các loại biến hóa như thế, nhưng sâu trong thâm tâm hắn tự nói:

- Chẳng lẽ tinh thần lực dùng để cảm ứng “nguyên tố” của thế giới ma pháp là căn cứ vào nhận thức của ta để thay đổi? Hay là dần dần hoàn thiện và phát triển sao?

Chẳng qua biến hóa như thế tựa hồ cũng không ảnh hưởng trực tiếp tới việc rèn luyện tinh thần lực và học tập ma pháp của Lucien trong khoảng thời gian trước mắt.

-Đợi chút đã, tinh không đây không phải là phương pháp minh tưởng chỉ sau khi đạt đến cấp độ ma pháp học đồ cao cấp mới có thể sử dụng sao?

Lucien bỗng nhiên nghĩ tới phương pháp minh tưởng cao cấp dành cho ma pháp học đồ cao cấp có ghi lại trong quyển bút kí của nữ phù thủy.

Chỉ nghe danh tự của quyển sách “tinh tượng và nguyên tố chi thư” cũng đã biết nội dung trọng điểm của quyển sách này chính là hệ tinh tượng và nguyên tố. Phương pháp minh tưởng đương nhiên là thuộc vào hai hệ này, chỉ là phương pháp minh tưởng dành cho ma pháp học đồ của hệ Tinh Tượng trên phương diện nâng cao linh hồn và tinh thần lực lại mạnh không bằng hệ Nguyên Tố, đối với nữ phù thủy tác dụng cũng không quá lớn.

Nhưng mà với tư cách là hệ nhập môn nên phương pháp minh tưởng của hệ Tinh Tượng có một điểm đặc hữu rất quan trọng, đó là, trong lần minh tưởng đầu tiên nếu người minh tưởng cảm ứng được tinh không, thì có thể lựa chọn cho chính mình một viên “Vận mệnh chủ tinh” sau đó tiếp tục rèn luyện phương pháp minh tưởng đó, chậm rãi xây dựng căn cơ. Bởi vậy sau này khi học tập các loại ma pháp khác của hệ Tinh Tượng có thể đạt được sự trợ giúp rất lớn, hơn nữa, điểm quan trọng nhất chính là nếu không có viên “Vận mệnh chủ tinh” này thì các phương pháp chiêm tinh hay là các lời tiên đoán, hệ thống ma pháp tối quan trọng trong hệ Tinh Tượng, sẽ không có cách nào để học tập và sử dụng.

Dựa theo quan điểm của hệ Tinh Tượng, thì mỗi linh hồn đều tương ứng với một ngôi sao trong vũ trụ mênh mông, vận mệnh của mỗi linh hồn cũng sẽ được biểu hiện qua sự biến hóa của ngôi sao đó. Nếu không có được Vận mệnh chủ tinh của chính mình thì sự không thể nào quan sát được quỹ đạo của các ngôi sao ở trong tinh không hay nói rõ hơn là không thể quan sát được vận mệnh vì lẽ đó sẽ không thể nào sử dụng được chiêm tinh thuật.

Chính vì điểm này mà phương pháp minh tưởng lúc mới nhập môn của hệ Tinh Tượng mới đòi hỏi người học phải có được tinh thần lực đạt tới đẳng cấp của ma pháp học đồ cao cấp hoặc là có được đầy đủ kiến thức mới có thể bắt đầu rèn luyện và cảm ứng được tinh không rộng lớn. Trước đó hoặc là bọn họ sẽ được học tập các loại kiến thức về tinh không hoặc là sử dụng các phương pháp minh tưởng của các hệ phái không mâu thuẫn với phương pháp minh tưởng của bọn họ để tu luyện đạt đến đẳng cấp ma pháp học đồ cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 49: Ma Pháp Đầu Tiên

Trong nội tâm lâm bầm một câu:

- Từ khi nào Lực vạn vật hấp dẫn lại liên quan tới vận mệnh rồi vậy? Xem ra sẽ có rất nhiều chuyện sẽ không phù hợp với tri thức và khái niệm trước kia mà ta từng học rồi, đương nhiên cũng rất có thể là do ta chưa hiểu rõ nguyên nhân của những việc này.

Lucien từ lần đầu tiên minh tưởng đã có thể trở thành ma pháp học đồ và cảm ứng được ‘tinh không’, tất nhiên hắn sẽ không do dự để lựa chọn cho mình một viên Vận mệnh chủ tinh, cố gắng kìm nén các vấn đề đang nghi hoặc ở trong thâm tâm, bắt đầu dựa theo phương pháp được ghi lại trong cuốn chi thư, tự tìm kiếm viên Vận mệnh chủ tinh thuộc về bản thân mình.

Trong tinh không rộng lớn vô hạn, những ngôi sao sáng lốm đốm dường như vô cùng vô tận, Lucien cố gắng tập hợp lại tinh thần lực đang phân tán khắp nơi, kéo dài ra tận phía sau. Hắn nhanh chóng cảm ứng được một loại mùi vị quen thuộc từ trong vô số ngôi sao kia, hương vị chỉ thuộc về riêng mình, vì

vậy Lucien bắt đầu đưa sóng tinh thần lực chậm rãi bay sát đến ngôi sao còn đang rất yếu ớt kia.

Không biết đã qua bao lâu, tinh thần lực dựa theo cảm giác của linh hồn cuối cùng cũng chạm đến ngôi sao phẳng phất như không có thực kia. Sau đó Lucien tiếp tục dựa theo phương pháp minh tường, đem từng chút từng chút tinh thần lực giao hòa cùng ngôi sao này, cứ liên tục như vậy...

Đột nhiên tinh thần căng lên như một dây đàn rồi lại bị một ngón tay nào đó gảy lên, khiến nó run lên kịch liệt, ngay cả linh hồn cũng bắt đầu bị chấn động.

Lucien biết rằng đây là thời khắc then chốt trong quá trình của cuộc lựa chọn, vì thế hắn liên tục kéo dẫn tinh thần lực cùng cố thêm cho sợi dây tinh thần lực tránh khỏi chấn động có biên độ ngày càng lớn kia.

Sợi dây tinh thần lực này dần dần cũng đã bị nhiễm một tầng tinh quang sáng chói, và cũng bắt đầu trở nên vững chắc hơn, mà sâu bên trong linh hồn đang bị chấn động cũng dần dần xuất hiện hình bóng của một ngôi sao.

Sợi dây tinh thần lực giống như đang tham lam hấp thu lấy tinh hoa của tầng tinh quang đang bám trên thân nó để rèn luyện linh hồn và tinh thần lực. Lucien đắm chìm trong phương pháp minh tường của hệ Tinh Tương, mai cho đến khi linh hồn sinh ra một loại cảm giác giống như đã no nê mới tinh tảo trở lại để đòi sang phương pháp minh tường của hệ Nguyên tố.

Lần này Lucien cũng không sử dụng bốn loại lực lượng cơ bản để rèn luyện linh hồn và tinh thần lực, hắn chỉ thông qua phương pháp này để tăng trưởng thêm tinh thần lực và làm quen với việc cảm ứng các loại nguyên tố. Khi khả năng cảm ứng nguyên tố tăng lên càng mạnh thì khả năng thi triển các loại ma pháp cũng sẽ nhanh hơn, và cũng sẽ rút ngắn một số bước không cần thiết trong quá trình xây dựng mô hình ẩn ký ma pháp.

Đến lúc Lucien cảm giác được từ sâu bên trong linh hồn phát ra một loại cảm giác mệt mỏi, hắn mới biết mình đã thực hiện thành công lần minh tường đầu tiên. Lucien mở mắt, con ngươi màu đen trước đây chỉ ẩn giấu sự tĩnh mịch thì giờ đã hiện lên vẻ vui sướng và tràn đầy hưng phấn.

- Cho dù là ở trạng thái bình thường ta cũng có thể cảm ứng được cái bóng của Vận mệnh chủ tinh đang ẩn sâu bên trong linh hồn. Nếu như tập trung tinh thần thậm chí có thể mơ hồ cảm ứng được ở trên bầu trời xa xôi có một ngôi sao thần bí liên hệ cùng ta mà không thể hiểu nguyên do. Hơn nữa còn có thể mượn một phần sức mạnh của nó, mà sợi dây tinh thần kia thì phẳng phất như là hồng hê tồn tại, ở trong một khoảng thời không khác.

Lucien cảm thấy mừng rỡ nhưng rất nhanh hắn đã chú ý tới một địa phương khá kỳ quái:

- Đợi một chút, ta là người xuyên việt đến đây, sao trong thế giới này lại có Vận mệnh chủ tinh của ta? Dựa theo vào những điều hệ Tinh Tương nói thì Lucien trước kia đã chết rồi vì thế Vận mệnh chủ tinh của hắn chắc chắn cũng sẽ trở nên ảm đạm hoặc biến mất, hơn nữa cảm giác vừa rồi hết sức quen thuộc, nó đúng là thuộc về ta, hương vị của Hạ Phong, sao lại như vậy? Nguyên nhân của chuyện này là gì?

Không thể tìm được lời giải thích chính đáng, Lucien chỉ có thể tạ thời dịp đi nghỉ ngơi này.

Đồng thời thông qua lần minh tường này hắn cũng đã hiểu rõ toàn bộ nội dung trong cuốn bút ký ma pháp của nữ phù thủy, Lucien cũng biết rõ muốn cảm nhận được tinh thần lực của người khác thì phải sử dụng ma pháp tương ứng hoặc là nhân lúc người đó vừa đột phá không lâu khiến cho tinh thần lực vẫn chưa ổn định thì mới có thể bị phát hiện. Lúc trước khi sơ Benjamin phát hiện ra được hắn là nhờ vào chuyện mình có thể nghe được tiếng khoác nên y đoán được tinh thần lực của mình cao hơn so với người bình thường, chứ không phải y phát hiện ra bầy ma pháp của nữ phù thủy còn sót lại.

Đường nhiên cũng sẽ có ma pháp tương ứng dùng để thu liễm hoặc là che dấu tinh thần lực.

Nghỉ ngơi trong khoảng thời gian ngắn, Lucien hứng phần mở quyển bút lý ma pháp của nữ phù thủy ra, tiếp tục quan sát xem trong khoảng thời gian trước mắt mình có thể học được môn ma pháp không chính thức nào không.

Do có Vận mệnh chủ tinh nên Lucien đã có thể học tập ma pháp của hệ Tương Tinh, trong quyển bút ký này chỉ có vẻn vẹn vài loại ma pháp mà mo học đồ có thể học được, đó là mấy loại ma pháp mà khi nữ phù thủy trở thành ma pháp học đồ cao cấp mới học được. Trong các loại ma pháp cấp học đồ, ba loại này cũng có thể xem là cường đại, trở ngại duy nhất hiện nay là tinh thần lực của Lucien chưa đủ, nếu sử dụng thì up lực của chúng sẽ kém đi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Ma Pháp Đầu Tiên (2)

Số lượng ma pháp không chính thức mà ma pháp học đồ có thể sử dụng được phân chia theo mức độ tinh thần lực mạnh hay yếu. ma pháp học đồ thực tập là năm loại, ma pháp học đồ chính thức là mười loại, ma pháp học đồ cao cấp là hai mươi loại. Nói cách khác, hiện tại thì Lucien chỉ có thể sử dụng liên tục năm loại ma pháp không chính thức, muốn sử dụng lại lần nữa thì, hắn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hoặc là nuốt được tẻ ma pháp để khôi phục lại tinh thần lực. Những ma pháp không chính thức dành cho ma pháp học đồ của hệ Tinh Tương, Lucien lại chỉ có thể sử dụng ba loại.

Ba loại ma pháp không chính thức dành cho ma pháp học đồ của hệ Tinh Tương lần lượt là: “Chiêm tinh thuật sơ cấp”, “Phòn tinh chi nhãn” và “thất

không chi hoàn”.

Trong số đó, chiêm tinh thuật là ma pháp cơ bản của hệ Tinh Tương, theo như những gì nữ phù thủy ghi lại thì cho dù ma pháp này chỉ là loại sơ cấp nhưng nó cũng cần rất nhiều kiến thức, vì như quy luật vận động của các ngôi sao, rồi còn chuyên lúc xem bói phải lựa chọn các ngôi sao thích hợp phối hợp với Vận mệnh chi chủ của mình để có được kết quả tốt nhất, đó là những việc hết sức khó khăn. Nữ phù thủy phải bỏ ra mấy năm công sức thì mới có thể miến cưỡng sử dụng nó, nhưng vì không có đủ kiến thức cần thiết nên kết quả xem bói cơ bản đều không chính xác.

Còn trong mắt Lucien, việc khiến hắn đau đầu nhất khi học ma pháp chiêm tinh thuật sơ cấp chính là việc tìm kiếm Thần quang thủy tinh tinh khiết để tạo ra ma pháp thủy tinh cầu làm vật phụ trợ. Nhưng vật này hiện tại đã trở nên cực kỳ thưa thớt, Lucien thật sự không biết đi đến chỗ nào để tìm đây. Vì Nữ phù thủy là người duy nhất còn tồn tại trong một gia tộc lâu đời nên mới có được một cái, nhưng đáng tiếc nó lại bị nữ phù thủy mang theo bên mình, lúc bị Giáo Hội bắt giữ, nó cũng đã bị thu lại.

Còn những vấn đề mà nữ phù thủy cảm thấy phức tạp và khó hiểu liên quan đến tri thức để học chiêm tinh thuật sơ cấp thì Lucien lại cảm thấy tương đối dễ dàng. Những kiến thức đó hắn cũng đã được học qua khi đang còn học cấp ba, tuy hắn không học chuyên ngành thiên văn nên số kiến thức hắn học được cũng không hoàn chỉnh và hết sức lộn xộn nhưng chỉ dựa vào mớ ký ức ấy hắn cũng có thể vẽ được một bản đồ các vì sao.

Đương nhiên Lucien cũng cần sự phối hợp của Vận Mệnh chủ tinh, hắn cũng ra sức học tập và tích lũy kinh nghiệm, bởi vì có một số kiến thức liên quan đến chiêm tinh mà hắn không tài nào hiểu nổi, ví dụ như việc một ngôi sao là đại biểu vận mệnh của một người...

Chẳng qua khi nghĩ đến tương lai, bản thân mình một tay cầm pháp trượng một tay cầm thủy tinh cầu để thi triển ma pháp, Lucien lại có một cảm giác bay bổng hết sức vi diệu. Hắn chợt nghĩ, nếu như mình mặc một bộ đồ ma pháp màu đen và trùm kín đầu thì hình tượng lúc đó sẽ như thế nào đây? Chẳng lẽ là tà ác Ma Pháp sư sao?

Còn ma pháp “phồn tinh chi nhãn” lại thuộc loại ma pháp thôi miên, khiến người khác phải hoảng sợ, điều kiện để sử dụng ma pháp này là khi đối phương nhìn thẳng vào mắt mình, nhưng hắn cũng không hiểu tại sao mô này lại được xếp vào hệ Tinh Tương.

Còn ma pháp “Thất không chi hoàn” theo như Lucien quan sát thì chính là mượn lực hút của tinh thần lực, tạo ra một vòng tròn lập thể dày khoảng hai mươi centimet thất nhiên là vòng tròn này bị tinh thần lực điều khiển, ma pháp này được sử dụng chủ yếu để phòng ngự.

Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, Lucien quyết định học tập ma pháp đầu tiên trong cuộc đời mình, chính là “thất không chi hoàn”.

thất không nghĩa là mất không chế, không thể không chế.

Lucien lựa chọn Thất không chi hoàn là vì để thi triển Phồn tinh chi nhãn phải cần một loại tài liệu gọi là “Dạ Tinh thảo” phối hợp. Hơn nữa trong số các loại ma pháp không chính thức cấp độ ma pháp học đồ của hệ Nguyên Tố, cũng có mấy loại tương tự như thế, ví dụ như: “Sương Đồng Xạ Tuyến” cần có “Băng giải thạch” phụ trợ hay “Toan Dịch Tiên Xa” cần phải có “lưu huyên” phối hợp...

Các loại ma pháp của hệ Tinh Tương mà không cần tài liệu ma pháp làm vật phụ trợ hiện tại đã rất ít, căn bản chỉ tồn tại trong hệ thống ma pháp của các hệ khác, đặc biệt là các ma pháp sư của hệ biến hóa.

Tuy Lucien cũng có thể học tập các loại ma pháp của những hệ ma pháp còn lại, nhưng phương pháp mình tưởng mà hắn sử dụng thuộc về hệ Tinh Tương và Nguyên tố, vì thế khi học tập các loại ma pháp của hai hệ này sẽ thuận lợi hơn đôi chút.

Dựa theo quá trình thi pháp do nữ phù thủy ghi lại trong quyển bút ký, Lucien bắt đầu tập trung tinh thần, thông qua Vận mệnh chủ tinh đang ẩn sâu bên trong linh hồn, hắn lại một lần nữa cảm ứng được bầu trời đêm đầy sao và lực hấp dẫn khiến ngôi sao kia như bị kéo xuống, sau đó bắt đầu nhỏ giọng đọc các loại chú văn cổ quái và hết sức tối nghĩa.

Lần này, sau khi Lucien đọc lên chú văn, ngôi sao mà hắn cảm ứng được đột nhiên phát ra chấn động. Theo sau đó tinh thần lực cũng sinh ra chấn động rồi đột nhiên xuất hiện biến hóa kỳ diệu, tinh thần lực bắt đầu kết hợp với lực hút kia.

Lucien nhìn thấy cảnh này thì vội vã niệm chú, dựa theo phù văn đơn giản của Thất Không chi hoàn, bắt đầu biến hóa tinh thần lực.

Đáng tiếc, bởi vì không thuần thục nên Lucien còn chưa kịp biến hóa ra phù văn, cũng như chưa kịp kết hợp tinh thần lực và lực hút của tinh thần thì quá trình thi pháp đã kết thúc, hoàn toàn thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: “Cuộc Sống Mới” Bắt Đầu (1)

Sau khi nghỉ ngơi để khôi phục tinh thần lực, Lucien lại tiếp tục tập luyện. Cứ như thế phải tới tận thứ năm thi pháp Lucien mới thành công, xây dựng

được đồ án phù văn.

Một quang ảnh sáng màu nhạt đến mức mắt thường không thể trông thấy, phát ra từ tinh thần lực của Lucien đánh xuống ngọn nến đang đặt trên cái bàn gỗ trong. Trong chốc lát đã thể hiện ra kết quả.

Theo điều khiển của Lucien, ngọn nến vút đang leo lắt cháy, được ma pháp tác dụng lên, chỉ trong chốc lát nó đã bùng cháy, chiếu sáng cả căn phòng nhỏ. Nhưng do Lucien chưa quen nên ngọn lửa lúc sáng lúc tối không thể định, khiến người ta sinh ra cảm giác âm trầm khủng bố, hai phút sau, khi Lucien có chút mệt mỏi thu lại ma pháp, ánh nến mới khôi phục lại giống như ban đầu.

Lucien thu lại hai tay, thoáng trầm tư:

-Lực hút chỉ có thể xảy ra trong một phạm vi quá nhỏ. Nếu như có người nào đó cầm vũ khí công kích mình thì chưa chắc đã không chế được bọn họ, chứ đừng nói là trực tiếp thu lấy vũ khí của bọn họ, cho dù là vũ khí loại nhẹ như chùy thủy cũng như vậy. Quả nhiên là ma pháp của cấp học đồ ma pháp, còn cần phối hợp với với thân thủ hoặc là cách phòng ngự của bản thân mình.

-Hon nữa, thời gian thi pháp cũng quá dài, hiện tại thời gian thi pháp mất khoảng năm giây, cho dù sau này tập luyện thành thạo cũng phải tốn mất khoảng ba giây, đây là chưa kể trong lúc thức chiến, có các tình huống bất lợi nữa.

-Mặc kệ như thế nào đi nữa, cuối cùng ta cũng đã học được ma pháp đầu tiên rồi,

Ngay cả Lucien cũng không nghĩ nhanh như vậy mà mình đã có thể học được "Thất không chi hoàn", nên biết khi nữ phù thủy học ma pháp này, nàng đã phải dùng tới một tháng mới có thể lĩnh hội nó, điều này cũng khiến Lucien có chút vui vẻ:

-Dựa theo những gì, nữ phù thủy ghi lại, nguyên nhân nàng học ma pháp lâu như vậy chính là vì nàng không hiểu được tại sao tinh thần lực lại có thể khiến các nguyên tố chuyển động hỗn loạn để tạo thành lực hút. Do không hiểu được nguyên nhân nên trong khoảng thời gian ngắn nữ phù thủy không thể phân tích được kết cấu của ma pháp này, nàng chỉ có thể luyện tập từng lần từng lần, dần dần đúc rút ra kinh nghiệm mới có thể thành công. Còn bản thân ta thì lại hiểu rõ ràng nguyên lý này, xem ra ở trong thế giới này, đôi khi, tri thức chẳng khác nào lực lượng.

Vui vẻ trong chốc lát, Lucien đã cẩn thận hồi tưởng lại quá trình thi pháp ban nãy, hẳn muốn thử xem có cách nào có thể rút ngắn thời gian thi pháp hay không:

-Tác dụng của chú văn giống như là tạo ra một tần suất đặc biệt nào đó, khiến cho tinh thần lực chuyển động theo đúng tần suất đó, chẳng lẽ là tạo ra hiện tượng cộng hưởng? Nếu như ngay từ đầu ta đã cho tinh thần lực chuyển động theo tần số đó thì không biết có được không đây? Nếu như thành công ta có thể giảm thời gian niệm chú cố gắng không chế tiêm thi pháp trong hai giây, có điều muốn làm như thế thì ta phải tăng cường khả năng không chế tinh thần lực, cố gắng tăng cao hơn nữa.

Đã nghĩ ra cái biện pháp này, Lucien lập tức bắt đầu thử nghiệm thi triển "Thất không chi hoàn" theo phương pháp mới, Sau khi nghỉ ngơi, hắn lại bắt đầu luyện tập, luyện tập và luyện tập, không ngừng lặp lại các thao tác, cũng không biết sau bao nhiêu lần luyện tập tinh thần lực của Lucien đã bị tiêu hao hết, không thể phục hồi trong thời gian ngắn. Nhưng đồng thời, nhờ quá trình luyện tập này, rốt cuộc Lucien cũng đã có thể giảm thời gian thi triển "thất không chi hoàn" xuống khoảng chừng ba giây, hơn nữa đại khái thì hắn cũng đã tìm ra được tần số đặc biệt kia.

-Buổi sáng hôm sau sẽ thí nghiệm một lần thi pháp mà không cần niệm chú văn, sau đó sẽ đi ra ngoài mua một số tài liệu phụ trợ cho việc thi triển ma pháp và tài liệu được đề thường thấy, để không khiến người khác hoài nghi.

Sau khi tinh thần lực bị cạn kiệt, Lucien cũng đã hết sức mệt mỏi, trước khi rơi vào trạng thái ngủ say hắn mơ mơ màng màng nghĩ đến điều gì đó. Đối với một vị ma pháp sư thì cần phải hiểu rõ các loại tài liệu dùng để thí nghiệm ma pháp, cũng như các loại tài liệu có thể trợ giúp ma pháp sư phân tích kết cấu pháp thuật, hoặc là nắm giữ thuần thục các loại ma pháp... Tìm hiểu về các loại tài liệu là điều không thể thiếu trong quá trình trở thành ma pháp sư, dù cho sau này không đi theo con đường trở thành thuật sư luyện kim.

Trong bút ký của nữ phù thủy cũng có ghi chép mấy loại ma pháp được đề, mỗi loại đều có tác dụng riêng, hết sức kỳ diệu. Ví dụ như "Hạt sắc miêu đầu ưng" đây là loại thuốc chuyên để phục hồi tinh thần lực,... Mà ba loại được đề trên quý nhất đó chính là: "Ma pháp chi môn", "Ngân nguyệt" và "Khốc Khấp Linh Hồn". "Ma pháp chi môn" là loại thuốc trợ giúp các ma pháp học đồ hiểu rõ triệt để kết cấu của ma pháp, thậm chí khi nó kết hợp với "Ngân nguyệt" có thể khiến cho ma pháp học đồ có thể cường hành tấn chức lên ma pháp sư. Còn "Khốc Khấp Linh Hồn" là loại thuốc có thể khiến cho người trưởng thành có tư chất bình thường trực tiếp kích phát được sức mạnh của huyết mạch.

Vào thời điểm hiện tại, thứ khiến cho Lucien động tâm nhất chính là "Khốc Khấp Linh Hồn".

Đề điều chế "Ma pháp chi môn" cùng "Ngân Nguyệt" không chỉ cần các loại tài liệu hết sức trân quý, trong thời gian ngắn Lucien khó kiếm được, mà còn cần điều kiện tiên quyết để sử dụng chính là tinh thần lực và linh hồn phải tiếp cận đến ma pháp sư chính thức. Hiện tại thì Lucien chưa thỏa mãn được điều kiện đó nên chỉ có "Khốc Khấp Linh Hồn" mới thật sự hữu ích, điều kiện để sử dụng nó cũng hết sức dễ dàng, chỉ cần người trưởng thành bình thường sau khi trải qua một đợt rèn luyện thật chất là có thể sử dụng được.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 52: “Cuộc Sống Mới” Bắt Đầu (2)

“Khốc Khấp Linh Hồn” là loại dược tề do ma pháp sư cổ đại nghiên cứu ra nhằm mục đích nhanh chóng bồi dưỡng một số lượng lớn người hầu cấp thấp phục vụ trong tình huống khẩn cấp. Nó tiêu hao tiềm lực thân thể của người sử dụng để kích thích lực lượng huyết mạch trong người đó, vì thế cái giá phải trả của nó cũng rất lớn và có rất nhiều tác dụng phụ. Một khi sử dụng Khốc Khấp Linh Hồn để tấn công thành kỵ sĩ chính thức thì từ đó trở đi, sẽ không có hi vọng trải qua các đợt rèn luyện để nâng cao lực lượng huyết mạch, hơn nữa, thức lực của người sử dụng loại dược tề này cũng kém hơn so với những vị kỵ sĩ khác.

Nhưng đối với những người không có nhiều hi vọng để trở thành kỵ sĩ và đã chọn lựa học tập ma pháp như Lucien thì đây lại không phải là vấn đề lớn, hẳn chỉ muốn nhanh chóng tăng cường thực lực trong khoảng thời gian ngắn, vì vậy loại dược tề này hết sức hữu ích.

Vấn đề là ở chỗ, tài liệu để điều chế loại ma pháp dược tề này hoặc là rất đắt đỏ hoặc là hết sức quý hiếm, cho dù hiện giờ Lucien đã chính thức trở thành ma pháp học đồ thực tập muốn sưu tập đủ các loại tài liệu cũng là điều hết sức khó khăn. Hơn nữa, nếu như thể chất của người dùng không đạt được tiêu chuẩn của người bình thường lúc trưởng thành thì khi dùng loại ma pháp dược tề này không chỉ gặp phải tỷ lệ thất bại khi kích phát lực lượng huyết mạch sẽ rất lớn mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Muốn dùng thuốc nhất định phải có thể chất của người bình thường lúc trưởng thành, mà thể chất càng tốt thì khả năng thành công càng cao.

"Khốc Khấp Linh Hồn" là một trong những loại ma pháp dược tề xuất sắc của ma pháp hệ Tử Linh, công thức đơn giản của loại thuốc này là:

Hắc Sắc Thi Cô + Thủy Quỷ Não Tổ Chức + Oán Linh Phần Trần + Nguyệt Quang Tường Vi Phần Mạt = "Khốc Khấp Linh Hồn"

Trong số các loại tài liệu kể trên, Hắc Sắc Thi Cô là một loại nấm kỳ quái sinh trưởng ở trên thân thể người chết khi bị phân rã. Khi chưa hoàn toàn trưởng thành thì nó có màu ngà sữa y như màu sữa bò, sau khi hoàn toàn trưởng thành thì toàn thân bị biến thành màu đen, có thể bảo quản trong một tháng mà không khô héo, mùi thơm rất nhẹ có tác dụng gây mê, nếu như trực tiếp ăn vào thì sẽ hấp thụ các loại độc có trong xác chết của con người vì vậy khá là nguy hiểm. Màu Hắc Sắc Thi Cô càng đen thì Khốc Khấp Linh Hồn được luyện chế ra sẽ có hiệu quả càng tốt.

Thủy Quỷ Não Tổ Chức là đại não của loại sinh vật bất tử: Thủy quỷ. Thủy quỷ càng cường đại thì Khốc Khấp Linh Hồn được luyện chế ra sẽ có hiệu quả càng tốt.

Oán Linh Phần Trần cũng giống như thế.

Còn theo ghi chép của nữ phù thủy Nguyệt Quang Tường Vi Phần Mạt là phần của một loại thực vật, hiện nay chúng phân bố rất thưa thớt. Đặc điểm của loại thực vật này là ban đêm sẽ thả ra ánh sáng y hệt như ánh trăng rằm, nó là loại tài liệu phụ trợ dùng cho người hầu cao cấp kích phát lực lượng huyết mạch để trở thành kỵ sĩ chính thức.

Bởi vì vậy mỗi loại tài liệu trong công thức đưa ra đều hết sức đắt đỏ, so với các loại tài liệu mà các ma pháp sư chính thức sử dụng còn quý hơn một vài phần.

Giá mỗi gram một loại tài liệu đều khoảng một đồng vàng Tall, cũng đồng nghĩa với một trăm đồng bạc Nael, hơn nữa dung lượng của liều thuốc tối thiểu là mười gram. Còn khi người hầu kỵ sĩ dùng thuốc để kích hoạt lực lượng huyết mạch thì sẽ phải tiêu tốn một đến năm liều thuốc, cũng tức là khoảng mười đến năm mươi gram thuốc, cái đó thì chỉ có thể dựa theo tổ chất của mỗi người, không ai dám nói chắc.

Nữ phù thủy cũng đã từng nghĩ đến việc luyện chế "Khốc Khấp Linh Hồn" để nhanh chóng tăng cường thực lực, như vậy cũng có thể khiến cho nàng an tâm tìm kiếm "Băng trạng kim tước hoa".

Dù sao thì với thực lực của một vị nhất giai kỵ sĩ cũng đã được xếp vào hàng cường giả trong toàn bộ Công quốc Waoulite, đồng thời cũng sẽ chân chính trở thành quý tộc. Từ những kiến thức mà Lucien thu được thì trong toàn bộ Công quốc Waoulite hiện tại chỉ có hơn bốn trăm vị kỵ sĩ được chính thức sắc phong, đương nhiên tại thành Arthaud cũng có rất nhiều đại nhân vật có thực lực vượt qua các vị kỵ sĩ bình thường.

Đáng tiếc là nữ phù thủy không đủ tiền để mua Nguyệt Quang Tường Vi, còn ba loại tài liệu khác thì nàng đã thăm dò được tin tức của chúng.

Thủy quỷ thì chỉ cần đến sông Belem vào buổi tối sẽ gặp được, nhưng thực lực của Lucien hiện tại lại không đủ để thu phục chúng.

Còn Oán Linh Phần Trần thì có thể thông qua ma pháp “Triệu hoán sinh vật bất tử cấp thấp” phối hợp với “Sinh vật và ác chi huyết” thuộc ma pháp học đồ chính thức để tìm kiếm, nhưng mà bây giờ Lucien vẫn chưa đủ đẳng cấp để thực hiện, nên không thể không tạm thời gác lại.

Đối với những vấn đề này, Lucien chỉ có thể tự mình tiếp tục học tập, dùng phương pháp minh tương để rèn luyện tinh thần lực và linh hồn, cũng như cố gắng luyện tập và thí nghiệm các loại ma pháp đã biết, đồng thời âm thầm tìm hiểu tin tức tài liệu.

....

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53: “Cuộc Sống Mới” Bắt Đầu (3)

Chương 52: “Cuộc sống mới” bắt đầu (3)

Hiện tại cũng đã gần đến tháng bảy nên trời sáng sớm hơn thường lệ, những đám mây bị ánh mặt trời nhuộm đỏ trông giống như những không bào thạch màu hồng cũng lơ lửng lơ trôi.

Hôm nay Lucien cũng dậy sớm hơn thường lệ, hắn đã thêm một lần thử nghiệm phương pháp thi triển ma pháp mới, cố gắng tạo ra tần suất rung động cho tinh thần lực để thay thế niệm chú.

Đúng như dự đoán thí nghiệm này diễn ra thành công, xác thực việc khống chế tinh thần lực tạo ra tần suất tương tự với tần suất âm thanh khi niệm chú để thi triển “Thất không chi hoàn” là việc có thể thực hiện được. Nhưng kết quả thu được cũng không phải là hoàn mỹ, bởi vì Lucien phát hiện ra một hệ quả, do phải tập trung khống chế tinh thần lực với cường độ lớn, khiến cho tinh thần lực bị tiêu hao cực kì nhanh chóng.

-Nếu như dùng chú văn để thi triển ma pháp pháp 'Thất Không Chi Hoàn' thì phải thi triển ba lượt tinh thần lực của mình mới tiêu hao hết, nhưng nếu như dùng tinh thần lực tạo ra rung động thì lại chỉ có thể thi triển một lần. Trừ phi sử dụng phương pháp này trong tình huống đặc biệt, nếu không sẽ không có tác dụng quá lớn.

Lucien đối với kết quả thu được cũng có chút ít thất vọng.

Trải qua một lần rèn luyện mình trường, tinh thần lực của Lucien đã khôi phục lại như lúc ban đầu, hắn đứng dậy dọn dẹp lại căn phòng nhỏ hiện giờ đang hết sức bừa bãi do mấy lần Lucien thi triển “Thất không chi hoàn”. Làm xong những việc này Lucien nhanh chân đi đến nhà gì Alissa.

-Buổi sáng tốt lành, anh Lucien, ngồi xuống ăn chút điếm tâm đi nào.

Ewen mở cửa đón Lucien vào, gần đây nó thường đi theo đi Alissa đến Nghiệp đoàn để làm việc nên trông có vẻ ổn trọng hơn nhiều.

Lucien mỉm cười:

-Đương nhiên, ta cũng đã có tính toán nên mới đến giờ này chứ, sao có thể bỏ qua bữa điểm tâm.

-Ha ha, nhỏ Ewen à, cháu càng ngày càng trầm ổn hơn rồi đấy. Xem ra một tuần học tập với Victor tiên sinh đã khiến cho cháu tự tin hơn không ít nhỉ? Buổi sáng ngày mai có muốn cùng đi nghe giảng đạo với chúng ta không?

Joel uống một ngụm súp nấu bằng rau dại, cắn thêm một miếng bánh mì đen, cười nói với Lucien. Joel nhìn thấy Lucien càng ngày càng trưởng thành và tự tin thì cảm thấy rất hài lòng.

Mỗi buổi sáng ngày Chủ nhật, các tín đồ của Giáo hội sẽ đi đến Giáo đường để nghe giảng đạo, điều này đã ăn sâu vào mỗi người dân ở đây. Hầu như tất cả mọi người trong thành nếu có điều kiện và thời gian đều sẽ đi tham gia, chỉ có Lucien từ khi xuyên việt đến chỗ này, vì sợ bị phát hiện nên luôn tìm kiếm cơ hội từ chối.

Đi Alissa cầm một cái môi gỗ, múc một chén súp đưa cho Lucien:

-Nhỏ Ewen à, cháu cứ ngồi xuống, vừa ăn vừa nói cũng được.

Từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, Lucien luôn vui đầu đề mình tưởng và thí nghiệm thi triển ma pháp nên tiêu hao rất nhiều thể lực nên cũng không khác khí, lập tức ngồi xuống để nhận lấy phần ăn của mình. Hắn nhanh chóng húp một ngụm súp lớn, rồi nhai lấy nhai để mấy miếng bánh mì đen.

Bánh mì đen nhà đi Alissa tuy cũng khá khô ráp, hết sức khó ăn và vẫn dính đầy các loại tạp chất như vỏ trấu... nhưng so với loại bánh mì đen y hệt như mảnh gỗ vụn mà Lucien thường ăn vẫn còn tốt hơn nhiều, khiến cho trong lòng hắn không khỏi âm thầm mừng mấy tên gian thương.

-Chú Joel, ngày mai cháu cũng không rảnh rồi, chỉ sợ khó có thể đi cùng gia đình chú đến Giáo đường để nghe giảng đạo được rồi.

Sao Lucien có thể đi nghe giảng đạo được cơ chứ, chưa đề cập đến những nguy hiểm vẫn đang rình rập, chỉ cần vấn đề thời gian để học tập rất nhiều thứ đã khiến hắn đau đầu không thôi, dĩ nhiên sẽ không thừa thời gian để làm những chuyện rồi hời.

Đi Alissa kỳ quái hỏi:

-Nhỏ Ewen, ngày mai cháu có chuyện gì phải làm? Chẳng lẽ cháu phải đến khu thị trường để kiếm việc làm?

Nhìn thấy Joel, Ewen đều nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn mình, Lucien đưa cái túi tiền cũ kỹ cho chú Joel, tâm tình cực kỳ vui vẻ, cười nói:

-Chú Joel, bây giờ cháu đã trở thành học sinh chính thức của Victor tiên sinh, hơn nữa Victor tiên sinh cũng hết sức rộng lượng, đã miễn học phí cho cháu, giờ cháu gửi lại tám đồng bạc Nael này cho cô chú.

-Khục, khục, khục... cháu... cháu đã trở thành học sinh chính thức của Victor tiên sinh rồi sao?

Joel thiếu chút nữa đã bị sặc bánh mì đen, liên tục ho khan, mặt mũi đỏ bừng, dùng ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn về phía Lucien, mới chỉ có vài ngày mà sao...!?

Còn di Alissa lại bị vấn đề khác dọa cho kinh ngạc hơn nữa:

-Miễn... miễn học phí?! Không cần tiền cũng có thể đi học sao?

Ewwen thì không hiểu hàm nghĩa mấy câu nói vừa rồi của Lucien, nó đành nhìn thoáng qua túi tiền:

-Oa, đúng là bạc Nael, đúng là hào quang lấp lánh đáng yêu của những đồng bạc Nael! Anh Lucien, làm sao anh có thể làm được như thế vậy?

Lucien thành thật kể lại toàn bộ sự việc ngày hôm qua, cũng không dấu diếm một điều gì, cuối cùng còn tổng kết một câu:

-Ấn, cứ như vậy, Victor tiên sinh đã cho cháu theo ngài học tập văn tự và âm nhạc, và tất nhiên là sẽ không mất một đồng học phí nào cả. Sáng ngày mai cháu sẽ đi đến chỗ Victor tiên sinh mượn một ít sáng bảo có tiếng thông dụng và liên quan đến âm nhạc để chuẩn bị học tập nên thật sự không được rảnh rỗi.

Kỳ thật, xế chiều hôm nay Lucien đã đi đến nhà Victor để học bù nốt một giờ học tập cuối cùng mà ngày hôm qua chưa hoàn thành. Nhưng nếu Lucien nói thật thì sẽ không có cơ để từ chối đi nghe giảng đạo hơn nữa sáng ngày mai quả thật hẳn cũng phải đến nhà Victor một chuyến. Nếu Lucien quyết định dùng thân phận của một nhà nhạc sĩ để che dấu thân phận ma pháp sư thì những vấn đề cơ bản của âm nhạc như một số kiến thức nhập môn hay phân biệt một số nhạc cụ... cũng phải biết đôi chút. Mà hiện tại hẳn đang khuyết thiếu rất nhiều vì thế cần phải nhanh chóng bổ sung cho Thư viện linh hồn. Từ đó biến mình thành một đứa trẻ nghèo đói vươn mình trở thành một nhạc sĩ của thành Arthaud, chứ không phải là một kẻ xuyên việt đến dị giới.

Nói thật, lần lừa đảo này Lucien cũng là một kẻ chuyên nghiệp đấy.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 54: Công Việc Mới

-Victor tiên sinh thật sự là một người có thiện tâm.

Vì Lucien cố gắng che dấu mọi thành tích của mình nên tất cả mọi chuyện đều phải để Victor gánh chịu, may mắn đây cũng là những lời khen.

-Nhỏ Evens à, cháu phải cảm tạ CHúa đây, sau khi trải qua nhiều khó khăn như vậy, cuối cùng cháu cũng có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới rồi đây, một cuộc sống tốt đẹp.

Ánh mắt của Joel phức tạp nhìn chằm chằm vào Lucien một lúc lâu, cuối cùng tràn ngập vui mừng cùng cảm khái nói:

-Không ngờ nhỏ Evens thật sự đã bước đi trên con đường âm nhạc, sự thông minh cơ trí và cố gắng của cháu đã vượt qua tưởng tượng của ta rồi. Hơn nữa có Chúa phù hộ, cháu còn gặp được một vị nhạc sĩ hảo tâm như Victor. Hi vọng cháu nắm chặt cơ hội này, trong quá trình học tập hãy cố gắng duy trì sự chăm chỉ và khắc khổ như những gì cháu đã thể hiện. Nếu như... nếu như một ngày nào đó cháu có thể đứng trong Thánh Vịnh đại sảnh để cử hành một buổi hòa âm, vậy thì xin cháu, Lucien, hãy cho chú Joel đi nghe một lần. Vậy thì cả đời này, trên phương diện âm nhạc ta đã không còn gì để tiếc nuối nữa.

Ewen gật gù đầu:

-Nếu em có thể giới thiệu với đám bạn, em có một người anh là một vị nhạc sĩ đã từng được đứng trên Thánh Vịnh đại sảnh để diễn tấu hòa âm cho các vị quý tộc nghe thì tự hào biết bao! Ấn, cũng giống như anh trai em khi trở thành kỵ sĩ, thật là oai phong.

-Chú Joel, cháu sẽ cố gắng!

Thái độ của Lucien cực kỳ nghiêm túc, gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng hẳn lại thời dãi một tiếng:

-Thật có lỗi, chú Joel, cháu e là không thể kiên trì bước trên con đường âm nhạc này. Bởi vì tối hôm qua cháu đã học tập ma pháp, đã được nhìn một thể giới ma pháp rộng lớn, đầy điều thần kỳ, nó cuốn hút cháu nhiều hơn, học tập âm nhạc chỉ là cái cớ để cháu che giấu thân phận thật sự của mình, cũng như cố gắng kiếm tiền để có đủ tài lực để học tập ma pháp, đối với âm nhạc cháu không có tình yêu và lòng thành kính sâu đậm giống như chú.

Với tư cách là học trò của một vị nhạc sĩ có tiếng tăm trong thành Arthaud, Lucien chỉ biết dựa vào Thần Thuật kỳ diệu, nhưng Giáo hội cũng không áp chế nghiêm ngặt nền âm nhạc. Ít nhất là trong ba trăm năm qua, ở Arthaud, vẫn có rất nhiều nhạc cụ được phát triển, hoàn toàn không bị cữ kỹ, thậm chí nhiều nhạc cụ lại cực kỳ tinh tiến, âm thanh phát ra nghe hết sức êm tai. Hoàn toàn không kém so với Địa Cầu, giống y như những loại nhạc cụ cổ điển trứ danh mà Lucien đã từng nghe qua.

Joel đem túi tiền thu hồi:

-Nhỏ Evers à, lúc nào người cần mua nhạc cụ để học tập thì cứ đến lấy tiền, ha ha, không cần thẹn thùng.

-Được rồi, chú Joel, gì Alissa, ta chuẩn bị đi đến khu thị trường để tìm một công việc mới, à, hiện giờ ta đã có thân phận học trò của Victor tiên sinh, chắc sẽ dễ dàng tìm được thôi.

Lucien ăn xong điêm tâm, đứng lên nói.

Sau khi xem xong ma pháp bút ký, Lucien biết rằng, học ma pháp cực li tổn tiền!

Rời khỏi nhà gì Alissa, Lucien cũng không lập tức đi tới khu thị trường mà trở về nhà, cầm lấy cây gậy gỗ, tiếp tục đến chỗ đất trống để rèn luyện và luyện tập kiếm thật trụ cột. Hiện giờ Lucien còn chưa đủ tinh thần lực để liên tục triển khai khoảng mười lần ma pháp mà hắn học được. Vì thế nhất định phải luyện tập kiếm pháp cũng như tăng cường sự nhanh nhẹn, đó là điều tất yếu trong chiến đấu.

Hơn nữa, phải tăng cường thể chất để sau này nếu như điều chế được loại ma pháp được tề “Khấp khốc linh hồn” thì có thể thuận lợi kích phát lực lượng huyết mạch hơn vài lần.

Sau khoảng một giờ luyện tập, Lucien về nhà lau sạch mồ hôi, rồi mới đi đến khu thị trường để tìm công việc mới.

Sau năm ngày không đặt chân đến khu thị trường, Lucien cảm giác được nơi này vẫn hết sức náo nhiệt như trước, các loại âm thanh, đủ mọi loại màu sắc xen lẫn, cảnh tượng tập nập về nên một bức tranh tràn đầy sức sống.

Bởi vì lo lắng băng đảng xã hội đen Jaren trả thù nên Lucien đi lại vô cùng cẩn thận, hơn nữa nhờ vào tinh thần lực cảm ứng xung quanh, bảo đảm sẽ không bị dễ dàng theo dõi. Thậm chí chỉ cần đám tay chân xã hội đen tiến vào phạm vi khoảng năm mét xung quanh Lucien sẽ bị hắn phát hiện ngay lập tức.

Nhưng trên thực tế, sau khi Lucien mua xong các loại tài liệu phụ trợ cho việc thi triển ma pháp rồi rời khỏi khu thị trường thì bang Jaren không hề tìm đến hắn và cũng không hề gặp bất cứ phiền phức gì. Thêm vào đó, Lucien chú ý tới, lúc băng đảng xã hội đen Jaren qua lại nơi này để thu lấy chi phí, nhân thủ ít đi rất nhiều. Trước đây, bình thường thì bọn chúng chia hai người làm một tổ để hàng động, nhưng lúc này chỉ từng người làm việc, , điều này làm cho Lucien có chút nghi hoặc:

-Lẽ nào chuyện lần trước, khiến cho băng đảng xã hội đen Jaren quyết định biết điều một chút?

Với suy đoán này, ngay cả bản thân Lucien cũng không tin, nhưng bất kể như thế nào đi nữa hành động khác thường này của bang Jaren vẫn khiến cho Lucien quyết định cân nhắc vô ý này, mau chóng học xong toàn bộ ma pháp không chính thức mà ma pháp học đồ có thể học tập. Tuy rằng hầu như mấy loại ma pháp này đều không có sức phá hoại mạnh mẽ, sức phòng ngự cũng không tính là quá mức ưu việt, nhưng đặc điểm của chúng là hết sức xảo diệu và quý dị, chỉ cần phát huy chúng đúng thời điểm, sẽ tạo ra hiệu quả bất khả tư nghị. Lucien ước chừng, cho dù gặp phải hơn mười tên tay chân của bang Jaren, nếu như chúng không có vũ khí tấn công tầm xa giống như cung nỏ.. thì hắn hoàn toàn có thể ứng dụng đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Công Việc Mới (2)

Lucien dạo quanh khu thị trường ước chừng hơn ba tiếng, mới được ma loại tài liệu phụ trợ thi pháp. Đây cũng là do lần trước hắn phát hiện hành động khác thường của bang Jaren, vì vậy hắn mới càng thêm cẩn thận, cho dù là loại tài liệu thông thường nhưng mà hiện nay mình chưa cần dùng đến thì tạm thời không mua, trong số đó có rất nhiều loại tài liệu thường thấy có thể hái được ở khu dã ngoại như Bách Khuất Đằng Quả Thực, bột phấn của Nham thạch hồng sắc hoa văn, nên Lucien bỏ ra chút thời gian để đi tìm kiếm.

Ba loại tài liệu mà Lucien mua là chủ yếu để phụ trợ cho ma pháp “Liệt hỏa chi nguyệt” dùng để khu trừ. . . trong đó hai loại quan trọng là Lưu Hoàng và Dạ tinh Thảo. Hai loại tài liệu này khiến cho người ta bình ổn tinh thần, trợ giúp giấc ngủ ngon hơn, sau khi trở thành học trò của một vị nhạc sĩ danh tiếng, việc mua mấy loại tài liệu phổ thông này là việc hết sức dễ dàng. Còn một loại tài liệu khác là Băng Giải thạch có tác dụng giữ mọi vật tươi mới, nâng cao tinh thần lực.

Khi mua ba loại vật liệu này, Lucien đã cố ý mua với số lượng đủ để cho hắn có thể thi pháp trong một trăm lần. Quý nhất chính là Dạ Tinh thảo, thứ đến là Băng giải thạch, còn rẻ nhất chính là Lưu hoàng, tổng cộng hắn phải bỏ ra một đồng bạc Nael và hai mươi đồng Fell, tức là gần một nửa gia sản của Lucien để mua chúng.

Điều này khiến cho Lucien không khỏi phải chép miệng cảm khái:

- Ma pháp thật đắt đỏ.

Bởi vì việc học hai loại ma pháp "Toan Dịch Tiên Xạ", "Sương giá xạ tuyến" ẽ không đơn giản như "Thất Khổng Chi Hoàn", khi học sẽ lưu lại rất nhiều dấu vết khó có thể xử lý, hơn nữa lúc trời sáng khu dân nghèo O'let thường xuyên có nhiều người qua lại, hoàn cảnh phức tạp, vì thế Lucien không dám tùy tiện sử dụng ma pháp khi ra khỏi căn nhà nhỏ của mình, mà cũng chỉ có thể học vào buổi tối. Cũng vì lý do như thế nên nữ phù thủy mới phải tìm một lối vào đường nước ngầm, luyện tập ở chỗ đó.

Hai giờ chiều, Lucien đến nhà Victor để tiếp tục hoàn thành buổi học ngày hôm qua hần bỏ lỡ.

- Lucien, bây giờ cậu đang làm việc gì vậy?

Sau hai tiếng đồng hồ, buổi học đã kết thúc. Mấy người Renee, Colin, Annie đã lập tức về nhà, chính lúc này Victor bỗng nhiên mở miệng hỏi với ngữ khí ôn hòa.

Lúc này, bên trong đại sảnh chỉ còn dư lại bốn tên học sinh Lotter, Phyllis, Herodotus và Lucien.

Lucien lắc lắc đầu:

- Victortor tiên sinh, trò đã bỏ công việc trước kia, hiện giờ tạm thời còn chưa tìm được việc mới.

Sau khi trải qua việc học tập ma pháp, đã biết rõ ma pháp ngắn tiền đến mức nào, Lucien đã nhanh chóng quyết định, chạng vạng tối nay sẽ tới quán rượu Copper Crown để hỏi thăm một chút. Nhưng bây giờ Victor lại mở miệng hỏi thế khiến Lucien có chút cò mong.

- Lấy điều kiện gia đình của cậu, cho dù ta đã miễn học phí thì việc mỗi ngày phải học tập sáu tiếng đồng hồ cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của cậu.

Trong giọng điệu của Victor có hàm ý châm chọc, lúc trước ông ta đã hỏi qua Colin và Renee, biến hạng dân nghèo như Lucien nếu muốn tiếp tục sống, thì mỗi ngày ít nhất phải duy trì mười tiếng lao động. Tuy không biết lúc trước Lucien lấy tiền ở đâu để đóng học phí, nhưng chỉ cần nhìn cách ăn mặc của hần thì cũng có thể khẳng định cuộc sống của hần không có bao nhiêu cải thiện:

- Ta vừa vặn biết có một phần công việc tương đối nhẹ nhàng, chỉ cần mỗi buổi sáng làm việc bốn tiếng thì mỗi tháng có thể hưởng lương là mười đồng bạc Nael, thế nào? Cậu đồng ý không?

Quả nhiên là đã tìm cho mình một công việc nhẹ nhàng, Victortor không chỉ có để cho mình trở thành hần chân chính học sinh, còn miễn luôn học phí, hơn nữa bây giờ lại quan tâm tới cuộc sống của chính mình, đối với phần tâm ý này, thậm chí Lucien đã lần thứ hai bị Victor làm cho cảm động. Từ khi xuyên không đến đây, Lucien đã gặp đủ hạng người; những kẻ cặn bã, ác ôn như đám tay chân Jackson, nhưng cũng có không ít người tốt như chú Joel, gã Alissa, người bạn đồng lứa John, bây giờ là Victor tiên sinh, hần nói:

- Trò đồng ý, Victortor tiên sinh.

- Cậu không cần biết việc gì mà đã vội vã đồng ý như thế sao?

Victor dùng giọng điệu hài hước nói một câu:

- Thư viện của Hiệp hội âm nhạc, vốn là buổi sáng và buổi chiều mỗi ngày đều có một người quản lý, nhưng ta cảm thấy nếu chỉ có một người, rất dễ dàng xuất hiện sai lầm, bởi vậy kiến nghị hiệp hội tăng thêm hai người nữa, cũng không ngại Hiệp hội lại nhanh chóng đáp ứng. Ân, lúc cậu làm quản lý thư viện, có thể nghiên cứu mấy quyển sách nói về âm nhạc sơ cấp, như vậy lúc ta dạy nhạc cho cậu, cậu có thể hiểu nhanh và thấu đáo, với sự thông minh của cậu, chắc chỉ cần một tuần học tập là có thể thử học các loại nhạc cụ rồi.

Do Victor không biết thiên phú của Lucien như thế nào, nên trong suy nghĩ của ông ta, ông ta chuẩn bị nhanh chóng cho hần học tập nhạc cụ, mau chóng trở thành nhạc sĩ. Chờ đến khi Lucien chính thức trở thành nhạc sĩ, hần sẽ có nguồn thu nhập ổn định, đến thời điểm đó, nếu hần thực sự có thiên phú thì thâm nhập sâu hơn vào các lĩnh vực khác cũng được.

Lucien ngẩn ra, không nghĩ tới mình và thư viện có duyên như vậy, trong lúc xuyên việt, linh hồn của hần đã mang theo nguyên cả một cái thư viện, hiện giờ còn sắp trở thành nhân viên quản lý thư viện nữa chứ. Chẳng qua bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp để cảm khái, Lucien liền tràn ngập cảm kích nói:

- Cảm tạ ngài, Victortor tiên sinh.

Công việc này cũng khiến Victor có thêm mặt mũi trong Hiệp hội âm nhạc, còn đối với Lucien đây lại là công việc cực kỳ tốt. Mỗi ngày chỉ mất bốn tiếng đồng hồ mà mỗi tháng đã có thể thu được mười đồng bạc Nael, thực sự là chuyện vô cùng tốt. Phải biết là trước đây Lucien luôn phải làm việc quần quật, từ sáng đến tối muộn, mệt đến tỉnh bì lực tẫn, thế mà mỗi tháng nhiều lắm cũng chỉ được ba đồng bạc Nael. Bây giờ với việc làm này, mức thu nhập của hần đã chuyển từ mức lương của loại dân nghèo thuộc tầng đáy xa hoi, vượt lên mức người bình thường, điều này thể hiện tầm quan trọng của công việc mà Victor kiếm cho hần.

[FONT="]

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 56: Công Việc Mới (3)

Victor vỗ tay một cái:

-Cũng đúng lúc buổi chiều ta chuẩn bị mang Lotter, Phyllis, Herodotus đi tới diễn tấu sảnh của Hiệp hội, cùng dàn nhạc luyện tập thoáng qua một lần, Lucien, cậu cũng đi theo ta đến đây ký vào hợp đồng là sáng mai có thể bắt đầu làm việc,

Trong khi Victor tiên sinh bắt đầu thu thập lại các loại giấy tờ, trong đó có rất nhiều tờ giấy ghi lại các giai điệu lúc ông ta có cảm xúc, thì Lotter mỉm cười nói với Lucien:

-Làm quen nhé, ta là Lotter, Griffith Lotter, Victor tiên sinh là một thầy giáo rất tốt, cũng là người hiền lành, hi vọng cậu không phụ sự kỳ vọng của thầy.

Lúc Lucien đột nhiên bị Victortor thu làm học sinh, trong thâm tâm Lotter cảm thấy rất phần nộ và bất mãn, đơn giản bởi vì y chính là một thành viên của gia tộc Griffith, sao có thể cùng học tập âm nhạc với một tên học sinh nghèo được cơ chứ? Một tên mà bất cái gì cũng không biết, cũng không được giáo dục đầy đủ nữa cũng muốn bước lên con đường âm nhạc đầy tao nhã và thần thánh sao? Điều này thật sự là quá mất thể diện.

Chẳng qua từ trong giọng nói của Victor tiên sinh Lotter cũng hiểu được, ông ta muốn Lucien trở thành nhạc sĩ. Chính vì thế cảm giác phần nộ và bất mãn nhanh chóng biến mất, thay vào đó là thái độ của một nhà quý tộc thích khoe khoang, dùng ánh mắt của kẻ đứng trên cao nhìn xuống, cố tỏ vẻ đầy thiện ý với Lucien.

-Hẳn là Victor tiên sinh rất muốn thấy cảnh các học sinh của mình cùng sống hòa hợp với nhau.

Hi vọng sau khi chính thức trở thành học trò của Victor, trong lòng Lucien nghĩ như thế.

Lucien đối với Lotter nghĩ như thế nào cũng không cảm thấy hứng thú, mình đã lựa chọn pháp, sau này thời gian cùng với bọn họ e là sẽ không nhiều, bởi vậy bởi vậy lễ phép trả lời:

-Ta biết rồi, cảm ơn người nhắc nhở, Lotter. À, ta tên Evens Lucien.

-Ta là Hain Phyllis.

Thiếu nữ tóc đỏ Phyllis có chút rụt rè pha lẫn sự lạnh nhạt nhìn Lucien gật gật đầu, cô ta cũng nhận thấy rằng trên con đường âm nhạc này Lucien sẽ không đạt được bao nhiêu thành tựu, dù sau hần cũng cất bước quá muộn. Cho nên đối với việc Lucien trở thành học trò chính thức của Victor cũng không quá để ý, cô ta chỉ xem đây là cách Victor tiên sinh báo đáp thiện ý với hần.

Hơn nữa, tuy Lotter có thể tỏ vẻ cực kỳ thiện ý còn Phyllis thì lại không thể làm được như vậy, nếu chuyện cô cùng làm bạn với một học sinh nghèo bị truyền ra bên ngoài, thanh danh của cô nhất định sẽ bị tổn thất không nhỏ, thậm chí còn ảnh hưởng tới hôn nhân sau này.

Còn tên thiếu niên Herodotus trước nay vẫn không vừa mắt với Lucien cũng học phép lịch sự tối thiểu của Phyllis, dùng giọng điệu lạnh nhạt chào Lucien một câu.

...

Phòng khách của Hiệp hội âm nhạc.

Lucien giẫm lên chiếc thảm vừa dày lại mềm mại để đi theo Victor, tiến lên trên bậc lễ tân, còn Lotter, Phyllis và Herodotus thì bị Victor bắt lên tầng năm để luyện tập diễn tấu với dàn nhạc.

Một người thiếu nữ xinh đẹp mắt xanh tóc nâu tên là Elena, cúi đầu chào hai người rồi dùng âm thanh vui vẻ nói:

-Buổi chiều tốt lành, Victor tiên sinh.

-Buổi chiều tốt lành, Elena, đây là học sinh của ta, Lucien, bắt đầu từ ngày mai cậu ấy sẽ đến đây quản lý thư viện vào mỗi buổi sáng, cô đem khế ước cho cậu ấy ký tên đi rồi chờ chút nữa hãy giao cho Hank tiên sinh.

Victortor giới thiệu Lucien.

Elena gật đầu, lấy ra một tờ hợp đồng đã chuẩn bị từ sớm, đưa cho Lucien:

-Chào cậu, Lucien tiên sinh?! Lucien?! Là cậu?!

Ban này khi cô ta nhìn thấy Lucien thì đã có cảm giác khá quen mắt, bây giờ mới để ý tên tuổi, cố gắng tìm kiếm trong ký ức, đôi mắt màu xanh trông như bảo thạch tròn tròn lên, không thể tin được hơn một tuần lễ trước, Lucien còn tới hiệp hội âm nhạc để vận chuyển rác, hành động này đại biểu cho thân phận dân nghèo của Lucien, thế mà hôm nay đã trở thành học trò của nhạc sĩ Victor tiên sinh:

- Thế giới này nhất định là điên rồi!

- Buổi sáng tốt lành, Elena, nhìn thấy cô thì tốt rồi.

Lucien cầm lấy tờ khế ước, bởi vì có nhiều mặt chữ hần chưa thuộc hết nghĩa nên còn phải tra từ điển trong thư viện linh hồn, nên chỉ mấy dòng chữ đơn giản mà đọc mất tận mấy phút đồng hồ. Điều này khiến cho Elena từ từ bình tĩnh lại, hiểu kỹ đúng quan sát Lucien:

- Nếu như cậu đã đọc kỹ và mà không thấy có vấn đề gì thì hãy ký tên hoặc in dấu tay, sau đó giao cho ta, không ngờ lần gặp lại này, cậu lại có thay đổi lớn đến như vậy.

Victor đang đứng một bên cười hơi:

- Elena, cô biết Lucien sao?

- Lúc đó Victor tiên sinh cũng ở đó mà...

Elena nhanh chóng kể lại câu chuyện một lần, trong khoảng thời gian này Lucien cũng đã xem xong bản khế ước, cảm thấy không có vấn đề gì, lập tức cầm lấy bút lông chim, ký tên với vẻ không được thành thực lắm.

Sau khi Victor nghe Elena kể lại câu chuyện thì quay sang nhìn Lucien:

- Chẳng trách ta vẫn cảm thấy cậu rất quen mắt, rất tốt, cậu có ý chí và quyết tâm để vươn lên, Chúa nhất định sẽ phù hộ cho cậu thành công.

- A, thành công gì vậy? Victor, người đã chuẩn bị kỹ càng cho toàn bộ buổi hòa âm diễn tấu rồi chứ?

Đúng lúc này, một âm thanh nhàn nhạt nhưng khiến người đọc cảm giác được sự chua ngoa bỗng nhiên vang lên từ phía bên cạnh.

Lucien quay đầu lại nhìn sang, thì thấy vị nhạc sĩ Wolf tóc xù, cầm hếch về phía trước mà trước đây đã có dịp gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Áo Thuật Thần Toạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.